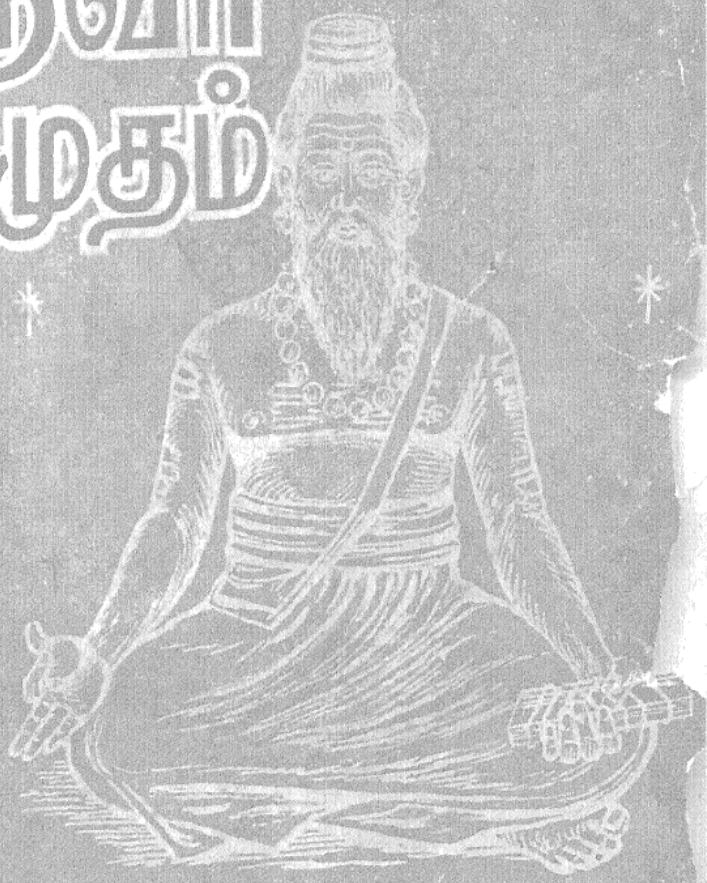

வீரநாயகர் ஈல்லமுதம்

2

தநுச்சுறவு

கழக வளரியிடு

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at
<https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

வள்ளுவர் சொல்லமுதம்

[இரண்டாம் புத்தகம்]

ஆசிரியர் :

வித்துவான், திருக்குறள்மணி,
திரு அ க நவநீதகிருட்டினன்
ம தி தா இந்துக் கல்லூரி,
திருநெல்வேலி

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், ஸிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1976

அங்கப் பிள்ளை. நவநீதகிருட்டினன் (1921)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, & TINNEVELLY, LTD.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

குறகு வெளியீடு : அகடி

முதற்பதிப்பு : ஜெ 1956

மறுபதிப்பு : செவரி 1976

O31, 1c5:g
N76

VALLUVAR SOLLAMUTHAM—

[Part II]

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001 (I/2)

பதிப்புறை

வள்ளுவர், ஓர் அறிவுற்று. அவ்வுற்றில் ஊறிச் சாம்த தெனீர் ஊற்றுக்கால்களே ஏனைய நூல்கள். வள்ளுவர் எட்டிய வழியே வழி; மற்றொர் வகுத்தன, காலத்தாற படாது செல்வனவாம். எனவே, வள்ளுவர் ஒருவரே புலவர். இதனுணை, ‘வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கீக தந்து வரங்புகழ் கொண்டது’ நம் தமிழ்நாடு; தாய்நாடு. நம் தாம்நாடு, ஏனைய சேய்நாட்டிற்கும் இயலா உரிமை யாக்கிறது.

அமிழ்து, நரை திரை மூப்பு பினி கீக்கி உடற்குச் சௌம்யமதரும் அரிய மருங்து. வள்ளுவர் அருளிய திருக்குறட் சொல்லவிழ்து, உடற்கன்றி உழிரினது அறியாமைப் பினிப்பு கீக்கி, அறிவொளி கான்சிறமுதரும் காளாமணி விளக்கு. இதன் பெருமையை அக் காலத்து ஆன்றேரும், ‘கிந்தக்கிணிய செவிக்கிணிய வாய்க்கிணிய, வந்த இரு விணைக்கு மரமருங்து’ எனப் போற்றுவாராயினர்.

இத்தகைய வள்ளுவர் வாய்மொழிக் கடவின் சௌல்ல மூத்தைத் மொண்டு கொண்டிடமுங்து அறிவு வரனிலே கிற்கும் வித்துவான், திரு. அ. க. நவதீக்கிருட்டினன் என்னும் மாமேகம், உலகெலாம் பருகப் புத்தமிழ்தமாகப் பொழுந்துள்ளது.

இதற்கு, ‘வள்ளுவர் சொல்லமுதம்’ எனப் பெயரமைத்து, தூறுருவாக்கி அவ் வான் அமிழ்தத் தலைப்பெயலாக முதற் புத்தகம் முன்னரோ வெளிவங்குதுள்ளது. அதுபோல் வழிப் பெயலாக இவ்விரண்டாம் புத்தகமும் வெளிவருகின்றது. இதனையும் அன்பர்கள் வாங்கிக் கற்றுப் பயன்பெறுவார்களாக.

கவுசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

அன்றியரை

பொதுமறை அருளிய புலவர் பெருமானுகிய திருவள்ளுவர் உலர்ந்த பெருநாவவர் ஆவர். அவரது புகழ், தமிழகத்தின் சக்தி பொங்குகளிலும் மூலி முடுக்குகளிலும் பொங்கிப் பரவிப் பூரணமாய்ப் பெருகிவிட்டது. அவரது இணையற்ற திருக்குறள் நாலுக்குப் பத்து உரைகள் முன்னர்த் தோன்றின. இந்று என்னாற்ற புத்தம் புதிய உரைகள், தமிழர் சித்தம் களிக்கத் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இதனை நோக்குவார் நுண்மான் நுழைபுலத்திற்கு ஏற்பக் கூடர்மணி கொழிக்கும் அறிவுச் சுரங்கமாக விளங்கி வருகிறது. திருக்குறள் சுடர்மணிகளை ஞானரீர் கொண்டு கழுவக் கழுவப் பேரோளியே வீசும். பக்கங்களைத் தீட்டத் தீட்டப் பேரோளியே கூட்டும்.

‘நவில்தொறும் நால்நயம்’ என்னும் அவரது மறை போழிக்குத் தக்க சான்றுபத் திகழ்வது அவர் அருளிய நாலே. புலவன் தனது வாழ்நாள் முழுதும் ஆய்வுக்குவான்ட அரும்பெறல் உண்மைகளை எல்லாம் தொகுத்துக் கருத்தை ஒருவழி சிறுத்தி ஒரே நாலாக ஆக்குவானுயின் அங்நால் தன்னேரில்லாத பொன்னேடாகவே போலிவுறும் என்பதில் ஜயமில்லை. அம் முறையில் நம் தமிழ்மொழிக்கண் முன்று நால்களே தோன்றின. அவை திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், திருத்தொண்டர் புராணம் என்பன. இம் முன்றினாயும் இயற்றியருளிய புலவர்கள் இணையற்ற பெருமையுடையவர்கள். திருவள்ளுவர் தெய்வப்புலவர் என்று போத்தும் திறம் பெற்றவர். கெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் அருளிய இளங்கோ, சேரமண்ணர்; இளமையில் துறவுபூண்ட அடிகளார். சேக்கிமார், சோழப் பேரரசின் முதல் அமைச்சராய்த் திகழ்ந்தவர். இம் முவரும் தனித்தனி ஒரு நாலே ஆக்கியருளினர் அங்நாலை அன்றி ஒரு பாடலேனும் வேறு பாடினார்வலர்.

தமிழின் இனையற்ற பெருநால்கள் முன்றனுள்ளும் முதன்மை சான்றது தெய்வப்புவர் அருளிய திருக்குறளே என்பதை இயம்பவும் வேண்டுமோ? இங்நாலே முறையாகக் கற்கவேண்டும் என்ற பேரார்வம் தமிழரிடையே இன்று டெருகியிருக்கிறது. அக் காரணத்தால் வள்ளுவரை ஒரு சிறிது கற்ற எளியேற்குப் பத்தாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து திருக்குறள் விரிவுறையாற்றும் பேறு, நெல்லையில் நெல்லையப்பர் திருக் கோவிலிலும் தருமையருள்பெறு அருணகிரிக் கழக மன்றத் திறும் வாய்த்தது. அதன் பயனுக்கவே ‘வள்ளுவர் சொல்லிழுநம்’ என்னும் இச் சின்னால் உருவாயது. இதன் முதற் புத்தகம் ‘திருக்குறள் தெள்ளமுதம்’ முதல் ‘ஊக்கமும் ஆக்கமும்’ என்பது சருகப் பதினெட்டு தலைப்புகளோடு கூடி முன்னர் வெளிவாங்குவது. இஃது, இரண்டாம் புத்தகமாக வெளிவருகின்றது. இதன்கண் ‘தானமும் தவமும்’ முதலாக ‘பெரியரும் சிறியரும்’ என்பது சருக ஒன்பது தலைப்புகள் உள்ளன. வள்ளுவரைப் பல வடிவில் பலர் வாயிலாகக் கண்டு மகிழும் தமிழுலகம் இதனையும் ஏற்றுப் போற்றும் என்னும் உறுதி யுட்டபேன்.

எளியேன்பால் அமைந்த ஒரு சிறு எழுத்து வன்மையையும் பழுத்துக் கணியுமாறு செய்யவேண்டும்; அதன் பயனித் தமிழர் துய்க்குமாறு செய்யவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பால் என்னைப் பலகால் நால்கள் எழுதுமாறு ஆக்கிவரும் தமிழ்ப் பெருங்காவலராய் கழக ஆட்சிப் பொறுப்பாளர் உயர்திரு. வ. சு. பீன்னையவர்க்ட்டு என்றும் மாறுத நன்றியுடையேன்.

தமிழ் வேல்க!

அ. க. நவநீதகிருட்டினன்.

உள்ளடை

பக்கம்

க. தானமும் தவமும்	1
ஒ. சினமும் குணமும்	13
க. வாய்மையும் தூய்மையும்	22
ச. கொலையும் புலையும்	30
இ. பணிவும் கணிவும்	40
ஈ. பெரிநையும் பொருளையும்	50
ஏ. மறமும் மானமும்	59
ஏ. நட்பும் பகையும்	71
ஐ. பெரியரும் சிறியரும்	83

வள்ளுவர் சொல்லமுதம்

[இரண்டாம் புத்தகம்]

க. தானமும் தவமும்

வள்ளுவர் சொல்லமுதின் தெள்ளிய தீஞ்சுவையை உள்ளவாறு கண்டுணர்ந்து சொல்லிய உரைவல்லார் பல்லோருள்ளும் ஓப்புயர்வற்று ஒளிர்பவர் பரிமேலழகர் என்பதை எவரும் அறிவர். அதனுடேயே உமாபதி சிவனார், ‘தெள்ளு பரிமேலழகர் செய்த உரை’ என்று தேர்ந்து போற்றுவாராயினர்.

‘பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமே பாரிலுள்ள
நுலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமே—நூலிற்
பரித்தலரை யெல்லாம் பரிமே ழைகன்
தெரித்தலரை யாமே தெளி.’

இங்ஙனம் வள்ளுவர் நூலையும் அதற்கு வாய்த்த பரிமேலழகர் உரையையும் மற்றெருகு புலவர் வியந்து போற்றினார். இத்தகைய புலமை நலம் கனிந்த தலைமை சான்ற உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர்,

‘நானம் தவமிரண்டும் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெளின்’

என்ற குறட்பாவுக்கு விளக்கம் கூறுமிடத்துத் தானம், தவம் ஆகிய இரு சொற்களின் பொருள் நலத்தைத் தெளிவுற விளக்குகின்றார்.

வள் ஞானச் சொல்லமுதம்

தானமாவது யாது? அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடும் கொடுத்தல். தவமாவது யாது? மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலாயின. பெரும்பான்மைபற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும், தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன என்று குறித்தார் பரிமேலழைகள்.

இல்லறத்திற்குரிய தானமும் துறவறத்திற்குரிய தவமும் தடையின்றி நடைபெறுதற்கு மழை இன்றி யமையாதது என்றார் வள்ளுவர். மழை இல்லையேல் மாநிலத்து உயிர்கட்கு வாழ்வில்லை. தவமுடையார் இலராயின் தாரணிக்கண் தண்மழை பொழிவதுமில்லை. துறவியர் தவம் தூய்மையுற நடைபெறவேண்டுமானால் நல்லாட்சி புரியும் வேந்தன் நாடாள வேண்டும். இல்லறத்தார் இலராயின் வேந்தனும் இலனைவான். இக் கருத்துகளைக் கூர்ந்து நோக்குவோமாயின் அனைத் திற்கும் அடிகோலுபவர் இல்லறத்தாரே என்பது அறியப் படும். இல்லாழ்வார் செய்யும் தானமாகிய நல்லறமே தவம் புரிவார் வாழ்வைத் தழைவிக்கிறது. அவரது அருந்தவமே பெருமழையைப் பொழிவிக்கிறது. அம் மழையினால் நாடும் காடும் செழிக்கின்றன. நாட்டில் வாழும் குடிகள் நலமெய்துகின்றனர். அவரை ஆளுதற்கு அரசன் ஒருவன் தேவைப்படுகிறுன்.

நாட்டில் மழை வளம் செழிப்பதற்கு மன்னவன் ஆட்சியும் ஒரு காரணமாகும். செங்கோல் வேந்தன் ஆளும் நாட்டில் பருவமழை பொழிவதும், வினையுள் பெருகுவதும் தப்பா என்பர் ஒப்பில்புலவர்.

‘தீயஸ்புரீச் சேஷோச்சும் யன்னவன் நாட்டம்
பெயழும் விணையுளும் தொக்கு’

என்பது அவரது சொல்லமுதம். மலை வளம் காணச் சென்ற சேவேந்தனுகிய செங்குட்டுவளைப் பேரியாற்றங்களை மணவுமேட்டில் தண்டமிழ் ஆசானுகிய சாத்தனைர்

கண்டு மகிழ்ந்தார். அவன்பால் மகீவாழ் வேட்டுவர் வந்து, ஒரு மார்பு இழந்ததிருமா பத்தனியின் செய்தியெல் லாம் சொல்லுக்கேட்டார். கற்பரசிகண்ணகியாட்கு மதுரை வில் நிகழ்ந்த மாபெருந் துயரையெல்லாம் எடுத்து இயம் பினார். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மாண்ட செய்தி யினையும் அறிவுறுத்தினார். நன்னூற் புலவராய சாத்தனார் சொன்ன மொழிகளைக் கேட்ட மன்னவன் பாண்டியனது செங்கோண்மையைப் பாராட்டினான். நெடுஞ்செழியன் நீதி தவறினான் என்ற பழிச்சொல் எம்மைப் போன்ற மன்னர் தம் செவிப்புலம் படுதற்கு முன்னர் ‘அவன் இறந்தான்’ என்ற சொல்லே கேட்குமாறு செய்தான் பாண்டியன். ஆதலின் ‘வல்வினை வளைத்த கோலை, மன்னவன் செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோல் ஆக்கி விட்டது’ என்று வியந்து போற்றினான்.

பின்னர்ச் செங்குட்டுவன் அரசகுடியில் பிறத்தலால் உள்ள பெருந்துண்பத்தைப் புலவர்க்குக் கூறினான். ‘புலவர் பெருமானே / மாநிலம் காக்கும் மன்னர் பெருங் குடியில் மறத்தல் துன்பமேயனநித் தொழுத்தக்க பெருமை ஏதுமில்லை. நாட்டில் மழை பெய்யாது ஓழியுமாயின் அரசர்க்கே அச்சம் பெரிதாகும். ஏதேனும் ஒன்றுல் உயிர்கள் வருத்தமுற்றுல் அதனாலும் அரசர்க்கே அச்சம் பெரிதாகும். ஆதலின் கொடுங்காலுக்கு அஞ்சி மக்கட் கூட்டத்தினைப் புரக்கும் மன்னர் குடியில் உதித்தல் மாபெருந் துன்பமேயாகும்;’ என்று இயம்பினான்.

‘மழைவளம் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையிர் எய்தில் பெநும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டும் கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
துள்ப மல்லது தோழுதக ஹில்லை’

என்பது செங்குட்டுவன் கூற்றுக் கூக்கோவடிகள் இயம்பும் மொழியாகும்.

திங்கள் மும்மாசி பெய்யும் திருவுடைய நாடு என்று புலவர்கள் புகழ்வதுண்டு. வேதம் ஒதும் வேதியர்க்கு ஒரு மழையும், மாதர் கற்புடை மங்கையர்க்கு ஒரு மழையும், நீதி மன்னர் நெறியினுக்கு ஒரு மழையுமாக நாட்டில் மும்மழை பொழியும் என்று மொழிவர். இத்தகைய மழையாலேயே பூமி செழிக்கவேண்டும். பூமி செழிக்குமானால் புல் முதலிய எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழும். மழைத்துளி வீழாதாயின் நிலத்தில் பசம்புல்வின் தலையையும் காண்பது அரிதாகும். அளவில்லாத நீர்ப் பெருக்கினையுடைய நெடுங்கடலும் தன்னியல்பு குறையும். தெய்வங்கட்குப் பூசையும் விழவும் மக்கள் போற்றிச் செய்யார். இல்வாழ்வார் செய்யும் தானம் தடைப்பட்டுவிடும். துறவியர் செய்யும் தவசிறிதும் நடவாது.

துறவியர் தவம் தழைப்பதற்குக் காரணமாய தானத்தைப்பற்றிச் சிறிது விளக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதனை வள்ளுவர் ஒப்புாவறிதல், ஈகை என்ற இரண்டு அதிகாரங்களால் இனிது விளக்குகிறார். ஒருவன் அறவழியில் தேடிய பொருள் முழுதும் தக்கார்க்கு உதவும் பொருட்டே என்று உரைப்பார் வள்ளுவர்.

‘தாளர்றித் தந்த பொருளைளம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் போருட்டு’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். ஒப்புாவு என்பது உலகத்தாரோடு ஒத்துச்செய்யும் சிறந்த தொழிலாகும். செய்யத் தகும் சிரிய தொழில்கள் யாவை என்பதை ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டுமாதலின் ஒப்புாவறிதல் என்று குறித்தார். இதற்குப் பரிமேலழகர் ‘உலக நடையினை அறிந்து செய்தல்’ என்று பொருள் வகுத்தார். மணக்குடவர் என்னும் மற்றோர் உரையாசிரியர், ‘இல்லென இரந்து வந்தார் யாவர்க்கும் வரையாது கொடுக்கும் ஆற்றல் இல்லெனினும் தம் அளவிற்கும் தம் வருவாய் அளவிற்கும் ஒக்கத் தக்கார்க்குத் தக்கள்

அறிந்து கொடுத்தல்' என்று விளக்கமாகப் பொருள் உரைத்தார். உரையாசிரியர் இருவர் கருத்துகளும் 'பிறர்க்கு உதவி செய்தல்' என்ற ஒரே கருத்தைத் தான் வலியுறுத்துகின்றன.

கைம்மாறு கருதாமல் மற்றவர்க்கு உற்றழியுதவும் பெற்றியாரை மாரிக்கு ஓப்பிட்டு உரைப்பார் வள்ளுவர். மழுயைப் பொழிந்து மாநிலத்தை வாழ்விக்கும் மேகங்கட்டு உயிர்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யவியலும்! அம் மேகம் போலும் மேலோர், பிறர்க்குச் செய்யும் நலங்களும் எதிர் உதவியை நோக்குவனவல்ல. இத்தகைய ஒப்புரவுக்கு ஓப்பான உயர்ந்த செயல்கள் எவ்வுலகத்தும் இல்லையென்பார் வள்ளுவர். ஒப்புரவு செய்யும் உள்ளம் இல்லாதவன் உயிருடன் வாழினும் இறந்தவனுகவே என்னப்படுவான். ஆதவின் அறிவுடையார் பிறர்க்கு உதவிபுரிதல் தமது பெருங்கடன் என்று எண்ணுவர். நமது கை, இனிய பண்டங்களைச் சுவைத்து உண்ணுமாறு நானிற்கு எடுத்து நல்குகின்றது. அந் நாக்குத் தன்னை நயந்து பாராட்டும் என்ற நோக்குடன், கை அச் செயலூப் புரிவதில்லை; தனது கடமை என்று அச் செயலூப் புரிகின்றது. அதுபோலவே தமது கடமை யென்று உணர்ந்த கற்ஞேர் மற்றவர்க்குத் தம்மால் இயன்றவளவு முயன்று துணைபுரிவர். தம்பால் செல்வம் கருங்கிய காலத்திலும் பிறர்க்கு உதவி செய்ய உள்ளம் தளரார் என்பார் வள்ளுவர். ஆற்றில் தீர்ப்பெருக்கு அற்றுப்போய், நடப்பவர் அடியைச் சுடும் கொடிய வெப்பம் நிறைந்த கோடைகாலத்திலும் அவ் ஆறு, தன்பால் ஊறிவரும் நீரால் உலகை ஊட்டுகின்றது. அதுபோலவே நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கார்ந்தாராயினும் ஏற்றவர்க்கு இல்லை யென்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

'எற்ஞேன்றும் இளை விடத்தும் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க்கு அசைவிடத்து—ஊற்றுவர்'

அற்றக் கடைத்தும் அட்டியா(று) அடிப்பந்தக்கால
தேர்சோத் தெண்ணீர் படும்'

என்பது நாலடிப் பாடலாகும்.

வானத் தில் உலவும் மதியத்தை ஒருபால் பாய்வு
பற்றிக் கொண்டாலும் மற்றொருபால் மாநில இருணைப்
போக்கும் பேரோளியைப் பொழிகிறது. அதுபோலவே
உயர்குடியில் தோன்றிய உத்தமர்கள் தம்மை வறுமை
பெரிதும் வாட்டினாலும் ஒப்புரவு செய்தற்கு உள்ளம்
சோர்வுகொள்ளார் என்பர் சமண முனிவர். இவ் ஒப்புரவு
செய்தவின் உயர்வை வலியுறுத்தப் புகுந்த வள்ளுவர்,

"ஒப்புரவி ஒஸ்வரும் கேட்டனின் அஃதாருவன்
விற்றுக்கோன் தக்க துடைத்து"

என்று அருளினார். ஒப்புரவு செய்வதால் ஒருவனுக்குப்
பெருங்கேடு வரும் என்று எவ்வேனும் இயம்புவராயின்
அக் கேட்டை, ஒருவன் தன்னை விற்றுயினும் பெற்றுக்
கொள்ளலாம் என்று வள்ளுவர் சொல்லியதன் கருத்து
யாது? தன்னை விற்றுக்கொள்ளப்படுவதொரு பொருள்
இல்லையல்லவா! ஒப்புரவினால் கேடு வருமாயின், தன்னை
விற்றும் கொள்ளப்படும் பொருள் ஒன்றும் உள்தாகும்.
எனவே ஒப்புரவு செய்தல் என்றும் என்னளவும் கேடு
தருவதில்லை, நலமே பயப்பது என்ற உண்மையையன்றே
தின்மையுற வினாக்கினார் திருவள்ளுவர்?

'ஈதல் அறம்' என்பார் தமிழ் முதாட்டியார்.
ஈவென இரத்தல் இழிந்தோன் செயல் என்பர். அங்கு
ஙனம் இரப் போர் பொருள் இல்லாத வறியாலர்.
அவர்கட்டு வேண்டியதொன்று விருப்புடன் அளிப்பதே
ஈகை என்பர் திருவள்ளுவர்.

"வறியார்க்கொன்(று) ஈவடே ஈகைமற் றேஸ்ஸும்
குற்யேத்ரப்பை நீ துடைத்து"

என்பது அவரது சொல்லமுதம். வறியர் அல்லாதார்க்கு
வழங்குவதெல்லாம் ஒரு பயன் கருதியே. அது குறி

யெதிர்ப்பை என்று குறிக்கப்படும். அளவு குறித்து ஶாக்கி அவ் வாங்கியவாறே எதிர்கொடுப்பதுதான் நறியெதிர்ப்பை எனப்படுவது. இவ் ஈதல் அறமே ஸ்ட்டூலசிற்கு ஏற்ற நெறியாகும். ஈந்தார்க்கு அவ் ஷுகம் இல்லையென்று யாரேனும் கூறுவராயினும் ஈதலே நன்று என்று வலியுறுத்தினார் வள்ளுவர்.

“சுயென் இரத்தல் இறிந்தன்று அதனெதிர் சுயென் என்றல் அநன்றும் இறிந்தன்று கொள்ளோக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர் கோள்ளேன் என்றல் அடக்கினும் உயர்ந்தன்று”

என்று இரவின் இழிவையும் ஈதல் உயர்வையும் வலியுறுத்தினார் பழக்குவர்.

உலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆணும் அரசனுக்கும் அல்லும் பகலும் துஞ்சாது அஞ்சாது காட்டகத்தே கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடும் வேட்டுவனுக்கும் ஊனும் உடையும் பிறவும் எல்லாம் ஒக்கும். ஆதலின் ஒருவன் ஈட்டிய செல்வத்தின் பயன் ஈதலே. அதனைச் செய்யாது செல்வத்தை நாமே நன்றாகத் துய்ப்போம் என்று கருதின் தப்பிப்போவன பலவாகும் என்று அறவுரை வழங்கினார் நக்கீர்.

“தெண்கடல் வளாகம் போதுமை இன்றி வெண்குடை நிறுற்றிய ஒருமை போர்க்கும் நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சாள் கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும் உண்பது நாறி உடுப்பதை இரண்டே பிறவும் எல்லாம் ஒரோக்கும்மே செல்வத்துப் பயனே ஈதல் துய்ப்போம் ஏனினோ தப்புந் பலவே”

என்பது நக்கீருடைய நயந்தரு பழக்காடல். - ‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்ற சிறந்த உண்மையை

உணர்ந்த உயர்ந்தோர் அனைவரும் தமது இல்லற வாழ்வின் நல்லறமாக ஈகையை மேற்கொண்டனர்.

பழந்தமிழ் நாட்டில் அருந்தமிழ்ப் புலவரைப் போற்றி ஆதரிக்க வள்ளல்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள், தம்பால் புலவர்கள் வந்தபோழ் தெல்லாம் அகமும் முகமும் மலர் அன்புடன் வரவேற்றுப் பொன்னோயும் பொருள்ளோயும் வரையாது வழங்கினர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் அருள் உள்ளத்தை, நெஞ்சாரச் செஞ்சொற்களால் வியந்து போற்றினார் தமிழ் முதாட்டியார். தமிழிடத்துத் தணியாத காதல் கொண்ட அதியமான் தமிழ்ச் செல்வியராகிய ஒளவையாரிடத்தும் பேரன்புழுன்டு விளங்கினார். ஆதலின் தன்பால் பரிசில் பெற வந்த ஒளவையார்க்கு விரைவில் பரிசிலை வழங்காது காலம் தாழ்த்தான். அதனால் அவர்க்குச் சிறிது வருத்தம் தோன்றிற்று. அங்ஙனம் வருந்திய நெஞ்சிற்கு ஆறுதலாகச் செஞ்சொற் பாடல் ஒன்றைப் பாடியருளினார். அதியமானிடத்து ஒருநாள் இருநாள் மட்டுமல்ல, பலநாள் பலரோடு கூடச் சென்றிருப்பும் முதல்நாள் சென்றபோது எத்தகைய தலையன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தானே, அங்ஙனமே ஒவ்வொரு நாளும் உள்ளன்புடன் ஏற்றுப் போற்றும் இனிய வள்ளல் அவன். அவனது பரிசிலைப் பெறுவதற்குக் காலம் நீட்டித்தாலும், நீட்டியாது நெஞ்சினாலும் யானை தனது கொம்பிடையே வைக்கப்பட்ட கவளம் யாயில் செல்லுதல் தப்பாததுபோல, அப் பரிசில் கிடைப்பதும் தப்பாது என்று கறித்தருளினார். இங்ஙனம் வள்ளல்களால் புலவர்கள் பெரிதும் போற்றப் பெற்றிருப்பும், தாம் பெற்ற பரிசிற் பொருளை யெல்லாம் மற்றவர்க்கும் வழங்கிப் பகுத்துண்ணும் பண்புடையராக விளங்கினார்.

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் நல்லறமே தலையாய போறம் என்று பேசவார் பெருநாவலர். அங்ஙனம் பகுத்துண்டு பழகிய நல்லோனை எந்நானும் பசிப்பினா

தீண்டரது. வறியவர் உறுபசியை ஒழிப்பதே பொரு ஞடையார் செய்யத் தகும் அரிய செயலாகும். வறியவர் வழிரே, அன்னவர் செல்வத்தை அழியாது பூட்டி கைக்கும் பெட்டகம். இங்ஙனம் ஏழையின் பசிப் பிணியைத் தமது கையால் போக்கும் இல்லறத்தார் இணையற்ற வல்லமை பெற்றவர். தமது கடும்பசியைப் பொறுத்தலே தவத்தவர்க்குப் பெருவவியாகும். பிறர் பசியைக் களையும் இல்லறத்தார் வல்லமைக்குப் பிற்பட்டதே தவத்தவர் பெருவவி என்று குறிப்பார் திருவள்ளுவர்.

‘ஆற்றவர் ஆற்றல் பசியற்றல் அப்பசியை
யாற்றவர் ஆற்றவின் பின்’

என்பது அவரது சொல்லமுதம்.

தவம் புரியும் துறவியினும் தானம் செய்யும் இல்லறத்தார் ஏற்றமுடையவர் என்று இயம்பிய வள்ளுவர், தவத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் கருத்துகளைச் சிறிது நோக்குவோம். இல்லறம் துறவற்றமாய இரண்டுள்ளும் சிறந்தது இல்லறமே என்பதை வலியுறுத்த இல்லறவியலை முதற்கண் வகுத்தார். மேலும்,

‘அறுளெனப் பட்டதே இல்லாற்கை அஃசும்
பிறன்பறிப்ப(து) இல்லாயின் நன்று’

என்று இல்லாழ்வின் சிறப்பை வலியுறுத்தினார். இல்லறத்தில் வழுவாது ஒழுகிய அறிவுடையார், பிறப் பிற்கு அஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறவுடையவர். அவரது துறவே தூய்மை நிறைந்து துவங்குமாதவின் இல்லறவியலை யடுத்துத் துறவற்றவியலை வகுத்தருளினார். துறவற்றத்தின் தலையாய செயல் தவம் ஆகும். அத் தவம் பெருமையடையக் காக்கத்தக்க நோன்புகள் பலவுள். அவற்றை வழுவாது காத்து ஒழுகுவதால் மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப்பெறுவர். அந்த மெய்யுணர்வே அந்தமிலா இன்ப வீட்டை அடைவிக்கும் ஆற்றலுடையது.

இருவன் தனது ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு போற்றி யொழுதும் அறங்களையும் போக்கலாகும் பாவங்களையும் வரையறுத்துக் கொண்டு, அவற்றின் வழுவாது நடப்பதே நோன்பு எனப்படும். தவத்தவர் தாங்கி யொழுகத்தக்க நோன்புகள் பல. அவற்றுள் ஓள் பலவற்றையும் அகப்படுத்து நிற்கும் சிலவற்றையே வள்ளுவர் வகுத்துரைக் கிண்றார். அநாளுடைமை முதலாக ஒன்பது அசிகாரங்களில் தவத்தவரின் விரதங்கள் விளக்கப் படுகின்றன. அருள், புலர்ஸ்டன்னைமை, தவம்புரிதல், கூடாவொழுக்கம் தசிர்தல், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகு ளாமை, கொலீபுரியாமை ஆகியவற்றை நோன்புகளாகக் காத்தொழுதும் உறுதி, தவத்தவர்க்கு உளதாக வேண்டும். இந் நோன்புகளால் உட்கருவிகள் தூய்மையடையப் பெற்றிருக்க மெய்யுணர்வு உற்றார் ஆவர்.

தவம் என்பது யாது? உள்ளம் பொறி வழியே செல்லாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களால் உண்டு கருக்கல் வேண்டும். கோடைக்கண் வெயிலில் நிற்க வேண்டும். மாரியினும் பணியினும் நீரில் நிற்கவேண்டும். இவற்றுல் தம் உயிர்க்குவரும் துண்பங்களைப் பொறுத்துப் பிற உயிர்களைப் பேணுதல் வேண்டும். இவ்வியல்புகளையெல்லாம் வள்ளுவர் பெருமான் தமது சொல்லமுதத்தில் கருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கிறார்.

‘உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகன் செய்யாறை அற்றே தவத்திற்கு உரு’

என்பது அவசது சொல்லமுதம். இப் பாவால் தவத் திற்கு இலக்கணம் யாது என்பதை ஓதியருளினார்.

இத்தகைய தவத்தை எல்லோரும் மேற்கொள்ளுதல் என்பது இயலாது. தவமுடியார்க்கு ஆகும் என்று இயம்புவார். முன்னைப் பிறப்பில் தவம் செய்யாமல் இப் பிறப்பில் அதற்குரிய முயற்சியைக் கொள்வதால் தவம் கைகூடாது என்பதே தெய்வப்புலவர்

நிருவள்ளும். முன்னைத் தவம் இல்லாதார் அதனை மேற்கொள்வது அவம் என்றே அறதியிட்டு உரைக் கின்றார். தவத்தைச் செய்வவரே தங்கரும் தவருது செய்பவர் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. தன்னைப்பற்றியும், பிற உயிர்களைப்பற்றியும், தெய்வத்தைப்பற்றியும் வரும் மூலகைத் துன்பங்கட்டு இடமாகவுள்ள உடற்கு வருத்தம் வரும் என்று ஒழியாது தவத்தினைச் செய் தலால், பிறப்புப் பினி மூப்பு இறப்புகளால் துன்பம் எய்தி வருகின்ற உயிர் ஞானம் பிறந்து வீடுபெறும். ஆதலின் ‘தவம் செய்வார் தங்கரும் செய்வார்’ என்று தலைக்கொண்டு போற்றினார்.

பசுவின் பாலை வற்றக்காய்ச்சக் காய்ச்ச அதன் கைவ குறைவதில்கீ. நெருப்பில் நன்றாகச் சுடினும் செம்பொன் தன்னைச் செய்வதில்கீ. பாலின் கைவயும் பசும்பொன் ஓளியும் மேலும் பெருதுவதைக் காணுவின்றோம். அவை போலவே, தவத்தவர் தமது நேரங்களால் வரும் துன்பம் வருத்த வருத்த அவரொடு கலந்த பாவம் நீங்கி ஞானம் ஒங்கும் என்பர்.

**‘கட்ச்சட்டும் போன்பேல் ஓவியிடும் துன்பம்
கட்ச்சட்ட நேர்கிற பவர்க்கு’**

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். இத்தகைய தவத்தால் ஒருவன் தனது உயிர் ஜூம்பொறி கட்டு அடிமையாகாமல் முழுதும் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்ளுவானுயின் அவனை மாநிலத்து மன்னுயிர்களைல்லாம் தொழும். அன்னைன் ஏவராலும் கடக்க முடியாத இயமனையும் கடக்க முடியும். தனது அறத்திற்குப் பகையாய் அழிவு செய் வாரைக் கெடுக்க நினைத்தால் கெடுக்க முடியும். அதனைப் பாராட்டிய மக்களைச் சீராட்டி உயர்த்த நினைத்தால் உயர்த்த முடியும். சபித்தலும் அருளாலும் ஆகிய இரு வகை ஆற்றலும் பெறுவான். இப் பிறவியில் முயன்று செய்த பெருந்தவத்தால் மறுமையில் பெற விரும்பிய பயன்களைப் பெற்றுமகிழலாம்.

‘ஆக்கமும் திறங்கும் கீரும்
 ஆபவும் நலனும் மேளம்
 ஆக்கமும் விடும் எள்ளாம்
 தவத்தின(து) ஊற்றம் அன்றே! ’

என்பர் கச்சியப்பர்.

உலகில் செல்வர் சிலரே உளர். வறுமையால் வாடுவோர் மிகப் பலர். இதற்குக் காரணம் தவமும் தவமின்மையுமேயாம் என்பர் வள்ளுவர். முன்னைத் தவமுடையர் இம்மையில் பொன்னும் பொருஞும் பத்து விளங்குவர். அஃதில்லார் வறிஞராகவே வாடித் திரிவர் என்கின்றார்.

‘இல்லபர் ஆசிய காரணம் நேற்பார்
 சில்லர் நோரா தவர்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். மறுமைப் பேரின்பமேயன்றி இம்மைச் சிற்றின்பத்தைதயும் தரவல்ல பெருமை தவத்திற்கு உண்டு. ஆதலின் தவம் காரணமாகவே பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தைத் தான் மீந்து வானவரும் எய்தா விட்டு நெறியில் புகுதல் வேண்டும்.

உ. சினமும் குணமும்

‘ஆறுவது சினம்’ என்பது தமிழ் மூதாட்டியின் அழுத மொழி. சினத்தைக் குறிக்கத் தமிழில் பல சொற்கள் உள். வெகுளி, கோபம், கதம், சீற்றம், செற்றம், சினம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இது மிகவும் பொல்லாத தீய குணமாகும். பல தீவினைகட்டும் இஃது அடிப்படையானது என்பர் அறிஞர். இத்தகைய சினத்திற்கு மனத்தில் இடங் கொடுத்து விட்டால் அது மனமுழுமையும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் கொடுமை வாய்ந் தது ஆதவின்உள்ளத்தில் சினம் தோன்றுதற்கேஇடந்தா வாகாது. ஒருகால் தோன்றினும் அதனை உடனே தனித் தல் வேண்டும். இதனுலேயே சினத்திற்கு இலக்கணம் இயம்புவார்போல ‘ஆறுவது சினம்’ என்றார் தமிழன்னையாகிய ஒளாவையார். தனியத்தக்கது சினம். அதனைத் தனியவிடாது பெருகுமாறு செய்வது பேதைமை என்பதே அம் மூதாட்டியின் கருத்தாகும். ‘சினம் ஆறுவது’ என்று கூறுமல், ‘ஆறுவது சினம்’ என்று கூறியதன் கருத்துக் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கதாகும். கொடிய பாவங்களுக் கெல்லாம் அடிகோலுவதாகிய சினம் சிறிதளவுகூடப் பிறர் அறியுமாறு சிந்தையில் தோன்றவிடுவது முறைமையன்று என்பதே அவரது ஆழ்ந்த கருத்தாகும்.

இந்த உள்ளமையை இனிது உணர்ந்த சிவப்பிரகாசர் சினங் கொள்வார்க்குச் சிறந்த நன்னென்றி காட்டுகின்றார். ஆற்றில் பெருகி வரும் வெள்ளத்தை அணையிட்டுத் தடுத்தலே அருங்செயலாகும். தடங்கரையை உடைத்து வெள்ளத்தை ஊருள்ளே விடுதல் அரிய செயலன்று. அது போலத்தான் உள்ளத்தையெல்லாம் தன்வயப் படுத்திக்கொண்டு பொங்கியெழும் சினத்தை அடக்கும் செயலே அரிய குணமெனப் போற்றத்தகும்.

அதனைப் பெருக விடுவது பேரழிவையே தரும் என்று பேசவார்.

‘உள்ளம் கவர்ந்தெழுங்கு (து) ஒய்கு சினங்காத்துக் கொன்னும் குணமே குணமென்க— வெள்ளம் தடுத்தல் அரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து விடுத்தல் அரிதோ விளப்பு’

என்பது சிவப்பிரகாசர் காட்டும் செந்தெறியாகும்.

சினம் எழுவதற்கு அவாவே காரணம் என்பார் வள்ளுவர். ஒருவன் கடுஞ்சொல் பேசுவதற்குக் காரணமாவது இச் சினமே. நெருப்புப் பற்றிய இடம் வெந்து நிருகும். ஆனால் சினத்தீ, தான் தோன்றுவதற்கு இடமானவரை யன்றி, அவர்க்கு இனமானவரையும் அழித்தொழிக்கும் இயல்புடையது. ஆதவின் திருவள்ளுவர் இச் சினத்தைச் ‘சேர்ந்தாரைக் கொல்லி’ என்று குறித்தார். மலைக்கண் உள்ள மூங்கில் மரங்கள் காற்றால் ஒன்றேருப்பதோன்று உராய்ந்து தீப்பற்றிக் கொள்ளும். அம் மூங்கிலில் முளைத்த தீ, அதனை வேருடன் எரித்துச் சாயபராக்குவதன் நிச் சார்ந்து நின்ற வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வெந்து போமாறு செய்யும். அது போலவேதான் ஒருவனது உள்ளத்தில் உதித்த சினத்தீ அவனையும் அவனது உற்றர் உற்றவினரையும் அழித்தொழிக்கும் கொடுமையுடையது என்பார் கூபர் பெருமான்.

‘மூங்கிலில் பிரந்த மூற்குதீ மூங்கில்
உதறை மூறுக்குமாப் பேரலத்
தாங்கரும் சினத்தீ தன்னுளே பிரந்து
தன்னுறு கிளையோம் தகிக்கும்.’

இச் சிறுத்தைத் தெய்வப் புலவராய் திருவள்ளுவர் இரு சிற்றடிக்குள்ளே செப்பும் திட்பம் மிகச் சிறப்புவாய்ந்ததாகும்.

‘சினமென்னும் சேந்தாரைக் கோல்வி இனமென்னும் டயப் புனையைச் சூடும்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். ஒருவனுக்கு இனமாய் அமைந்த உறவினர் அவனுக்கு என்றும் பெருவவியாக நின்று உதவுவர். தாய் அறுசவை உணவுட்டித் தனையனை இனிது வளர்ப்பாள். தந்தை மகனாது சிந்தையில் கல்வி யூட்டிச் சிறப்படையைச் செய்வான். சிறந்த மக்கள் செல்வத்தைப் பேணுவர். உற்றவரெல்லாம் வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக நிற்பர். உடன்பிறந்தவர்கள் தோன் வலியாக நின்று துணைபுரிவர். மனைவி, வாழ்விலும் தாழ்விலும் மாண்புறு வாழ்க்கைத் துணையாவாள். இங்ஙனம் ஒருவனாது இனத்தவரெல்லாம் வாழ்வெனும் கடலீத் தாண்ட வலமுள்ள புணையாக வினங்குவர். அவர்களும் அழிவதற்குக் காரணமாகவன்றே சினம் விளங்குகின்றது! மேலும் முற்றத் துறந்து தவஞானங்களால் சிறந்த நல்வினத்தார் நட்புச் சினமுடையார்க்கு இலதாகும். ஆதலின் அவரால் அநுளொடு பகரப்பெறும் பொருணமொழிகளை இழப்பர். பிறவிக் கடலுள் அழுந்தாமல் பேரின்ப வீடு என்னும் பெருங்கரை ஏற்றுகின்ற பெரியார், ஏமத்தை அநுளும் புணையாவர் அன்றே? அவர் தம் அநுளும் பொருண் மொழியும் ஒருவற்கு இல்கீலயாயின் நல்ல வாழ்வெது? இத்தகைய கருத்துகளை யெல்லாம் உள்ளடக்கிச் சொல்லும் வள்ளுவர் நுண்மாண் நுழைபுலத்தை வியவாதார் யாவர்?

ஒருவன் தனது சினம் பயன் விளைக்கும் இடத்து அதனை எழாமல் தடுப்பதே சிறப்படைய அருட்செயலாகும். மற்றைப் பயன் விளையாத இடத்தில் அதனைத் தடுத்தலாலோ தடாது விடுத்தலாலோ யாது பயன் வலியவன் ஒருவன் சினத்திற்கு மெலியவன் ஆளானுல் காத்துணை நவிவெய்துவான்! ஒருவன் தன்னின மெலியவன்மீது சினங்கொள்ளும்போது வலியவன் முன்னுல்

தன்னிலையைச் சிறிது எண்ணுதல் வேண்டும் என்பார் வள்ளுவர்.

‘வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான்தன்னின் மெலியார்மேல் செல்லு மிடத்து’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். சிலர் தப்பின் வலியார் மேல்கொள்ளும் சினத்தாலேயே தீது விளையும்; எளியார் மேல்கொள்ளும் சினத்தால் நன்மையே விளையும் என்று எண்ணுவர். ஆனால் வள்ளுவரோ எளியார் மேல் எழும் சினத்தால் பெருந்தீங்கு விளையும் என்று பேசவார். செல்லா இடத்துக்கொள்ளும் சினத்தால் இம்மைக்கண் அவ் வலியாரால் வரும் நலிவே. எளிய வர்பால் கொள்ளும் சினமோ இம்மையில் பழியும் மறுமையில் பாவமும் பயக்கவல்லது. ஆதவின் அதனில் தீயனா வேறில்கீல் என்று கூறுவார்.

வலியார், ஒப்பார், எளியார் என்னும் முவரிடத்துமே சினத்தை ஒழிக்க. இன்றேல் அச் சினம் ஒன்றால் தீயனாவெல்லாம் வந்து சேரும். மனமகிழ்ச்சியையும் முகமலர்ச்சியையும் மாண்டழியச் செய்யும். அதைப் போன்று கேடு விளைக்கும் கொடும்பகை வேரெண்றில்கீல். உட்பகையாய் நின்று அருள் முதலிய உயர்பண்புகளை அறவே ஒழித்துவிடும். ஆதவின் ஒருவன் தன்னைத்தான் துன்பம் எய்தாமல் காக்க எண்ணுவானுயின் தன் மனத் தில் சினம் எழாமல் காப்பானாக. அங்ஙனம் காவானுயின் அச் சினம் தன்னையே கெடுக்கும் கடுந்துள்பங்களைக் கொடுக்கும். இதனை உணராது, என்றும் மிக்க சின முடையவராய் இருப்போர் உயிருடையாராயினும் இறந்த வர்க்கு ஒப்பாவர். அவர்கள் எந்நானும் ஞானத்தை எய்தார்; வீடு பேறும் அடையார். சினத்தை ஒழித்த செல்வரோ சிறந்த ஞானம் கைவரப்பெற்று வீடுபேறு அடைவது உறுதியாகும். சிலர் தமது ஆற்றலை உளர்த்தும் குணமெனச் சினத்தைக் கொள்ளுவர். அன்னவர் தமது ஆற்றலை இழந்து அழிவது உறுதி-

ஒங்கிய கை நிற்பதில்கூடு. தரையில் ஒங்கி அறைந்தவன்கை, அத் தரையில் படுவது தப்பாதன்கே? அது போன்றே சினமுடையார் வலியிழுத்து நவிவதும் தப்பாது.

சினத்தை என்றும் மனத்தில் நினையாதவன் பெற விரும்பிய பேறுகள் அனைத்தும் ஒருங்கே பெறுவான். அவனது உள்ளம் அருள் வெள்ளம் பெருகுவதற்கு இடமாகும். அருள் நெஞ்சம் படைத்த அந்த ணுளன் இந்த உலகில் மட்டுமன்றி மறுமையிலும் பெருமையறுவான். இறுதியில் வீடுபேறு எய்துவா ணன்கே? பல கொள்ளிக் கட்டடகளை ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டு வந்து உடம்பில் சுட்டால் போன்ற பெருந் துள்பங்க்களை அடுக்கடுக்காக ஒருவன் செய்தானுயின், அவன்மீது சினம் சிறிதும் கொள்ளாது இருத்தல் கூடுமோ? எவர்க்கும் எளிதில் கூடாத செயல் இஃது என்பதை வள்ளுவர் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். அது கூடுமாயின் நன்று என்று நவில்வார்.

‘இனாரேரி தோய்வள்ள தின்று செயிலும்
புளின் வெகுளாமை நன்று’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவராகிய நாவுக்கரசர் இளமையில் சைவராயிருந்தவர். பல சமய நூல்களையும் ஓதி உணர்ந்தார். சமன் சமய சாத்திரங்களைப் பெரிதும் பயின்றதன் பயனும்ப் பாடவிபுத்திரம் என்னும் பதி புகுந்து சமணராயினர். அவரது சமன் சமயப் பேர்நிவிளைக் கண்ட வல்லார்கள் தருமசேனர் என்ற பட்டமளித்துச் சமன் குருவாகத் திகழுமாறு செய்தனர். சமனம் புகுந்து அச்சமய குருவாகவும் நாவுக்காசர் விளங்குவதை அறிந்த அவர்தம் தமக்கையார் திலகவத் யம்மையார், பரசமயப் படுகுழியில் விழுந்த தம்முடைய தம்பியைச் சைவக்கரையேற்ற வேண்டுமெனச் சிவனை அல்லும் பகலும் வேண்டி வழிபட்டார். அதன் பயனுக்கு வ. செ. II-2

தருமசேனருக்குக் கொடிய சூலீநோய் ஏற்பட்டது. அவர் நோயினை அகற்றச் சமனர் செய்த முயற்சி விழையிற்று. பினித்துயர் தாங்காத நாவுக்கரசர் திருவதிகை வீரட்டானம் அடைந்து, அங்குப் பணி செய்து கொண்டிருந்த தமக்கையாரின் தாள்களில் விழுந்து பணிந்தார். திருவாளன் திருநீற்றைத் திலக வதியார் நாவுக்கரசர்க்கு நல்கினார். அதனை அணிந்து, வீரட்டானத்தில் விளங்கும் பெருமானை உளமுருகிப் பதிகம் பாடினார். சிவனது அருளால் சூலீநோய் நீங்கப் பெற்றார்.

தருமசேனர் மீண்டும் சைவம் புதுந்தார் என்ற செய்தியை அறிந்த சமனர்கள் தம் அரசனுகிய மடைந்திர பல்லவரிடம் சென்று முறையிட்டார்கள். அவர்மீது இல்லாத பொல்லாத பெரும் பழிகளைச் சுமத்தினர். பல்லவன், நாவுக்கரசரை வரவழைத்தான். நஞ்சு கலந்த பாற்சோற்றை உண்ணு டாறு ஏவினான். யானையைக் கொண்டு காலால் இடறுமாறு பணித்தான். ஏழு நாளளவும் நீற்றைறயுள் அடைத்து வைத்தான். இறுதியில் கல்லோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கடவில் தள்ளு மாறு கட்டளையிட்டான். இங்ஙனம் பல் கொடுமைகளை விளைத்தும் சிவனருள் பெருந்திறத்தால் நாவுக்கரசர் சிறிதும் நலிவடையாது பொலிவுற்று விளங்கினார். இதைக் கண்டு வியந்த பல்லவமன்னன், தான் அறியாது செய்த பிழைகளை உணர்ந்து நாவுக்கரசரை வந்து பணிந்தான். தமக்குப் பல துண்பங்களை விளைத்த பல்லவ மன்னன் அல்லவா இவன்! என்று அவளைக் கடிந்து கொண்டாரோ நாவுக்கரசர்? இல்லையில்லை! அவளையும் அன்புடன் வரவேற்று அருள் செய்து சைவனுக்கினார். அவர்களுக்கு சினத்தைத் துறந்த சீருளாளர் இந்த டண்மையை விளக்கப் போந்த சிவனுள் முனிவர்,

‘பல்லவர்கோள் வந்து பணியைக் கருணைசெய்தார்
தொல்லைநெறி வாகீசர் சோமேசர—கொல்ல’

இன்றே தோப்புவன் இன்று செய்யினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று'

என்று பாடியருளினார்.

வானுற ஒங்கி வளமுற வளர்ந்த மரமொன்றைக் கொட்டி கொண்டு ஒருவன் வெட்டுகிறுன். அடிமாத்ததயே அடியோடு அற்று விழுமாறு வெட்டுகிறுன். அங்களம் வெட்டுவானுக்கு மென்காற்றும் தண்ணிழலும் தந்து நிற்கும் மரத்தின் மாண்பை என்னென்பது! அது போலவே குணமென்னும் குன்றேறி நின்ற நல்லார்கள், தங்குச் சாகும் வரையும் நோவும் துன்பங்களையும் நொடிக்கு ஓன்றுக்கு செய்யினும் தாம் உயிர் போகும் வரைக்கும் நன்மையே எண்ணி நன்மையே பண்ணுவர். அஃதன்றே உயர்ந்த சால்புடைமை!

‘இன்று செப்தார்க்கும் இவியவே செப்யாக்கால்
என்ன பயத்ததே சால்பு’

என்பதன்றே வள்ளுவர் சொல்லமுதம். இக் கருத்தை வலியுறுத்தப் புதந்த தமிழ் முதாட்டியார்,

‘சாந்தலையும் தீயளவே செப்திடினும் தாமவரை
ஆந்தலையும் காப்பர் அறிவுடையார்—மாந்தர்
குறைக்குந் தலையும் குரிசியிலைத் தந்து
மறைக்குமாம் கண்ணர் மற்பு’

என்று பாடியருளினார்.

சிறந்த குணங்கள் நிறைந்த பெரியோர் சிறிதும் சினம் கொள்ளார். அவர் சினம் கொள்வராயின் கணப்பொழுதே அச்சினம் நிற்பதாகும். அச்சிறிதளவு சினத்தையும் அதற்குக் காரணமாயினார் தடுத்தல் இயலாது. வில்கீலவளைத்து வெஞ்சரத்தை நீர் விழியுமாறு விடுத்தாலும் பிளந்த அப்பொழுதே சேர்ந்து கொள்வதைக் காண்கின்றோம். அது போலவே சீரோழுள்

சான்றேர் சினம் மாறி விடும் என்று கூறுவார் தமிழ் முதாட்டியார். அடுப்பில் நீரையேற்றிக் காய்ச்சினுல் வெப்பம் உடனே விரைந்து பற்றுவதில்லை. மெல்ல மெல்லவே அந்தீர் வெப்பம் கொள்ளுகிறது. வெந்தீரை அடுப்பை விட்டு இறக்கி விட்டால் அதன் வெப்பம் மிக விரைவில் ஆறிவிடும். ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச் சான்றேர் மனத்தில் மெதுவாகவே சினம் தோன்றும். நீங்கும்போதோ, அச்சினம் விரைவில் நீங்குவதாகும். கீழ்மக்கள் கொள்ளும் கோபம் என்றும் தாழ்வதில்லை. மேன் மேலும் வளர்ந்து பெருகிக் கொண்டே வரும். இவ் உண்மையைச் சமணமுனிவர் ஒருவர் திறம்பட விளக்குகின்றார்.

‘நெடுங்காலம் ஓடினும் தீசர் வெகுவி
கெடுங்காலம் இன்றிப் பரக்கும்—அடுங்காலை
நீர்கொண்ட வெப்பம்போல் நானே தனிப்புமே
நீர்கொண்ட சான்றேர் சினம்’

என்பது அம்முனிவர் மொழி.

இங்குளம் தனிக்க வேண்டிய சினத்தைத் தனி யாது பெருக்குவான் பேதையாவன். அவனுடன் நட்புக் கொள்ளுதல் பெருங்கேடாகும் என்று மொழிவர் முன்றுறையரையனார்.

‘ஆழுச் சினத்தன் அறியின் ; மற்றவனை
மாறி ஒழுகல் தலையென்ப’

என்பது அவரது பழமொழி. மனத்தில் கிளர்ந்த சினத்தால் வாயில் கடுஞ்சொல் பிறக்கிறது. பிறர்க்குத் தீங்குவினைக்கும் கடுஞ்சொல் பேசுதல் தனக்கும் தீராத தீங்காய் முடியும். ஆதவின் ‘யாகாவாராயினும் நா காக்க’ என்று அறிவுறுத்துவார் திருவள்ளுவர். நாவைக் காவாது கூறும் கடுஞ்சொல் ஒவாது தன்னைச் சட வல்லது. ஆதவின் அறிவுடைய நன்மக்கள் எக்காலத்தும்

ஸனத்தில் கொண்ட கோபத்தால் கொடுஞ்சொல் கூற ஶட்டார். பிறர் தம்மீது கொண்ட சினத்தால் சிறுசொல் கூறினும் மீட்டும் தம்வாயால் அத்தகைய சிறு சொல்கீஸ் சொல்லார். நாய், ஒருவனது காலீப் பற்றிக் கடித்து யிட்டால் திரும்பவும் அந்நாயைப் பற்றிக் கடிப்பவன் உண்டோ? ஆதவின் நல்லறிவாளர் உள்ளத்தில் சினம் கொள்ளினும் அச்சினத்தைப் புலப்படுத்தும் கடுஞ்சொல்கீஸ் என்றும் சொல்லார்.

‘கவா(து) ஒருவன் தன் வாய்திறந்து சொல்லும்சொல் ஓவாதே தள்ளைச் சுடுகலால்—ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் ஏஞ்ஜூள்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்ஸர் கறுத்து’

என்பது நாலடிப் பாடல்.

முற்றுந் துறந்த முனிவன் தனது தவ வள்ளமையால் தான் நினைத்தன அனைத்தும் பெற முடியும். அவனது உள்ளத்தே சினம் உண்டாகுமாயின் தான் பெற்ற தவ வள்ளமை முழுதும் இழந்தழிவான். ஆதவின் வெகுளாமை என்ற பகுதியைத் துறவறவியலில் வைத்து விளக்கு கிள்ளுர். இங்களும் இருவகை அறைநெறியில் நிற்பார்க்கும் பெருங் கேட்டை விளைக்கும் சினத்தை விடுத்துக் குணத்தைக் கொள்வதே நலமாகும்.

க. வாய்மையும் தூய்மையும்

வாயினது தன்மை வாய்மை எனப்படும். அதன் இயல்பு உள்ளத்தே உள்ளதை மறையாது உரைப்பதே. உள்ளூர்களில் வைத்துப் புறமொன்று பேசவார் உரை பொய்யானதே. உள்ளத்தின் தன்மை உண்மையாகும். மெய்யின் தன்மை மெய்மையாகும். உள்ளத்தே என்னியதைக் கரவாது வாயால் உரைப்பதே வரய்மையாகும். உளத்தொடு பொருந்த உரைத்தவாறே மெய்யால் செயல் புரிவதே மெய்மையாகும். இங்ஙனம் உளம், மொழி, மெய் ஆகிய முக்கருவிகளும் முரண்படாது தத்தம் இயல்பில் நிற்பதே தூய்மை எனப்படும். இதனை முப் பொறித் தூய்மை அல்லது திரிகரண சத்தி என்பர்.

வடமொழியாளர் சத்தியம் என்று வழங்கிய அறத்தை, நம் முன்னேர் முக்கூறுபடுத்திய திறம் பாராட்டற் குரியதாகும். உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்ற மூன்றுக்கி, இவை மூன்றும் ஒன்றுபட்டு நிற்றவே உயர்ந்த தூய்மையெனக் கொண்டனர். உலகில் சிலர் உள்ளத்தில் என்னுவதை உரைப்பதில்லை. வேறு சிலர் வாயால் கூறியதைச் செய்வதில்லை. தாம் உரைத்தவை பிறர்க்கே என்று பிறழ்ந்து நடக்கும் பேதையரும் உரான்றோ! ஆதலின் சொல்லும் செயலும் தூய்மைப்படுதற்கு அகத் தூய்மையே அடிப்படை என்பதை வள்ளுவர் தன்கு வலியுறுத்துகின்றார்.

‘புந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை வாய்மையால் கணப் படும்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். மக்கள் உடம்பு தூய்மையுறவது நீராலன்றோ! அது போல உள்ளம் தூய்மையடைவது வாய்மையால் என்பர் வள்ளுவர்.

உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்யும் வாய்மைக்கு வள்ளுவர் சொல்லும் இலக்கணம் யாது? பிறிதோர் யிர்க்குச் சிறிதும் தீங்கு விளையாத சொற்களைச் சொல்லுதலே வாய்மையாகும். கண்ணருக் கண்டதையும் உள்ளமையாக நிகழ்ந்ததையும் உரைப்பதெல்லாம் வாய்மையாகாது. அது தானும் தீங்கு விளையாதாயின் வாய்மையின் பாற்படும்; சிற்றுயிர்க்குச் சிறுதீங்கு விளைக்கு மாயினும் அது பொய்மை என்றே புறக்கணிக்கப்படும்.

‘வாய்மை எனப்படுவ தியாதெவின் யாதொன்றும் தீமை இலாந் சொல்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். வாய்மை தீங்கு விளைக்குமாயின் பொய்ம்மையாமெனின் பொய்ம்மை நன்மை விளைக்குமாயின் வாய்மையாவதுண்டோ? ஒருவன் உரைக்கும் பொய்ம்மொழியால் பிறர்க்குக் குற்ற மற்ற நன்மை கிட்டுமாயின் அப்பொய்யும் வாய்மையெனப் போற்றத்தகும் என்பர் பொய்யில் புலவர். ஆகவே தீங்கு விளைக்காத நிகழ்ந்ததைக் கூறலும், நன்மை விளைக்கும் நடவாதது கூறலும், மெய்மை எனப்படும். நன்மை விளைக்காத நடவாதது கூறலும், தீங்கு விளைக்கும் நிகழ்ந்தது கூறலும் பொய்மை எனப்படும்.

ஒருவன் மற்றொருவன்பால் கொண்ட பகைமையால், அவனைக் கொலை செய்தற்குக் கூரிய வானேந்திய கையனுய்ப் பின் தொடர்ந்து ஓடி வருகின்றன். பகை வனுல் விரட்டப்பெற்றவன் வழியிடைக்கண்ட மனைக்கள் புகுந்து அடைக்கலம் வேண்டி ஆங்கொருபால் மறைந்து இருந்தான். பின் தொடர்ந்து வந்த பகைவன், மாற்றுன் அடைக்கலம் புகுந்த மனைக்கள் வந்து ஆங்கு இருந்தாரை. ‘இப்பக்கமாக ஓடிவந்தவன் எங்குற்றுன்?’ என்று வினவியபோது, அவனுக்குப் பிறிதொரு வழியைக்காட்டி, அப்பக்கமாகவே விரைந்து ஓடினான் என்று பொய்மொழி கூறி, அவனைப் புறத்தே செலுத்துவது எத்துணை நன்மையை விளைக்கும் செயலாகும்! ஒருவனது இன்னுயிரைக்

காத்த புண்ணியத்தையன்றே அந்தப் பொய்மொழி பண்ணியது. அச்சொல்லை மெய்வென்பதா? பொய் பென்பதா? பெரும்பில் புலவராய வள்ளுவரை வினவின் என்ன மறுமொழி அருளுவார்?

‘பொய்மையும் வாய்மை கிடத்த புரதீந்த
நல்மை பயக்கும் எனின்’

என்பதன்றே அவரது சொல்லமுதம்! இதனையே வில்லி புத்துரார் தமது பாரத நாலுள் ஒரிடத்து வலியுறுத்து வின்றார்.

‘மெய்மையே ஒருவர்க் குற்ற
விபத்தினை மீட்டு மாகில்
போய்மையும் மேய்மை போலும்
புண்ணியம் பயக்கு மாதோ’

என்பது அவ் வில்லியின் சொல்லமுதம்.

வாய்மை அறத்தின் சிறப்பை வலியுறுத்த வந்த வள்ளுவர் பெருமான், மனத்தொடு பொருந்த ஒருவன் உள்ளமையை உரைப்பானுயின் அவன் தவமும் தானமும் ஒருங்கு செய்யும் உயர்ந்தரினும் சிறத்தவன் என்றார் மக்கள் புகழுண்டாக மாதிலத்தே வாழுவேண்டும். அப் புகழைப் பெறுதற்குப் பலவழிகள் உள். அவற்றுள் வாய்மை பேசுதலும் ஒருவழியாகும் என்பர். மேலும் மெய் வருந்தாமல் மறுமைக்கு எல்லா நலங்களும் இயையுமாறு செய்வது இவ்வாய்மை என்றார். ஒருவன் இவ் வறத்தைத் தனது வாழ்வில் உறுதியாகத் திறம் பெறக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வல்லனுயின் அவன் பிற அறங்களைச் செய்யாமையே நன்றா என்பதை வற்புறுத்திக் கூறுவார். சான்றேர்க்கு அமைய வேண்டிய அரிய பண்புகளுள் பெரிய பள்பாக இதனையே குறித்தருளினார். அவர்க்கு உளத்திருள் கடியும் பொய்யாமையாகிய விளக்கே உயர் விளக்கு என்று போற்றினார்.

‘எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றேங்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு’

என்பதன்றே வள்ளுவர் சொல்லமுதம். கல்வி கேள்வி முதலியவற்றுல் அமையும் விளக்கமெல்லாம் விளக்கமாகா. பொய்யாமையால் ஏற்படும் புனித விளக்கமே மெய்யான நிலைத்த புகழைத்தரும் பெருவிளக்கமாகும்.

இத்தகைய வாய்மை என்னும் நல்லறத்தை ஒருவன் தனது வாழ்வில் மேற்கொள்வதால் உலகமே அவனை உவந்து போற்றுகிறது. மக்கள் என்றும் ஸ்ரவாது போற்றுவர். பண்டை மன்னாகிய அரிச்சந்திரனை வாய்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இன்றும் உலகம் கொண்டாடுகிறது அன்றே! வாய்மை காத்த வள்ளலாகிய அரிச்சந்திரனது பெருமையைவயத்தவரே யன்றி வானத்தவரும் வியந்து போற்றினர். வானவரும் போற்றும் அம் மன்னனது புகழில் பொருமை கொண்ட கோசிக முனிவன், தேவசபையில் ‘அரிச்சந்திரனை ஒரு பொய்யேனும் புகலுமாறு செய்து விடுகிறேன்’ என்று வசிட்டனுடன் வஞ்சினம் கூறி யந்தான். தனது குளுரையை நிறைவேற்றப் பெருமுயற்சி செய்தான் அத் தவமுனிவன். தனது பொல்தாத கடுமூயற்சி யால் மன்னர்கு என்னற்ற இன்னல்களை உண்டு பண்ணினான்.

வாய்மை காப்பதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்ட மன்னன் அவற்றையெல்லாம் பொறுமையுடன் தாங்கி நின்றான். நாடிழந்தும் தகரிழந்தும் நன்மகளை இழந்தும் தேடிய பொருளெல்லாம் இழந்தும் அருமை மனைவியைப் பிரிந்தும், தான் இழுதொழில் புரியும் புலியனுக்கு ஆட்படும் பெருந்துயருமந்தான் அம் மன்னன். இறுதியில் அவன் மனைவியாகிய சந்திரமதி, காசி மன்னன் நேச மைந்தனைக் கொலை செய்த பாதசி யெனப் பொய்க் குற்றம் காற்றப் பெற்றார். அக் குற்றத் தண்டனையாகக் காசி மன்னன், அன்னவளைக் கொலை

செய்ய ஆணையிட்டான். அதனை நிறைவேற்றும் பள்ளி காசிப் புகூரினுக்கு ஆட்பட்ட அரிச்சந்திரன் தலையில் விழுந்தது.

அவன் தன் மனைவியின் கரங்களைக் கயிறு கொண்டு பினித்துக் கொலைக்களம் நோக்கி இழுத்து வருகிறார். இடைவழியில் குறுக்கிட்டான் கோசிக முனிவன், “அரிச்சந்திரனே! இத்தனை அவ்வள்கட்டு ஆளாகியும் ஒரு பொய்யேனும் உரைத்தாயில்கூயே. உன் மனைவியைக் கொலை செய்ய, நீயே கொலைக்களம் இழுத்துச் செல்லும் இக் கொடிய சூழ்நிலையிலேனும் பொய்யொன்று புகல்வாயாயின் நீ இழந்தன அனைத்தும் உவந்து கொடுப்பேன்” என்று உரைத்து நின்றார். அது கேட்ட அரிச்சந்திரன், “முனிவரே! எல்லாம் இழந்தாலும் இறுதியாக வீடுபேறு மட்டும் உறுதியாக வாய்க்கும் என்று நம்பியுள்ளோம். அதனையும் இழக்க நேர்ந்தாலும் இவ்வாய்மை யறத்தினின்று ஒரு பொழுதும் வழுவமாட்டோம்” என்று வன்மையாகச் சொன்னான்.

‘பதியி யூந்தனம் பாலனை இயுந்தனம் படைத்த நிதி யீற்றனம் இளிநமக் குளதென நினைக்கும் கதியிழுக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றார் மதியி யூந்துதன் வாயியூந் தகுந்தவன் மறைந்தான்’

என்பது அரிச்சந்திர புராணப் பாடல். ‘கதி இழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம்’ என்று இயம்பிய காவலன், வாய்மையைக்காக்க எத்துணைக் கடுந்துயருமந்தான்! அங்குளம் உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகிய உயர்வாலன்கேரு இள்று உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் மங்காது ஒளிவிசிக் கொண்டிருக்கின்றார்!

‘உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ள’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம் அன்கேரு

பாரத நாட்டிற்குப் பூரண விடுதலை கிடைக்குமாறு செய்த சுதந்திரத்தந்தை காந்தியடிகள் காத்த பேரறங்கள் வாய்மையும், இன்னு செய்யாமையும் ஆகும். அவற்றையே சுதந்தியம், அுகிம்சை என்று வடமொழியில் வழங்குவர். காந்தியடிகள் இளமையில் அரிச்சந்திர நாட கத்தைக் கண்ணுற்ற நாளிலிருந்து வாய்மை அறத்தைப் பேணிக் காத்து ஒழுகினார். அதனால் இன்று உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் ஓளி வீசும் சுடர்மணி விளக்காயினார். ஆகவே, வாய்மை காக்கும் அறம் வையமெல்லாம் போற்றும் நல்லிசையை யன்றே உண்டு பண்ணுகிறது. பொய்மொழி ஒருவனது வாழ்வையே பாழ் செய்துவிடும். பொய் சொன்ன வாய்க்குப் போசனம் இல்லை என்பர்.

'போய் சிதைக்கும் போன்போலும் மேனியை'

என்பர் விளம்பி நாகனார். ஒருவன் உரைப்பது பொய் என்பதைப் பிறர் அறிவாராயின் அவனை எத் துணையோ அல்லல்கட்கு உள்ளாக்குவர். அதனைப் பிறர் அறியாதொழியின் அவனது நெஞ்சமே சான்றுக நின்று நெடிது வருத்தும். இதனாலேயே தமிழ் முதாட்டியார் 'நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம்' என்று சொல்லிப் போந்தார். இதனை வள்ளுவரும்,

'தன்னொஞ்சு அறிவது பொய்யற்க, பொய்த்தயின் தன்னொஞ்சே தன்னைச் சூடு'

என்று வலியறுத்தினார்.

மருதனிளாநாகனார் என்னும் பெரும் புலவர் வறுமையுற்று மனைவி மக்களுடன் வாடி நாடு நீங்கிச் செல்கின்றார். வீட்டிலுள்ள பொருள்களைத் தலையிலும் தோளிலுமாகச் சுமந்துகொண்டு வருத்தி வழி நடக்கின்றார்கள். மெல்லியல் நல்லாளாகிய அவரின் மனைவி கல்லிலும் முன் ஸிலும் கால் பெயர்த்து நடக்க முடியாது தட்டுண்டு தடு-

மாறி வருகிறார்கள். இடையே கிடக்கும் மலைமீது ஏறி நடக்க இயலாது பெருந்துயுடன் நடந்து வருகின்றார்கள். அந்த நிலையில் புலவர் ஒரு பொய் புகல்வாராயின் தமது வறுமை நீங்கப் பெரும் பொருள் பெற்று வாழலாம். எனினும் அவரது தமிழ் நெஞ்சம் பொய்யுரைக்க ஒருப்பட வில்கீல். எத்துணைத் துன்பங்கள் வந்து வருத்தினுலும் வாழ்தல் வேண்டிப்,

‘பொய் டூரேஸ் மெய் கூறுவன்’

என்று தமது உள்ளுறுதியைச் சொல்லுகின்றார்.

சிலர், பொய்யே புலவர் வாயில்தான் பிறந்தது என்று பேததமையால் பேசவர். பொருளுக்காக ஒருவனிடத்து இல்லாத பண்புகளை இருப்பனவாக உரைப்பார். கல்லாத ஒருவனைக் கற்றூய் என்று போற்றுவர். காடெறியும் மறவனையும் நாடானாம் மன்னனை நவில்வர். பொல்லாதவனை நல்லவன் என்று போற்றுவர். போர் முகத்தையே அறியாத புல்லனைப் புவியேறு என்று புகழ்வர். நலிந்து மெனிந்து சூம்பிய தோளானைப் பருத்து உயர்ந்த வரைத் தோளான் என்று வாயாரத் துதிப்பார். வழங்காத கையனை வள்ளல் என்று வாழ்த் துவர் ; பாரியென்றும் ஓரியென்றும் பாராட்டுவர். ஆதலின் இல்லாதனவற்றைச் சொல்லும் இப் புலவரெல்லாம் பொய்யர் என்று பழிப்பார். அங்ஙளம் பழித் தற்கு உரியால்ஸர் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள். குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி. அவற்றுள் மிகை நாடி, மிக்கவை நற்குணங்களாக அமையின் அவற்றைத் தக்கவாறு தலைக்கொண்டு போற்றும் இயல்வினர். பொருள் கருதிப் பொருளற்ற செயலை என்றும் அவர் செய்ய இசையார்.

வன்பரளார் என்னும் பெரும்புலவர், தமது வறுமையைப் போக்க வளமான பொருளைத் தரும் வள்ளலாயினும் அவன் செய்யாத செயல்களைச் செய் ததாகச் சொல்லிப் போற்றும் சிறு செயலைப் பெரிதும்

வெறுத்தார். எனது நா இல்லாத குணங்களை உள்ளன வாகப் பொய்யிரைக்கும் இழிசெய்கில் என்றுமே அறிந்த தில்லை என்று அறிவுறுத்துகின்றார். அங்ஙனம் பொய்க்கறி வாழ விரும்பவில்லை என்பதை மிக்க பெருமிதத் துடன் பேசுகின்றார்.

‘இட்டி மன்னர்ப் புகற்சி வேண்டிக்
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
எய்யா தாகிண்றுளம் சிறுசெந் நாவே’

என்பது வன்பரணர் வாய்மொழி.

இத்தகைய வாய்மையறமே தலைசிறந்ததென உலகிலுள்ள பல்வேறு அறநால்களும் பறைசாற்றுகின்றன என்று வள்ளுவர் பகர்கின்றார். பல்வேறு மொழிகளில் கானும் நன்னூல்கள் பலவற்றையும் தமது தெய்வப் புலமையால் தேர்ந்துணர்ந்த திருவள்ளுவர்,

‘யாழியீர்க் கள்ளவற்றுள் இல்லை எனித்தோன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிர’

என்று வலியுறுத்தினார்.

ஈ. கொலையும் புலையும்

பிற உயிர்களைக் கொல்லுதல் கொலையெனப்படும். இஃது ஜம்பெரும் பாவங்களுள் மிகவும் கொடியதொன்று கும். இதனைத் திருவள்ளுவர் கொல்லாமை என்ற அதி காரத்தால் விலக்குமாறு விளக்கி உரைக்கிறார். ஒருஷீ ரையும் கொல்லாதிருப்பது அறங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு செய்வதற்கு ஒப்பாகும்; பிறதோர் உயிரைக் கொலை புரிவது பாவச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் ஒவாது விளைக்கும்; கொலைப் பாவம் விளைக்கும் துன்பம் பிற பாவங்கள் எல்லாம் கூடினாலும் விளைக்க மாட்டா என்று விளம்புவார்.

‘அறவினை யாதெளின் கேரளாமை; கோறல்
பிறவினை எல்லாம் தழும்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

கொல்லாமை என்னும் நல்லறத்தின் மாண்பைக் கூற வந்த பழம் புலவர் ஒருவர், யானையின் அடிக்குள் அடங்காத அடியே கிடையாது; அது போலக் கொல்லாமை அறத்துள் அடங்காத நல்லறம் எதுவும் இல்லை என்று சொல்லிப் போந்தார்.

‘ஆனை யாதியுள் அடங்கா அடியில்லை
தானதுபோல் நிறகின்ற தன்மைதான் — ஊழுபிரைக்
கொல்லா அறத்தன் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கும்
எல்லா அறமும் திசைந்து’

என்பது அப்புலவரது உவமை அமைந்த அரியமொழி. மேலும் திருவள்ளுவர் இவ் அறத்தின் சிறப்பினை உறுதியற விளக்குகின்றார். ஒருவன் தான் உண்பதனைப் பசித்த உயிர்கட்டுப் பகுத்துக் கொடுத்துப் பல்லுயிர்களையும் காத்தல் வேண்டும். அதுவே அறநால் வகுத்த

நின்றெவ்வாம் தொகுத்துரைக்கும் அறங்களுள் தலைமை எனது. அதற்கு இணையாக எந்த அறத்தையும் பியம்ப முடியாது. பிறநாட்டினும் பிறசமயத்தும் பிற மாழியினும் தேன்றிய அறநூல்கள் அனைத்தும் வாய்மை யற மே மேன்மையானதென வலியுறுத்தின. ஆனால், தமிழர் தலைக்கொண்டு போற்றத்தக்க தலையாய் ஆற்றும் கொல்லாமையே என்பதை வள்ளுவர் நன்கு வலியுறுத்துகின்றார்.

‘ஒன்றுக நல்லது கொல்லாமை ; மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

வாய்மையின் சிறப்பை வலியுறுத்த வந்த வள்ளுவர், பொய்யாமையை ஒருவன் பொய்த்தவின்றிப் போற்றி ஒரு வல்லனுயின் பிறஅறங்களை அவன் ஆற்றவே வேவண்டாம் ; யாம் மெய்ந்துநூல்களாக இவ் உலகில் கண்டறிந்த நூல்கள் அத்தனையும் வாய்மையைப்போல நல்ல பிறஅறங்கள் இல்லை எயன்றே சொல்லுகின்றன என்று பலவாறு வற்புறுத்தினார். கொல்லாமையின் சிறப்பைச் சொல்லும்போதோ, ‘ஒன்றுக நல்லது கொல்லாமை,’ ‘பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்த வற்றுள் எல்லாம் தலை’ என்றெல்லாம் சொல்லுதல் முன்னுக்குப் பின் முரண்படுமன்றே ! இவ் இரண்டு அறத்துள்ளும் எது சிறந்தது என்ற ஜயம் ஏற்படலாம் அன்றே ! அவற்றை விளக்கும் பொருட்டே மிகவும் கவனமாக ‘அதன் பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று’ என்று கூறிக் கொல்லாமை அறத்தின் உயர்வைப் புலப்படுத்தும் புலவர் திறம் போற்றற்கு உரியதாகும்.

மேலும் வாய்மைக்கு இலக்கணம் கூறிய வள்ளுவர், யாதொன்றுந் தீமையிலாத சொல்லே வாய்மை என்றார்; முரை தீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின் பொய்மையும் வாய்மையெனப் போற்றத்தகும் என்றார். ஆதவின் நிகழாதது

கறுதலும் நன்மை தந்தால் உண்மையாகவும், நிகழ்ந்தது கறுதலும் தீமை தந்தால் பொய்மையாகவும் பயனை நோக்கி வாய்மையின் தன்மை இங்ஙனம் மாறுபடும். கொல்லாமையோ அங்ஙனம் மாறுபடுவதன்று. அதனாலேயே பொய்யாமையினும் கொல்லாமை மேலானது என்று குறித்தகுளினார். இதனையே சான்றுண்மை என்னும் அதிகாரத்தும்,

‘கொல்லா நலத்து நேர்ஸமை: பிறர் தீமை
சொல்லா நலத்து சால்பு’

என்று வலியுறுத்தினார். வீடுபேறு அடைதற்குரிய நல்ல நெறி கொல்லாமையைப் பேணியொழுகும் பெரு நெறியே. இவ் அறத்தை மறவாது கொண்டொழுகுபவனே துறந்தாருள் உயர்ந்தவன். அவனது வாழ்நாளின்மேல் கூற்றுவன் செல்லான். அதனால் வாழ்வுக்காலம் அவனுக்கு நீட்டிக்கும். அங்ஙனம் நீட்டிக்கவே ஞானம் பிறந்து அவனது உயிர் வீடுபெறும்.

கொலையின் கொடுமையைக்கூற வந்த பேரிலாளராய வள்ளுவர், கொலை செய்யாதவழித் தன்னுயிர் நீங்கிப் போயாயினும் தான் பிறிதோர் இன்னுயிரை நீக்கும் தொழிலைச் செய்யாதொழிக என்றார். ஒருவனுக்கு முன்னைச் செய்த தீவினைகள் கொலையுண்டவழித் தேய்கின்றன. அவன் கொலை செய்த வழி மேலும் வளர்கின்றன. ஆதவின் ‘தன்னை அதுகொல்லினும் தான் அதனைக் கொல்லற்க’ என்று சொல்லியருளினார். இரைநாடிச் செல்லும் கடும்புலி யொன்று இளமாளைக்கண்ணுற்றது: தனக்கேற்ற இரை கிடைத்ததென மகிழ்ந்து, மாளைப் பாய்ந்து பற்றப்போகும் வேளையில் அற நெஞ்சினன் ஒருவன் அக்காட்சியைக் கண்டான். என் செய்வதெனத் திகைத்து நின்றான். புலி வாயினின்று மாளைத் தப்புவித்தால் புலிக்குப் பசித்துயர் விளைத்த பொல்லாத பாவம் சூழும். புலியைக் கொன்றுலோ கொடிய கொலைப்பாவம் சூழும். புலியைக் கொல்வதா? அல்லது

மாணத் தப்புவிப்பதா? என்ற அறத் தடுமாற்றத்தில் அகப்பட்டு விழித்தான் அந்த அந்தனைன். இந்த நிலையே வழக்காற்றில் ‘தரும சங்கடம்’ என்றும் குறிப்பர். விரைவில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து பாயும் வேங்கையின் வாயுள் தான் அகப்பட்டு அதனது அரும் பசிக்கு இரையானுள். இதனால், அவனது தீவிளை தேய்வதாகும் அன்றே!

‘தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி(து)
இன்னுயிர் நீக்கும் விளை’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

மனுச் ‘சோழனுடைய மகனுகிய வீதிவிடங்கள் தேரேறிப் படைகள் புடைகுழ அரச வீதியில் சென்றான். பயமறியாத இளங்கள்று ஓன்று துள்ளி வந்து தேர்க்காலில் வீழுந்து இறந்தது. கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு கலங்கிக் கண்ணீர் சொறிந்து கதறியது; விரைந்தோடி அரண்மனை வாயிலிற் கட்டிய ஆராய்ச்சி மனியைக் கொம்பால் அசைத்து ஒவியெழுச் செய்தது. மனியொலி கேட்ட மன்னன் செய்தி அறிந்து சிந்தை நொந்தான் தனது குலத்திற்கு ஒரே மைந்தன் என்பதையும் மறந்து ஆருரில் பிறந்த ஒருயிரக் கொன்ற கொலைப் பாவ திற்குக் கழுவாயே இல்லை; அத் தாய்ப்பசு அடையும் துன்பத்தைப் போன்று யானும் துன்புறுதலே முறை என்று மொழிந்தான். அமைச்சன் ஒருவனை அழைத்து,

‘முள்ளிவளை யவ்வீதி முரண்டேர்க்கால் ஊர்க்’

என்று ஏவினான்.” அமைச்சனே ‘தான் பிறிது இன்னுயிர் நீக்கும் விளைக்கு’! அஞ்சித் தன்னுயிர் விட்டான். அஃதறிந்த மன்னன் தன் மகனைத் தானே தேர்க்காலிற் கிடத்தினான். “அவன் மார்பின்மீது தேரைச் செலுத்திக் கொன்றான். டி இங்ஙனம் எவ்வுயிர்க்கும் ஒரே நீதி வழங்கிய பெருமன்னனைத் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

‘ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக் (கு)
 உள்ளாண்டன் பதும்புளரான்
 தகுமம்தன் வறிச்செல்கை
 கடனேன்று தன்மைந்தன்
 மகுமம்தன் தேராறி
 உறைந்தன் மஹவேந்தன்
 அருமங்க அரசாட்சி
 அரிதோ? மற் ரூவிதோதான்.’

என்று தெய்வ மனாக்கும் செய்யுளால் வியந்து போற்றுவாராவினர்.

நெஞ்சை அள்ளும் செஞ்சொற் காவியமாகிய சிலப் பதிகாரத்தும் இளங்கோவடிகள், மஹுதீதி. சோழனது செங்கோல் மாண்பைக் கண்ணகி வாயிலாகத் தென் னவன் பேரவையில் தெரிவிக்கின்றார்.

‘வாயிற் கடையனி நடுநா நடுங்க
 ஆவின் கடையனி உகுநீர் நெஞ்சூலக் தாந்தன்
 அரும்பெறல் புதல்வளை ஆறியின் மழுத்தேன்’

என்பது அவரது இனிய வாக்கு.

திருவள்ளுவரது மறைமொழியினை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்கப் போந்த சிவஞானமுனிவர் தமது சோமேசர் முதுமொழி வென்பா நூலுள் மஹுச்சோழன் வரலாற்றையே எடுத்துப் பொருத்திக் காட்டினார்.

‘வேந்துமகள் தேர்க்கால் விடலஞ்சி மந்திரிதான்
 சோந்துதன(து) ஆவிவிட்டான் சோபேச—ஆபங்
 தன்றுயிர் தீப்பிழும் செய்யறக தாள்பிற(து) [தனர்ஜ்சேர்
 இள்றுயிர் தீக்கும் விலை’

என்பது சிவஞானமுனிவர் திருவாக்கு.

வேள்விக்கண் பலியிடுதல் நலமும் செல்வமும் விளைக்கும் என்பர் சிலர். சான்றேர் அங்ஙனம் கொலை யால் விளையும் நலத்தையும் செல்வத்தையும் சிறிதும் விழையார் என்பர் வள்ளுவர். ‘சான்றேர்க்குக் கொன்றுகும் ஆக்கம் கடை’ என்பது அவாது சொல்லமுதம் அன்றே! கொலைத் தொழிலில் செய்து பழகினவர்க்கு அத் தொழிலின் இழிவு தெரிவதில்லை. அதன் உள்மையை உணர்ந்தவர் அன்னவரைப் புலையர் என்றே இகழ்வர். உலகில் சிலர் அங்கம் எல்லாம் குறைந்து அழுகு தொழுநோயராய்ப் புழு நெளிந்து யோசனை தூரம் புன் நாறும் பொல்லா உடம்பினராய் வறுமைகூர்ந்து இழிதொழில் வாழ்க்கையராய் இருக்கின்றனரே! அவர்தம் மிக இழிந்த இந்திமூக்கு உற்ற காரணந்தான் என்ன? வள்ளுவர் இதற்குத்தக்க விடை தருகின்றார். அவரிரல்லாம் முற்பிறப்பின்கண் பற்பல உயிர்களைக் கொலை புரிந்த கொடிய பாவிகள் என்று விளைவிளைவுகளை அறிந்த முதற்கொரு மொழிவர் என்று மறுக்க முடியாது மறுமொழி தருகின்றார்.

‘உயிருடம்பின் தீக்கியார் என்ப செயிருடம்பின்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

இக் கருத்தைச் சமண முனிவர் ஒருவர் தமது நால்திப் பாவில் நயம்பட விளக்குகின்றார். ஒருவன் தனது முற்பிறப்பில் நன்டைத் தின்ன விரும்பி, அதன் காலை யொடித்துக் கறி சமைத்துத் தின்றதனால்கிய பழகினை, அவனது பிற்பிறப்பில் கொடிய தொழுநோயைக் கொடுத்தது. உள்ளங்கை மட்டும் சங்குமளியைப்போல வெள்ளையாய் விளங்க, விரல்களைல்லாம் அழுகி விழுந்து என்றும் நீங்காத பெருந் துயரைத் தற்றது என்றும் பேசினர்.

‘அக்கேபோல் அய்கை ஒழிய விரலறுகித்
துக்கத் தொழுநோப் பழுப்பே—அக்கால்

அனவளைக் காதலித்துக் காள்ளுற்றத்துக் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் காஸ்
என்பது அம் முனிவர் மொழி.

சிவர் தமக்கேற்பட்ட பிணியையோ பெருந்
துயரையோ போக்கிக் கொள்ளச் சாத்தியாகப் பிறிதோர்
உயிரைப் பயியிடுவர். அங்களைம் செய்தலும் ஆகாது;
அதனால் பின்னைத் தீவினைகளே பெருகும் என்றும்
வள்ளுவர் சொல்லுவார். வெட்டவெலம் என்ற ஊரை
ஆண்ட குறுதில் மன்னர் ஒருவர் தம் மனைவியர்
இருவர்க்கும் ஏற்பட்ட பெருநோய்களை அகற்ற வேள்டிச்
சிறு தெய்வங்கட்குப் பல உயிர்களைப் பலி கொடுத்தார்.
இதனை அறிந்த அருளாளராகிய இராமவிங்க அடிகளார்
அம் மன்னவரைக் கண்டு, அவரின் மனைவியர் பிணிகளை
அகற்றி, அவரது கொலைத் தொழிலிலையும் அறவே ஒழிக்கு
மாறு செய்தார். அருளே உருவாக அவதரித்த இராம-
விங்க அடிகளார், ‘கொலை புரிபவன் எத்தகைய உயர்
திலையினாலுமினும் அவன் அறிவில்லாத புலையன்
என்றே இசூழத் தக்கவன்’ என்று பெரிதும் கடிந்து
பேசகின்றார்.

‘கருவாள் தெப்ப இருங்கா(து) உயிருடம்பைக்
கடிந்துள்ளும் கருத்த னேஸ்டம்
கருவாளை எதுசிவக் கொழுந்தாளை
ஞாவியேக் கூடுது ஒதே’

என்பது அவரது அருட்பா. ‘கொல்லாவீரதம் ஓன்றைக்
கொண்டவரே நல்லோர்; மற்றையார் யாரோ? அறியேன்;
இத்தகைய கொல்லா வீரதம் குவலயம்
எல்லாம் ஒங்குமாறு எல்லார்க்கும் சொல்லுவதே
எனியேனது இச்சையாகும்’ என்று நாயுமானவர்
இயம்பினார்.

கொலை செய்து உயிர்தீங்கிய உடம்பை உள்ளவாகக்
கொள்வது புலையனப்படும். புலால் உண்ணுதலே

புலையெனப்பட்டது. இதனைத் திருவள்ளுவர் புலான் மறுத்தல் என்ற அதிகாரத்தால் தெளிவுற விளக்குவார். அன் உண்ணும் புலைத்தொழில் கொலைப் பாவத்திற்குக் காரணமாகவும் காரியமாகவும் உள்ளது. கொலைப் பாவத்தைப் பின்னும் உண்டுபண்ணுவதால் புலைத் தொழில் அதற்குக் காரணமாயிற்று. முன்றும் கொலை செய்ததனுலேயே அப் புலால் உண்ணும் புலைத்தொழில் உள்ளதாகி, அக் கொலையின் காரியமாயிற்று. இங்ஙளம் இருபாலும் பெருந்தீங்கு விளாக்கும் புலைத்தொழிலைப் புரிவானிடத்து அருள் அனுவளவும் இராது என்கிறார் திருவள்ளுவர். தனது உடம்பைக் கொழுக்க வைக்கும் பொருட்டுப் பிறிதோர் உயிரின் உடம்பைச் சமைத்து உண்பவனுக்கும் அருளுக்கும் தொடர்பே இல்லை என்று சொல்லுவார்.

‘தன்னுள் பெருக்கற்குத் தாள்பிற(து) உறுண்பான் எங்ஙளம் ஆகும் அருள்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

பிறிதோர் உயிரின் உடலைச் சுவைபட உண்டவர் உள்ளம் அவ்வுளையே பெரிதும் விரும்பும். அருளாறத்தின் உயர்வையெல்லாம் அவர் அறியார். கொலைக் கருவியைக் கையில் கொண்டவர் அதனால் செய்யத்தக்க கொலையையே நோக்குவார். அவரைப் போன்றே ஒன்றான் உடல் சுவை உண்டார் மனமும் நன்றாக்காது என்பர் வள்ளுவர். அருள் என்பதற்கு இலக்கணமே கொல்லாமையாகும். கொலை செய்தலோ அருளற்ற மறஸ் செயலாகும்; அக் கொலையால் வந்த ஊளைத் தின்று தலோ கொடும்பாவமாகும் என்று கூறுவார்.

“அருள்ள தியாதெளில் கொல்லாமை கோறல் போருள்ள தவ்வுள் தினல்”

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

கொலைப் பாவம் கொன்றவரையன்றே சாரும்! ஊன் உண்பார்க்குப் பாவம் ஏது? என்று வினாவுவார்க்கு விடை தருவார் போல, வள்ளுவர் பல கருத்துகளைச் சொல்லுகின்றார். ஊளை விரும்பி உண்பார் உள்ளாவது கருதியே ஊன் தருவார் கொலை புரிவாராயினர். ஆனுண்டலை எவரும் விரும்பாராயின் விளைக்கு ஊன் தருவார் ஏனே கொலை புரிவர்? அவர் கொலை புரியா டன்றே! இவர் புலாலை வாங்குவார் என்ற உறுதியே கொலைஞர் கொலை புரிதற்குக் காரணமாயிற்று. ஆதலின், கொலைப் பாவம் ஊன் தின்பவளையும் சாரும் என்று கூறுவார். கொலை செய்தலால் விளையும் பாவத்தைச் சிறுபஞ்ச மூலம் என்ற நீதி நூலாசிரியர் ஜவர்க்குப் பங்கிட்டு விடுகிறார்.

“கொன்றுள் கொலையை உடன்பட்டாள் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டாள் கொழிக்குங்கால்—கொன்றதனை
அட்டாள் கிடைவுண்டாள் ஜவரிழும் ஆகும்எனக்
ட்டெட்டிந்த பாவம் கருது”

கொன்றவன், கொலைக்கு உடன்பட்டவன், கொன்றதனை விளைக்குக் கொண்டவன், அப் புலாலைச் சமைத்தவன், அதனை உண்டவன் ஆகிய ஜவரையும் கொலைப் பாவம் கூழும். இன்னவரை விழுங்கிய நாகம் எந்நானும் பின்னர் உமிழாது என்பார்.

கவியச்சாய கம்பர், கொலைப் பாவத்தை அறுவர்க்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறார். கொன்றவன், உடலைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டியவன், அவ்வுளை விளைபகர்ந்தவன், விளை கொடுத்து அதனை வாங்கியவன், இது நன்று, அது நன்று என்று சுவை பாராட்டிச் சொல்லியவன், தின்றவன் என்றிவர் அறுவருமே மீன்கிலா நாகில் வீழ்வர் என்பார்.

“கொன்றவன் குறைத்தவன் கோண்டது விற்றவன்
ஒன்றிய போகுங்கொடுத் துவந்து கொண்டவன்

நன்றிது என்றவன் நாவில் பேப்தவன்
என்றிவர் அறுவரும் தாகம் எப்புவர்”

புலால் உள்பவரை நோக்கித் திருவள்ளுவர் இரங்கிக் கூறும் மொழி, கற்பவர் கருத்தைத் தொடுவ தாகும். புலால் என்பது பிறிதோர் உடம்பின் புண் ஈன்றோ! அது தூயதன்று என்பதைப் புலை செய்வார் உணர்கின்றார் அல்லாரே! அதன் இழிவை அறிந்தவர் உண்ணமாட்டார் அன்றோ! உயிர் நீங்கிய உடம்பு பினாம் அல்லவா! பினாத்தைக் கறி சமைத்து உள்ளும் பேதைசையைய யாதென்பது? தெளிந்த அறிவுடையார் இவ் இழிசெயலைப் புரிவாரோ? என்று இரங்குவார் வள்ளுவர். தமது உடம்பில் புண்ணை எவ்வேறோனும் அறுத்துச் சமைப்பாரோ? கழுவியன்றோ மருந்திடுவர். பிறிதோர் உடம்பின் செம்புண்ணை வறுத்து வற்றலாக்கித் தின்னல் வெறுத்தற்குரிய செயலன்றோ!

“தம்புன் கழுவி மருந்திடுவர் தாம்பிரிதின்
செம்புன் வறுத்த வறைதின்பர்—அங்கோ
நடுநின் யாக நயனிலா மாந்தர்
வடுவள்றே செப்பும் வழக்கு”

என்பர் முனைப் பாடியார்.

கொலையும் புலையும் தவிர்ந்தொழுகுதலாகிய அறம் ஆயிரம் வேள்வி செய்தலினும் மேம்பட்டதாகும். அவ் அறத்தை வழுவாது மேற்கொண்டு ஒழுகுபவளை எல்லா உயிர்களும் கைகுவித்துத் தொழும். கொல்லாமையும் புலால் உண்ணுமையும் ஆகிய இரண்டு அறமும் கொண்டார்க்க கல்லது ஒன்றே உடையார்க்கு அதனால் பயனில்லை என்பதை வலியுறுத்த,

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்”

என்று வள்ளுவர் கொல்லியருளினார்.

ஒ. பணிவும் கணிவும்

மக்கள் தம்மை மிக்க அழகுடையவராக்கிக் கொள்ளப் பற்பல பொற்புடைய அணிகளைப் புனைகின்றனர். மனியும் பொன்னும் மாலையும் சாந்தமும் அணிந்து மகிழ்ச்சின்றனர். இவையெல்லாம் ஆடையின் பின்னரே அழகு தரும் அணிகளாகும். இடையில் ஆடையின்றி எத்தனை அணிகளைப் புனைந்தாலும் அவற்றுள் ஒன்றேனும் அழகை உண்டுபள்ளுவதில்லை. ‘ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்’ என்றே பழமொழி வழங்கும். ஆரவார மான் ஆடைகள்கூட மனிதனை மாண்புடையவருக்கி விடும். ‘ஆள் பாதி ஆடை பாதி’ என்பர்.

இத்தகைய கருத்துகளை விளக்க வந்த பழமொழி யாசிரியர்,

“அறிவிறு மாட்சிகள் நில்லா ஒருவன்
பிறதிறு மாண்ட தெவறும்—பொறியின்
மனிபொன்னும் சாந்தமும் மாலையும் இள்ள¹
அணியெல்லாம் ஆடையின் பின்”

என்று பாடினார். அறிவுச் செல்வத்தைப் பெறுத ஒருவன் பிற செல்வங்களை எவ்வளவு பெருக்கமாகப் பெற்றிருப் பினும் சிறிதும் பயனில்லை. அறிவே பிற செல்வங்கட்குப் பெருமையளிக்கும் திறமுடையது என்று குறிப்பிட்டனர். இவ்வறிவே அடக்கமாய பணிவைக் கொடுக்க வல்லது.

அறிவைக் கல்வி, கேள்வி, அனுபவம் என்ற மூலகையால் பெறலாம். கல்வியறிவால் மட்டும் ஒரு வற்குப் பணிவு உண்டாவதில்லை. கேள்வியறிவும் வாய்க்கப் பெற்றவரே பணிவுடையராய்த் திகழ்வர் என்பார் திருவள்ளுவர். அதுவும் நுட்பமான கேள்வி யறிவாக அமைதல் வேண்டும் என்பார்.

‘துணங்கிய கேள்விய ரல்ஸர் வணங்கிய
வாயின ராதை அரிது’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

அறிவிவன்னும் அணியைப் பெற்ற மனிதன் தன்னை
மேலும் அணிசெய்ய இரு குணங்களைப் பெறுதல்
வேண்டும். அவையே பணிவும் கணிவும் என்பன.
ஒருவனது பணிவை அடக்கமெனும் ஒழுக்கத்தாலும்
கணிவை இனிய சொல்லாலும் காணலாகும். இவையே
ஒருவற்கு அணியென்பர் பெருநாவலர்.

‘பணிவுடையன் இன்சூஸன் ஆதல் ஒருவற் (கு)
அணியல்ல யற்றுப் பிற’

என்பது அவர்தம் வாய்மொழி.

செல்வத்திலோ அறிவிலோ சிறந்தார் பெரும்
பாலோர் செருக்குற்று இருக்கவே காண்கிறோம்.
அவர்கள்பால் பணிவையோ தனிவையோ காண்பது
அரிதினும் அரிதாகும். இவ் இழிநிலையைக் கண்ட
தெய்வப் புலவர்,

‘எல்லார்க்கும் நன்றாக பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து’

என்று உரைத்தருளினார். செருக்கின்றி எவரிடத்தும்
அடக்கமுடையவனுக நடக்கும் இயல்பு சிறப்புடைய
தாகும். செல்வமுடையார்க்கு இப் பணிவு அமையுமாயின்
மற்றிருநு செல்வமும் பெற்ற சிறப்புடையவராவர்.
இருவகைச் செல்வரிடத்தும் பணிவு இயல்பாக அமைந்து
விடுமாயின் உள்ளக் கணிவைப் புலப்படுத்தும் இனிய
சொல்லும் தானுகவே அமைந்துவிடும். பணிவும் கணிவும்
பிரிக்க முடியாத கலப்புடைய சிறப்பான பண்புகள்.

பணிவும் கணிவுமாய பண்புகளைப் பெறுத மக்கள்
ஸ்ரிய பேரறிவைப் பெற்றிருந்தாலும் அவர் மரம்

போல்வர் என்பார் வள்ளுவர். அரம் தானும் கூர்மையானது. தன்னைச் சார்ந்த பிற பொருளையும் கூர்மையாக்கும் இயல்புடையது. அதுபோலக் கூரிய பேறி வாளர் தம்மைச் சார்ந்தவரையும் அறிவினாராக்கும் திறமுடையாரே; எனிலும், மக்கட்பண்பு இல்லாதவராயின் அவரது அறிவால் யாது பயன்

‘அரம்பேறும் கூர்மைய ரேஞும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண்பு இள்ளா தவர்’

என்பார் வள்ளுவர்.

நல்லொழுக்கங்களுள் ஒன்றுகிய பணிவைத் திருவள்ளுவர் அடக்கமெனக் குறிப்பிடுவார். மனமொழி மெய்கள் தீநெறிக்கண் செல்லாது நல்லவழியில் செல்லுமாறு செய்வதே அடக்கம் என்பார் பரிமேலழகர். ஆதலின் முக்கருவிகளும் ஒன்றி தின்று காட்டும் பணிவே உயர்வடையது என்பது புலனும். மனத்தில் அமைந்த பணிவென்றும் பண்ணை மொழியும் மெய்யுமே பிறர் அறிய மாறு செய்வன. வணங்கிய வாயும் மெய்யும் நுணங்கிய கேள்வியர்க்கே வாய்க்கும். நுண்ணிய கேள்வியறிவால் பண்ணுற நிறைந்த உள்ளமே பிற செயல்களில் காட்டும் பணிவிற்கு உறுதுணையாய் நிற்பது. அதுவே அறிவிற்கு இலக்கணம் என்றும் இயம்புவார் வள்ளுவர். அடங்கி நடத்தலே அறிவாகும் என்ற உண்மையை உணர்ந்து ஒருவன் நடப்பானுயின் அப் பண்பு நல்லோரால் அறியப் பட்டு எல்லையற்ற பெருமையை நல்கும்.

‘சேரிவறிந்து சிர்மை பயக்கும் அறிவறிந்து
ஆற்றின் அடங்கப் பெறின்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம் ஆகும்:

இப் பணிவுதான் இம்மை மறுமைச் செல்வங்களை எளிதின் எய்துமாறு செய்யும். ஆதலின் உயிர்கட்டு அடக்கத்தின் மிக்க செல்வமில்லை. அதனை உறுதிப்

பொருளாகக் கொண்டு அழியாமற் காக்கவேண்டும் என்பார் வள்ளுவர். இவ் வொழுக்கத்தை வழுவாமல் காப்பவன் மறுமையில் வானுவகம் பெறுவான். அவனது உயர்ச்சி மலையினும் மாணப் பெரிது என்று புகழ்ந்து பேசவார்.

பணித்து நடக்கும் கணித்த மனமுடைய மக்களை, அறிவிலர் என்று என்னை இகழ்ந்து நடக்கும் இயல் பின்கும் உளர். அன்னவர் முன்னவரால் என்னைய வளவில் இன்னாலுற்று அழிவர். நீர் வழியும் மடைத் தலையில் ஒடு மீன் ஒட, உறுமீன் வருமானும் வாடி யிருக்கும் கொக்களைய மக்களைக் குறையுடையார் என்று கொள்ளுதல் தகாதன்றே! ஆதலீன்,

‘அடக்கம் உடையார் அறிவிலர் என்றெண்ணீக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா’

என்பர் தமிழ் முதாட்டியார்.

செல்வம், கல்வி, குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றுல் சிறப்புற்றவர்கள் பணிவுடையவராகவே இருக்கவேண்டும். அதுவே அவர்கள் பெற்ற பெருமைக்கு உற்ற இலக்கண மாகும் என்பதைப் பலவிடத்தும் வள்ளுவர் சொல்லிச் செல்லுவார். பெரியவர்கள் என்றும் எவரிடத்தும் பணிந்தே நடப்பர். சிறியவர்களோ என்றும் எவரிடத்தும் செருக்குடனேயே நடப்பர் என்று குறிப்பார்,

‘பணியுமாம் என்றும் பெருமை சிறுமை
அனியுமாம் தன்னை வியந்து’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

எந்நானும் தன்னிலையில் தாழாது வாழும் மாணவாற்றைப்பற்றிப் பேசுமிடத்தும் ‘பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்’ என்று குறிக்கிறார். செல்வமில்லாது வறுமையுற்று வாழ்பவன் பெருமிதமாக வாழுவேண்டும். ‘வறி

ஞக்கு அழகு வறுமையில் செம்மை.' ஒருவன் தனது குடிப்பிறப்பின் சிறப்பினைக் காப்பதற்கு, என்றும் தன்பால் பணிவைக் காக்கவேண்டும். இன்றேல் அவனது குடிமை குலைந்து சிறுமையுற்றுவிடும் என்பார் வள்ளுவர்.

'நல்வேண்டில் நானுடைமை வேண்டும் குலம்வேண்டில் வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு'

என்பது அவரது சொல்லமுதம் ஆகும்.

இத்தகைய பணிவைப் புலப்படுத்தும் கருவியே இனிய சொல்லாகும். உள்ளத்தில் உள்ள உவகையை வெளிப்படுத்தும் சொல்லே இனிய சொல். வெறுப்பைப் புலப்படுத்தும் சொல்லோ வன்சொல் என்று இகழப்படும். விருப்பினைக் காட்டும் இன்சொல்லும் வெறுப்பினைக் காட்டும் வன்சொல்லும் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இருப்பனவே. இவ் விருசொற்களுள் வாயால் வழங்கத் தக்கது இன்சொல்லே என்பதை மிகவும் எளிய எடுத்துக் காட்டொன்றால் வள்ளுவர் தெளிவுபடுத்தும் திறம் அருமை வாய்ந்ததாகும்.

ஒருவனது கையில் சுவையுடைய கனிகளும் இருக்கின்றன ; சுவையற்ற காய்களும் இருக்கின்றன. அவன் கனிகளை உண்பானே? காய்களை உண்பானே? எவனும் கனிகளைத் தானே உண்ண என்னுவான் ! அதற்கு மாருகக் காய்களை உண்ணுவானுயின் அவனை மூடன் என்றுதானே மொழிதல் வேண்டும். அஃதேபோல் அறம் பயக்கும் இனிய சொற்களும் மறம்வினைக்கும் கடிய சொற்களும் தன்பால் இருக்க, அன்பால் இன்சொற்களையன்றே இயம்புதல் வேண்டும் ! அங்குளமன்றி வன்சொல் கூறுவானை வையத்தோர் மதிப்பரோ ! அவனையும் முழுமூடன் என்றுதானே மொழிவர். இதனைத் திருவள்ளுவர் எவ்வளவு எளிதாக விளக்குகின்றார் !

'இனிய உளவாக இன்றுத கூறல்
கனியிருப்பக் காப்கவர்ந் தற்று'

என்பதன்றே அவரது அழுதமொழி !

வள்ளுவரது சொல்லமுதத்தில் காணும் கனி, காய்களை விளக்கப் போந்த உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் இன்சொல்லின் உயர்வையும் வள்சொல்லின் இழிவையும் அழகுற விளக்குவார். இனிய கனிகள் என்றது ஒளவை யுண்ட நெல்லிக்கனி போல அமிழ்தாவனவற்றைக் குறிக்கும் என்பார். இன்னத காய்கள் என்றது காஞ்சிரங்காய் போல நஞ்சாவனவற்றைக் குறிக்கும் என்பார். அழுத நெல்லிக்கனி, அவ்வை முதாட்டிக்கு அரிய நல்வாழ்வை அளித்ததன்றே! அஃதேபோல் இன்சொல்லும் இனிய வாழ்வை ஒருவற்கு ஈயும். நச்சக்காயோ ஒருவனது நல்வாழ்வைப் பாழ் செய்துவிடும். அஃதேபோல் வள்சொல்லும் ஒருவனது பெருவாழ்வையே அழித்து ஒழித்துவிடும்.

உள்ளக் கனிவைத் தெள்ளத் தெளியக் காட்டும் இனிய சொல்லிற்கு வள்ளுவர் இலக்கணம் வகுக்கின்றார். வஞ்சளை இல்லாத நெஞ்சத்தில் அச் சொல் பிறக்க வேண்டும். அன்போடு கலந்து சிறக்கவேண்டும். இத்தகைய உண்மை அன்போடு உரைக்கப்படும் சொல்லும் அறத்தினை உணர்ந்தார் வாயில் பிறத்தல் வேண்டும். அதுவே இன்சொல் என்று சொல்லும் தகுதியடையது. அறமுனர்ந்தார் வாயில் மறந்தும் தீச்சொல் பயில்வதில்கூ. அவர்கள் சொல்லின் திறம் ஆய்ந்து நல்லனவே சொல்லுவார். இதனை,

‘இன்சொல் ஸரம் அனைதிப் பழறிவைம்

செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்’

என்னும் பொன்னுன மொழியால் புலவர் விளக்கிப் போந்தார்.

ஈதலறமே ஒருவற்கு இணையற்ற புகழைத் தாவல்லது. உள்ளம் உவந்து ஒருவற்கு வேண்டியதொரு பொருளைத் தருதலினும் இன்சொல் வழங்குவது மிக நன்று என்று இயம்புவார் வள்ளுவார். வாயில் இன்சொல்

பிறக்கும்போது, முகம் மலர்ந்து இனியனுய்த் திகழுவேண்டும். அகமும் முகமும் மலர வழங்கும் சொல்லே எல்லோரையும் வயப்படுத்தவல்லது. ஒருவனைச் சேய்மையில் கண்டபொழுதே முகம் மலர்ந்து இனிதாக நோக்கவேண்டும். அவன் அண்மையில் நண்ணியவழி மனத்துடனுகிய இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் மனமும் மொழியும் களிந்த செயலில்தான் அறமே விளங்குகின்றது என்று விளம் பினார் வள்ளுவர்.

‘முகத்தான் அயர்ந்தினிது நேர்க்கி அகத்தாறும்
இன்சொ விளைதே அறம்’

என்பது அவர்தம் அமுதமொழி.

இன்முகத்தோடு கூடிய இன்சொல், எல்லார்க்கும் இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இயல்புடையது. அது கூறுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் பேரின்பம் விளைக்கும் பெருமையுடையது. இன்சொல் பேசவார்க்கு என்றும் துன்பம் தரும் வறுமை உறுவதில்லை. அவர்கட்குப் பாவங்கள் தேய்ந்து புண்ணியங்கள் வளரும். இம்மைக்கு நீதி யையும் உண்டாக்கி மறுமைக்கு அறத்தையும் கொடுக்கும். இங்ஙனம் இருமையிலும் பெருமையைத் தரும் இன்சொல்லியே எல்லாரும் பேசதல் வேண்டும்.

வன்சொல் கூறும் புன்மையாளர்களின் பொருட்டுப் பொய்யில் புலவர் பெரிதும் இரங்குகின்றார். எத்தகையார்க்கும் பிறர் கூறும் இன்சொற்களே இன்பம் தரும் என்பதை ஒருவன் தானும் அனுபவித்து அறிகின்றன். அவனே பிறரிடத்து வன்சொல்லிப் பேசவானுயின் அவன் அனுபவத்தால் விளாந்த பயன் என்ன? என்று கேட்கிறார் வள்ளுவர். அவ் வன்சொல் பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்குமே என்பதை என்னுதவன் மன்னே மரமே என்று சொல்லாமல் கொள்ள வைக்கும் வள்ளுவர் திறத்தை என்னென்பது!

‘இன்சொல் இவிதீன்றல் கான்பான் எவ்ஸ்காலோ
வன்சொல் வழங்கு வது’

என்பது அவரது சொல்லமுதம் ஆகும்.

தவப்பெருஞ் செல்வராசிய சிவப்பிரகாசர் முழு நிலா ஒளிவீசும் நாளொன்றில் கடற்கரை மணல் மேட்டிலே உட்கார்ந்து கடலையும் வானையும் நோக்கிய வள்ளுமாக இருந்தார். வானத்திலே தண்ணெணிப் பரப்பி வரும் விண்மதியின் வரவினைக் கண்டு கடல் அலூகள் மலைபோல் பொங்கியெழுந்து ஆரவாரித்தன. நேரம் செல்லச் செல்லப் பொங்கிவந்த கடல் அலூகள், அவர் தய்கியிருந்த மேட்டிற்கும் தாண்டிவந்து தாக்கின. பூண சந்திரனைக் கண்டு பொங்கிக் களித்த கடவின் ஆரவாரத்தை பொழுது புலரும்வரை அவ்விடத்திலிருந்தே கண்டு மகிழ்ந்தார்.. காலைக் கதிரவனும் உதய மானுன். கடல் பழைய நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது. இந்த இயற்கைக் காட்சியில் இன்புற்றிருந்த புலவர் பெருமானது புலமை உள்ளத்தில் கவிதைத் தேன் அறியது.

கடற் காட்சியை உவமையாக வைத்துக்கொண்டு உலகிற்கு உயரிய உண்மையொன்றை விளக்கினார் சிவப்பிரகாசர். பரந்து விரிந்த பாருலக மக்களைல் லாம் இன்சொல்லாலேயே மகிழ்வர்; வன்சொல்லில்கேட்டு இகழ்வர். என்பது எவ்வளவு உறுதியாயிற்று! என்று அவர் உரைத்தருளினார்.

‘இன்சொலால் அன்றி இருந்து வியறுகம்
வன்சொலால் என்றும் மகிழ்வதே—போன்செப்
அதிர்வனையாப்! போங்கா(து) அற்றகதிரால் தண்ணேன்
கதிர்வரலால் போங்கும் கடல்’

என்பது அவர் தம் கவிதையாகும்.

இளவேனில் காலத்து இன்பமாகக் கூவும் குயிலின் ஓசை உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கும். கழுதை கத்தும் குரோ காதால் கேட்கவே வெறுப்பாய் இருக்கிறது குயிலோசை இன்பத்தைக் கொடுக்க அக் குயில் மக்கட்டு ஏதும் உதவவில்லை. கழுதையின் குரல் வெறுப்பை விளைக்கச், சிறு நீங்கும் அது செய்ததில்லை. எனினும் குயிலிடத்து இனிமையும் கழுதையிடத்தும் கடுமையும் இயற்கையாகவே அமைந்துவிட்டன. இதைப் போலவேதான் இன்சொல்லை உலகம் விரும்புவதும், வள் சொல்லை உலகம் வெறுப்பதும் உலகியற்கை என்று நீதிவெண்பா நூலார்.

‘மென்மதுர வாக்கால் விரும்பும் சகம்கடின
வன்மோழியி ஒல்லிகழும் மன்னுங்கம்—நன்மோழியை
தூகுயில் ஏதங் குத்திப்பது காந்த்தபந்தான்
ஏதபரா தம்செய்த தின்று’

என்பது அந்நீதிப் பாடல்.

மனத்தொடு பொருந்தாத இன்சொல்லால் பெருங் கேடே விளையும். இத்தகைய இன்சொல் வஞ்ச நெஞ்ச முடையார் வாயில் பிறப்பதாகும். இங்ஙனம் பேசவார் உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசும் புல்லர்களாவர்.

‘உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசவார்
உறவு கலவாம வேண்டும்’

என்பார் அருட்பிரகாசர். இத்தகைய கயவர்கள் ஒருவன் முன்னால் நின்று முகத்தால் மலர்ந்து வாயால் நின்ற கல்லும் நெகிழ்ந்துருகப் பேசவார். அவன் சென்றபிறகு அவனை இழித்துப் பழித்துரைப்பார். இன்ன கொடியேர் வையத்து மக்களையன்றி வானத்துத் தேவரையும் பழித்துப் பேசி விடுவாரோ என்று ஐயுற்ற தேவர்கள். திறந்த கண்ணை இமைத்தலும் ஒழிந்தனர் என்று கற்பனை பெய்தார் முளைப் பாடியார்.

‘முள்ளின் ஞெருவன் முகத்தினும் வாயினும்
கல்நின் றுருக்க கலந்துரைத்துப்—பின்னின்று
இழித்துரைக்கும் சான்றேரை அஞ்சியே தேவர்
விழித்திமையார் நின்ற நிலை’

என்பது அவர் காட்டிய அறநெறி:

குணமென்னும் குன்றேறி நின்ற நல்லார் வாயில் இன்சொல் பிறப்பதே இயல்பாயினும் பிறர்க்கு அற வரைகளை இடித்துரைக்குங்கால் வன்சொற்களும் பிறக்கலாம். அவ் வன்சொற்கள் பிற வன்சொற்களைப் போலாது நன்மையையே விளைக்கும் என்று நவின்றருளினார் குமரகுருபார். வெங்காரம் தீயைப் போன்று வெம்மை நிறைந்ததாயினும் உடம்பில் தோன்றும் புண்ணைப் போக்கைல்லது. சிங்கி என்னும் மருந்து அருந்துவதற்குக் குளிர்ந்து இருந்தாலும் உண்டவரைக் கொல்லும் கொடுமையுடையது. இவற்றைப் போன்றே நல்லார் சொல்லும் வன்சொல் நலம் பயக்கும் என்றும் தீயார் கூறும் தீஞ்சொல் தீங்கு விளைக்கும் என்றும் அறிவுறுத்தினார் அவ் அடிகளார்.

‘இவியவர் என்சொலினும் இன்சொல்லே இன்றூர் களியும் மொழியும் கடுவே—அளஸ்கொளுந்தும் வெங்காரம் வெய்தெனினும் நோய்தீர்க்கும் மெய்பொடுப்பச் சிங்கி குவிர்ந்தும் கொலும்’

என்பது அவரது நீதிநெறி விளக்கம்.

க. பொறையும் பொருமையும்

சான்றேர்க்கு அமையவேண்டிய பண்புகளுள் பொறையும் ஒன்றுகும். இதனைப் பொறுமை என்றும் புகல்வதுண்டு. ஒருவன் தனது அறியாமையாலோ, பிற காணத்தாலோ மற்றவர்பால் குற்றம் செய்கின்றன. அப் போது மற்றவரும் அக் குற்றத்தை அவன்பால் செய்யாது பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். அதுவே பொறையுடைமை எனப்படும்.

குற்றமே இல்லாது குணமே உஞ்வாகத் திகழ்பவன் இறைவன் ஒருவனே. மக்களில் குற்றமற்றேர் எவருமிலர். முழுதும் குணமே நிறைந்த மக்களும் முற்றும் குற்றமே நிறைந்த பெற்றியரும் உலகில் எங்கும் இலர் என்று வள்ளுவரே சொல்லுவார். ஆதனின் ஒருவன்பால் அமைந்த குணத்தையும் குற்றத்தையும் ஆராய்ந்து, மிக்கது கண்டு தக்கவன் என்றே தகவிலன் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பார். நலத்தால் மிக்க நல்லோரிடத்தும் திங்களிற் கறைபோலச் சிறுகுறை இருக்கக் காண்கிறோம். தீவையே வடிவாய்த் திரண்ட தீயவரிடத்தும் ஒருசில நற்குள்ளங்கள் அமைந்துள்ளன. ஆகவே. ஒரு சிறு குற்றமும் இல்லாத நல்லோர் இத் தொல்லுலகில் இலர்.

நெல்லிற்கு உமியுண்டு. நீர்க்கு நுரையுண்டு பூவிற்குப் புல்லிதழ் உண்டு. உமியைக் கொண்ட குற்றத் திற்காக நெல்கீ வெறுத்துத் தள்ளுவார் உண்டோ? நுரைகொண்ட குற்றத்திற்காகத் தண்ணீரை உண்ணுது மண்ணுது ஒதுக்குவார் உண்டோ? புல்லிதழ் பெற்ற குற்றத்திற்காப் பூவை வெறுப்பவர் யார்? எவரும் இல்கீயன்றே! இவ் உண்மையைப் போன்றே ஒருவன் மற்ற வன்பால் காணும் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் குணத்தைப் போற்றும்கொள்கையுடையனுகவேண்டும்

‘விழையிலான் கடவுள்றி மக்களில்தப்
பிஸ்ளதார் பிரரும் உண்டோ ?
விழையினுமே அசனியுண்டு மதிக்குமேர்
மறுவுண்டு மலர்க்கு முள்ளாம்
விழையினுமே சக்கையுண்டு கனியினும்தோல்
கொட்டையுண்டு கதிக்கும் காம
விழையினுல் மறப்புரிதல் நரர்க்கியல்பா
தலின்அவரை வெறுக்கொ னுதே’

என்று பிறர் பிழை பொறுத்தலின் அவசியத்தை மாழுரம் வேதநாயகர் விளக்கினார். மாநிலம் செழித்தற்கு மழை பொழியும் மேகத்திடமும் இடியிருக்கக் காண்கிறோம். தண்ணிலவைச் சொரியும் வெண்மதியிடத்தும் களங்கம் ஒன்றைக் காண்கிறோம். நறுமணம் தரும் நண்மலரிடத்தே மூள்ளிருக்கப் பார்க்கிறோம். தித்திக்கும் சாற்றைத் தரும் தீங்கரும்பிற்கும் சக்கை இருக்கிறது. சுவை மிகுந்த கனி களுக்குத் தோலும் கொட்டையும் மேலும் உள்ளும் குற்ற மாகப் பற்றியுள்ளன. இவற்றைப் போலவே மக்களிடத்து இயற்கையாகக் குற்றம் குறைவாகவும் மிகுதியாகவும் இருக்கிறது.

நல்லவை எல்லாம் தம் கடனெனக் கொள்ளும் நல் லோர் பிறர் குற்றம் பொறுத்தலும் தம் கடமையெனப் போற்றுதல் வேண்டும்.

‘விழைத்தவை பேறுக்கை யெல்லாம்
பெரியவர் கடமை போற்றி’

என்று குறித்தருளினார் மணிவாசகர். ‘சிறியோர் செய்த சிறுபிழை எல்லாம், பெரியோராயின் பொறுப்பது கடனே’ என்று குறிப்பிட்டார் அதிவீராமர். ‘சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தனராயின் பெரியோர் அப்பிழையைப் பொறுத்தல் அரிது’ என்றும் அறிவுறுத்தினார்.

பொறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக நிலத்தைக் குறிப்பர் புலவர். நிலமோ தெரியவரும் பெருமை உடையது. மிகுந்த தின்மை உடையது. குத்தினாலும் வெட்டினாலும் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறையுடையது. பருவத்திற்கும் முயற்சிக்கும் தக்கவாறு பயனளிக்க வல்லது. இத்தகைய நல்லியல்புகளையுடைய நிலத்தை ‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்’ என்று குறித்தார் வள்ளுவர். பெரிய இருப்புக்கோல்களைக் கொண்டும் ஆற்றல் மிக்க பொறிகளைக்கொண்டும் எவ்வளவு ஆழ மாகத் தோண்டினாலும் அங்கும் தோண்டுவோரை வீழாமல் தாங்கும் தன்மை உடையது அந்திலம். அதைப் போல ஒருவன், தன்னை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் இனையற்ற அறம் என்று குறித்தார் வள்ளுவர்.

‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை’

என்பதன்றே அவர் சொல்லமுதம் !

திருவள்ளுவர் நிலத்திற்குக் கொடுத்த அடையொழிகளால் கொள்ளத்தக்க பொருள், பொறையினுக்கே வரம்பு கோலுவதுபோல அமைந்துள்ளது. சாதலைப் போன்று, நோதலைச் செய்யும் துன்பம் வேறிருன்றும் இல்லையென்று வள்ளுவரே சொல்லுவார். ‘சாதலின் இன்னோத்தில்லை’ என்பது அவர்தம் வாய்மொழி. அத்தகைய சாலைத் தரும் கொலையைப் போன்ற குற்றத்தைச் செய்தவரையும் பொறுத்துப் பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்று பொருள் கொள்ளுமாறு வள்ளுவர் காட்டும் உவமை அமைந்துள்ளது.

தமிழ் மூதாட்டியாராகிய ஓளவையார் பெருமை யுடையார் மேற்கொள்ளும் பொறுமைக்கு ஓர் எல்லையே வகுத்துக் காட்டுகிறார். அவர் மரத்தைப் பொறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் குறித்தார். வானுற ஒங்கி வளம்பெற வளர்ந்த மரமொன்றை, ஒருவன் கோடரி கொண்டு

அடியோடு வெட்டுகிறான். அங்கனம் வெட்டுவானுக்குக் களைப்புத் தோன்றுத வண்ணம் தண்ணிழிலையும் மென்காற்றையும் அம்மரம் உதவுகின்றது. அது வெட்டுன்டு தரையில் வீழும்வரைக்கும் வரையாது அந்த உதவியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. வெவிலுள் நிற்பான் ஒருவன் வேதனை எய்துமாறு அவன் கால்களை வெட்டு தற்கு மற்றெருநுவன் வாள் கொண்டு வீசுகின்றான். அவனுக்கு வெட்டப் பெறுவான் குடைபிடித்து நிழல் கொடுத்தலோ, விசிறி கொண்டு காற்றெறமுப்புதலோ ஏங்கேனும் கண்டதுண்டோ? பகுத்தறிவற்ற மரத்தி ஸிடத்தே அப் பண்பைக் காணுகிறோம். அம் மரத்தைப் போன்றே, சான்றேர் தமக்குப் பிறர் உயிர் நீங்குந் துணையும் பெருந்துயரைச் செய்தாலும் தாம் அவர்க்குத் தீங்கு நினையார்; தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்து காப்பர். இங்கனம் பொறையுடையாரை மரத்தொடு பொருத்திக் காட்டும் தமிழ் முதாட்டியாரின் புலமைத் திறம் போற்றற்குரியதாகும்:

‘சாந்தனையும் தீயனவே செய்திடனும் தாயவரை
ஆந்தனையும் காப்பர் அறிவுடையேர்—மாந்தர்
குறைக்குந் தனையும் குவிச்நிழைத் தந்து
மறைக்குமாம் கணவர் மரம்’

என்பது அவ்வையாரின் செவ்வையான மொழி.

ஆன்றமைந்த சான்றேர்க்கு இலக்கணம் வகுத்த வள்ளுவர் ‘இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல்’ என்று குறித்தருளினார். இவ்வியல்பு அவர்பால் அமைய வில்லையாயின், ‘சால்பு என்ன பயத்ததோ?’ என்று வினாவினார். சான்றேர் கடனைக் குறிக்கவந்த சமன் முனிவர் ஒருவர்,

‘தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்று)
ஏம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை

‘அரிவாய் நியத்து வீற்வர்கொல் என்று
பரிவதூலம் சான்றேர் கடன்’

என்று நாலடி நாலில் நவின்றஞ்சினர். சான்றேர் பிறர் தம்மை இகழ்ந்தால் பொறுத்துக் கொள்வார். அஃதன்றி, ‘இவர் எம்மை இகழ்ந்த தீவினைப் பயனால் மறுமையில் மீளா நாகத்தில் வீழுவனே’ என்றும் இங்கி வருந்துவர்.

பிறர் செய்த பெருங்குற்றத்தையும் பொறுத்துக் காத்தால்மட்டும் போதாது. அக் குற்றத்தை மனத்தில் கொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தலும் வேண்டும் என்று குறித்தார் வள்ளுவர். அதுவே ஒற்றம் செய்தார்க்குக் கொடுக்கும் ஒறுப்பு என்றும் குறிப்பார்.

‘இன்றுசெய்தாரே ஒறுத்தல் அவர்நான்
நன்னயம் செய்து விடல்’

என்பது அவர்தம் சொல்லமுதம். இங்ஙனம் குற்றம் பொறுக்கும் பொறை, வன்மையுள் வன்மையாகும். ஒருவன் தன்பால் அமைந்த சால்புக்குக் குறை ஏற்படா திருக்கப் பொறையைப் போற்றி ஒழுகவேண்டும் என்பார். பிறர் தீங்கைப் பொறுத்தவின்றி ஒறுத்தாரை அறி வடையார் ஒரு பொருளாக உள்ளத்தில் கொள்ளார். அதனைப் பொறுத்தாரையோ பொன்றோல் பொதிந்து போற்றுவர். ஒறுத்தார்க்கு அதனை செய்த ஒருநாளை இன்பமே உள்தாகும். பொறுத்தார்க்குப் பூவுலகம் அழிய மளவும் புகழ் உண்டாம். உலகத்தில் உயர்ந்த புகழையன்றிப் பொன்றாது நிற்பது ஒன்றில்லையன்றே!

செல்வம், கல்வி, வீரம் முதலியவற்றால் எழுந்த செருக்குக் காரணமாகப் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வார் உளர் அத்தகைய தீங்கைச் சான்றேர் தம் பொறுமையின் பெருமையால் எளிதில் வெல்லுவர் என்பார் வள்ளுவர். ‘வெல்வது வேண்டின் வெகுளி விடல்’ என்று வினம்பும்

நான்மணிக்கடிகை, ‘தீங்கு செய்தார்மேல் சினம்கொள்ளாது பொறுப்பதே அவரை வெல்லுதற்கு நல்லவழி யென்று சொல்லும்.

துறந்தவர் மிகவும் சிறந்தவர். அவரது பெருமையை அளப்பது, உலகில் பிறந்திரந்தாரை என்னுவதற்கு ஒப்பாகும் என்பார் வள்ளுவர். அத்தகைய துறந்தாரினும் பொறுமையுடையார் தூய்மையுடையவர் என்பார். அன்னவர் பெருமையெல்லாம் பொறுமையுடையாரது பெருமைக்குப் பின்னதாகவே மதிக்கப்படும். இல்லறத்தில் இருந்தே பற்றுக்களை விடாமல் பொறுமையுடையவர், பற்றுக்களை விட்டுத் துறவறத்தை அடைந்த பொறுமை யுடையவரினும் பெருமையற்றவர் அன்றே !

இத்தகைய பொறுமையுடையார்க்கு ஒருநாளும் துண்பம் உறுவதில்லை என்று உரைத்தது நாலடியார். அறியவேண்டுவன அறிந்தோரே பொறையின் உறை யளாவர். அவர் அஞ்சவது அஞ்சி, அநுஞ்சியல்களை உலகம் மகிழப் புரிந்துதவுவர். இத்தகைய நற்பண்பு களால் பொறையுடையார் என்றும் இன்புற்று வாழும் இயல்பினர் ஆவர். அவர்க்கு எந்நாளும் துண்பம் ஏற்படுவதில்லை.

‘அறிவ தற்கடங்கி அஞ்சவ தஞ்சி
உறுவ துக்குவப்பச் செய்து—பெறுவதற்கு
இன்புற்று வாழும் இயல்பினுர் எஞ்சூன்றும்
துள்புற்று வாழ்தல் அரிது’

என்பது சமண் சான்றூர் ஒருவரின் உறுதிமொழி.

இத்தகைய பொறையினுக்கு மறுதலையான தீய பண்பே பொறுமை எனப்படுவது. அதனை அறவே விலக்குதல் வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்த விரும்பிய பெருநாவலர் தமது நூலில் பொறையுடையை என்ற அதிகாரத்தை அடுத்தே பொறுமையையும் விளக்கி

தலைப்பட்டார். வள்ளுவர் இப் பொருமையை அழுக்காறு என்னும் சொல்லால் குறிக்கிறார். இச்சொல் அழுக்கு, ஆறு எனப் பிரிந்து, தீயவழி என்றும் பொருள் தரும். அழுக்கறு என்னும் பகுதி, அழுக்காறு என்று திரிந்து வந்த தொழிற் பெயராகவேர, பண்புப் பெயராகவோ நின்று ஒரு சொல்லாகவும் பொருளைத் தரும். தீய பண்புகளை விலக்கவேண்டும் என்பதை விளக்கும் தெய்வப் புலவர் அப் பண்புகளையெல்லாம் எதிர்மறைச் சொல்லால் குறிக்கும் திறம் வியக்கற்பாலதாகும். அழுக்காற்றை விளக்கப் புகுந்த இப் புலவர் அழுக்காறுமை என்றே குறிக்கிறார். இதே முறையில் வெஃகாமை, புறங்கூருமை, பயனில் சொல்லாமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, கொல்லாமை, இன்னு செய்யாமை முதலாய் தலைப்புகளை அமைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

அழுக்காறு என்பது யாது? அயலார்க்கு உண்டாகும் நன்மைகளைக் கண்டு உள்ளம் பொருதிருத்தலே அழுக்காறு எனப்படும். அதனைச் செய்தல் தகாது என்பதை அதிகாரத் தலைப்பிலேயே குறிப்பிடும் சிறப்பை அழுக்காறுமை என்ற சொல்லால் அறிவின்றேம். இவ் அழுக்காற்றை உள்ளத்தில் கொள்ளாத நல்லியல்பை ஒருவன் தனக்குரிய ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றார் வள்ளுவர். அப் பண்பினைப் பெற்றவன் ஒப்பில்லாத சிறந்த பேற்றினை உற்றவன் ஆவான்.

பொருமையுடையவன் மறுமைக்கு அறத்தையும் இம்மைக்கு ஆக்கத்தையும் வேண்டாமென்று வெறுப் பவன். அறிவுடையார் இத்தீய எண்ணத்தால் தமக்கு இருமையினும் விளையும் துண்பத்தை அறிந்து பொருமை கொள்ளார். பொருமை உடையார் கேடு அடைவதற்குப் பகைவர் வேண்டா. அத்தீய பண்பே பெருங்கேட்டை விளைப்பதாகும். அவரிடம் திருமகள்தானும் இருக்கப் பெறுது. தன் தவ்வையாய் மூதேவிக்கு இடமளித்த நீங்குவாள். இருமைத் துண்பமும் ஒருங்கு நல்கும் இங்

தீய பண்பினைப் பாவி என்றே கடிந்துரைத்தார் வள்ளுவர். ‘அழுக்காறு என் ஒரு பாவி’ என்பது அவரது வாய்மொழி. எல்லாப் பாவங்களையும் கொடுக்கும் கொடிய பண்பாதனை அதனை ஒப்பில்லாத பாவி என்று உரைத்தார். அஃது இம்மையில் ஒருவனது செல்வத்தைக் கெடுத்து மறுமையில் நாகத்திலும் செலுத்திவிடும். அவனே அன்றி அவனைச் சார்ந்த சுற்றமும் அளவிலாத துண்பத்தை அடையும் என்பார்.

‘கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூடம் உண்பதூடம் இன்றிக் கெடும்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

ஒருவன் பிறர்க்குக் கொடுப்பதன்கண் பொருமை கொள்ளுவானுயின் அவன் இம்மையில் உண்ணா உண்ணின்றி, உடுக்க உடையின்றி எண்ணரிய துண்பங்களை எய்துவான். அவன் செய்த பாவத்திற்கு அவனது சுற்றமும் அத்தகைய துண்பங்களுக்கு உள்ளாகும். இங்ஙனமாயின் அழுக்காறு எத்தனைக் கொடிய பாவமாகக் கொள்ளப்படும்! அதனால்கேரோ வள்ளுவர் அதனைப் பாவி என்றே குறிப்பிட்டார்!

மூவுலகையும் அடக்கியாண்ட மாவலிச் சக்கரவர்த்தி யின் செகுருக்கை அடக்குதற்குத் திருமால் வாமனஞாக வந்தான். அவன்பால் அருந்தவும் இயற்ற மூன்றாடி மண் வேண்டி நின்றான். அப்போது மாவலியின் பக்க மிருந்த அசர குருவாய சுக்கிரன், மாயவன் தந்திரத்தை உணர்ந்து மாவலியின் கொடையைத் தடுத்தான். வள்ளன்மை உள்ளாம் படைத்த மாவலியோ சினம் கொண்டு சுக்கிரனைக் கடிந்தான்.

‘ஏடுத்தொரு வருக்கொருவர் சுவதனீன் முன்னே தடுப்பது நின்கழுப்போ? தகையில் வெங்கி

கொடுப்பது விலக்குகொடியோப் ! உனது சுற்றும்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றியிடு கின்றுப்'

என்று சபித்தான் மாவலீச் சக்கரவர்த்தி. யான் பிறர்க்குக் கொடுப்பதில் பொருமை கொண்டு தடுக்கும் தகுதியில்லாத புல்லறிவாளனே ! நீயும் உனது சுற்றமும் உடுக்க உடையற்று, உண்ண உணவற்று உலைவீராக ! என்று கோபத்துடன் சாபமொழி கூறினான்.

நீர் நிறைந்த குளத்தின் கரையிலே நின்ற மாமரத்தில் கனியொன்றைப் பறித்து வாயிற் கவ்விக் கடித்தவண்ணம் குரங்கொன்று குந்தியிருந்தது. அது திடென்று கீழ்நோக்கியது. அதனுடைய நிழல் குளத்து நீருள் தெரியக் கண்டது. அங்கே மற்றெருரு குரங்கொன்றே மாங்கனியைக் கவ்வியிருக்கிறது ! அதனையும் நாம் பறித்து உண்ணவேண்டும் என்று பொருமையுடன் எண்ணியது. உடனே அங்கிருந்தே குளத்துள் குதித்தது இறந்தொழிந்தது. அதுபோலவேதான் பிறர் ஆக்கப் கண்டு பொருமை கொள்வோர் விரைவில் அழிவர் என்ற விளக்கினார் வேதநாயகர்.

‘மாங்கனி வாயில் கவ்வி மரத்திடை இருக்கு மந்தி பாங்கர்நீர் நிழலை வேறேர் பழுபுனுங் குரங்கென் ரெண்ணித் தாங்கரும் அவரவில் தாவிச் சலத்திடை இறந்த தோப்ப நீங்கரும் போருமை யுள்ளோர் நிலத்திடைக் கெடுவர் நேஞ்சே ! என்பது அவரது நீதிநூற் பாடல்.

எ. மறமும் மானமும்

மறம் என்னும் சொல், வீரத்தைக் குறிக்கும் ; அறம் என்பதன் மறுதலைச் சொல்லாகவும் அஃது அமையும். அறத்திற்கு மாறுபட்ட மறமோ தீவினை என்று பொருள் படும். வீரத்தைக் குறிக்கும் மறமோ பொருட்சவை ஒன்பதனுள் ஒன்றுக விளங்கும்.

நகை, அவலம், இழிப்பு, வியப்பு, அச்சம், வீரம், வெகுளி, உவகை, சமனிகீல என்னும் பொருட்சவை கருள் ஒன்றுகிய வீரத்தைத் தொல்காப்பியர் பெருமிதம் என்று குறிப்பார். யாவரோடும் ஒப்ப நில்லாது மேம்பட்டு நிற்றவின், பெருமிதம் என்ற சொல்லால் அவ் வீரம் குறிக்கப்படுகின்றது. கல்வி, தறுகண், இசை, கொடை என்ற நான்கனுள் ஒன்றன் காரணமாகப் பெருமிதம் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிக்கிறார். இவற்றுள் போர்ச் செயலிற் காட்டும் வீரமே தறுகண் எனவும் மறம் எனவும் குறிக்கப்பெறும்.

கல் தோன்றி மன் தோன்றுக் காலத்தே வாரோடு முற்றேன்றி முத்த குடியினர் தமிழர். ஆதவின் தமிழர் என்றும் குன்றுத பெருவீரம் படைத்தவ ராவர். அவரது இனையற்ற வீரத்தைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. புறநானூறு என்னும் தொகைநூல் தமிழர் மறவாழ்வின் திறத்தையே புலப் படுத்துவதாகும். பதிற்றுப்பத்து என்னும் பழந்தமிழ் நூல் சேரமன்னர் பதின்மருடைய வீரவாழ்வை விளக்குவதாகும். பிற்காலத்துப் போர் வீரத்தைப் புலப்படுத்தும் சிற்றிலக்கியமாகப் பரணி என்பதொரு நூல் எழுத்தது. ‘பரணிக்கோர் சயங்கொண்டார்’ என்று பாராட்டப் பெற்ற பைந்தமிழ்ப் புலவர் பாடிய கலிங்கத்துப்பரணி தமிழை சான்ற போர் இலக்கியமாகும். கோச்செங்கட்

சௌழினுக்கும் சேர்மான் கணக்கால் இரும்பொறைக்கும் நிகழ்ந்த போரைச் சிறப்பித்துப் பொய்கையார் என்னும் புலவர் களவழி நூல் பாடினார்.

தனிப்பட்ட இலக்கியங்களாலும் பாராட்டப் பெற்ற தமிழ் மறவருடைய வீரத்தைத் தெய்வப் புலவர் படை மாட்சி, படைச்செருக்கு என்னும் இரு பகுதிகளால் விளக்குகின்றார். படை என்னும் சொல் ‘படு’ என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்தது. பகைமை கொண்டு எதிர்ப் பாறை அழிக்கும் ஆற்றல் உடையதே படை எனப்படும்.

‘கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்ற எதுவே படை’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதமாகும். உயிரையும் உடலையும் வேறு வேறாகக் கூறுபடுத்தும் எமனே வெகுண்டு வந்து எதிர்த்தாலும் அஞ்சாது நெஞ்சொத்து எதிர்நின்று தாக்கும் ஆற்றல், படையினுக்கு அமைய வேண்டும் என்பார் வள்ளுவர்.

படை என்னும் சொல் படுவது, படுப்பது என்ற இருபொருளையும் தருவதாகும். படை, தன்னை எதிர்த்த பகைவரை அழித்து வெற்றி கொள்ளவேண்டும். போரில் தோல்வியறும் நிலை ஏற்படுமாயின் புறங்காட்டாது உயிரைப் போக்குதல் வேண்டும். இவ்விரண்டு இயல்புகளும் உடையதே படை என்பதை அச் சொல்லே வள்ளுறுத்துகின்றது.

நாடானும் வேந்தர்க்கு போரில் ஊறுபடுதற்கு அஞ்சாத வீரமுடைய வெல்படை அமையவேண்டும். அப் படையே அரசருடைய செல்வங்களுள் தலையையானது என்பார் வள்ளுவர். அத்தகைய படைவீரர் வழிவழியாக வரும் மறவர் மரபினராக இருக்கவேண்டும் அவர்கட்குத்தான் தொலைவிடத்தும் உலைவஞ்சா வலியை உள்தாகும். மானமும் மாண்ட வழிச் செலவும் மன்னராக்

தேறப்படும் தேற்றமும் அன்னவர்க்கே அமையும். இப்பண்புகளே சிறந்த படைக்கு அரண்கும்.

‘மறம்மானம் மாண்டவரிச்செலவு தேற்றம்
ஏனநான்கே ருமம் படைக்கு’

என்பார் வள்ளுவர்.

படை மறவர் உயர்ந்த தோற்றப் பொலிவு உடைய ராகவும் இருக்க வேண்டும். பகைவரை அழிக்கும் ஆற்றலும் அவரது எதிர்ப்பைத் தாங்கும் ஆற்றலும் குறைந்திருப்பினும் மறவர் தம் தோற்றப் பொலிவு ஏற்றத்தைத் தருவதாகும். அதுவே பகைவர்க்கு அச்சத்தையும் விளைக்கவல்லது. வீரர்களுடைய உள்ளத்தில் வெறுப்புணர்ச்சியும் வாழ்வில் வறுமையும் தோன்றலாகாது. அவர்களை முன்னின்று, நடத்தும் மொய்ம்புடைய தலைவர்களும் வேண்டும். இவையெல்லாம் ஒருங்கமைந்த படைவீரரே வெல்படை வல்லார் ஆவர்.

தமிழ் மறவரது தலைசிறந்த வீரத்தை வள்ளுவர் படைச்செருக்கு என்னும் பகுதியில் தெளிவுறச் சொல்லுவார். பகைவரை வெகுண்டு தோக்கிய விழிகள் அவர் வேலைக்கொண்டு எறிய அஞ்சி இமைத்தலும் செய்யார். அங்குளம் இமைப்பது பகைவர்க்குப் புறங்கொடுப்பதாகும் என்று என்னுவர். போரில் பகைவருடைய படைகளால் முகத்தினும் மார்பினும் படும் புண்களை விழுப்புண்களென விரும்பியேற்பர். அவைகளை வீரத்திருமகள் முத்தமிட்டளிக்கும் முத்திரைகள் என்றெண்ணிச் சித்தம் குளிர்வர். அத்தகைய விழுப்புண்படாத நாட்களைப் பயனின்றிக் கழிந்த வீழ்நாட்களென எண்ணி வருந்துவர். பகைவர்பால் வஞ்சினம் கூறி, அது தப்பாது வெல்ல முற்படுவர். அவ்வஞ்சினம் தவருதிருக்கத் தமது உயிரையும் போக்குவர். தம்மைப் புத்த தலைவர்கள் கண்ணீர் சொரிந்து வருந்துமாறு போரில் இறந்தொழி

வதைச் சிறந்த பேறென நீணந்து இன்புறுவர். அத்தகைய இறப்பு, இறந்தாயினும் கொள்ளும் தகுதி யுடையது என்பார் வள்ளுவர்.

மறவர் பலர்க்குத் தலைவனுயினுன் ஒருவளது வீரத்தைத் தமிழ் வீரன் ஒருவன் வாயிலாகத் திருவள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். ‘பகைவர்களே! எங்கள் தலைவன் எதிரே போரேற்று வாராதீர்கள்! அவன் வேல்வாய் வீழ்ந்து மாய்ந்து கல் நாட்டப்பெற்ற வீரர் பலராவர். நீங்கள் உடலோடு உயிர்வாழ விரும்புவீராயின் இவ்விடத்தினின்று’ ஏகுங்கள்! இன்றேல் உங்கட்கும் உறுதியாகக் கல் நாட்டவேண்டிவரும்’ என்று கூறினால் அவ் வீரன்.

‘என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலரேன்னை முன்னின்று கன்னின் றவர்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம் ஆகும்.

பரந்த வெளியிடத்தில் சினந்து நின்ற யானையின் மீது வீரனுருவன் வேலை வீசினான். அந்த வேல் குறி தவறிக் கீழே வீழ்ந்தது. அதனைத் தாங்கிய வீரன் ஒருபால் விளங்கினான். அடர்ந்த காட்டின்கண் ஒட்ட மாகச் சென்ற குறுமுயகீலுக் குறி தப்பாது அம்பெய்து கொன்றுன் மற்றொரு வீரன். அவன், தான் கொன்ற குறுமுயகீல் ஒருபால் தாங்கி வில்லேந்தி நின்றுன். இவ் விரு வீரருள்ளே சிறந்தான் யாவன்?

‘கான முயலெய்த அம்பினில் யானை பிழைத்தவேல் எந்தல் இல்லை’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம் ஆகும். குறி தப்பாமல் முயகீல் எய்து கொன்ற அம்பைத் தாங்குவதினும் வெள்ளிடை நின்ற வெங்களிற்றை ஏறிந்து பிழைத்த வேலைத் தாங்குதலே பெருமையைத் தருவதாகும்.

ஒருவனது குறிக்கோள் உயர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். அதனை நிறைவேற்ற இடையெருத் பெருமூற்சியும் இருத்தல் வேண்டும். அதனால் விளைவது தோல்வியானும் அத் தோல்வி குற்றமாகாது என்று கூறுவார் வள்ளுவர்.

‘உள்ளுவ தெள்ளாம் உயர்வுள்ளல், மற்றுத் தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து’

என்பதன்கே அவரது சொல்லமுதம். குறிக்கோளும் மூற்சியும் கொள்ளாதவனே குற்றமுடையவன். பயனைத் தரும் நல்லாழ் இல்லாமை எவர்க்கும் பழியாகாது. செயல் மூற்சியில்லாமையே பழியாகும் என்று பகர்வார் வள்ளுவர்.

யானையை வேட்டையாட விரும்பிக் காட்டகம் புகுந்த வீரன் சிலவேளைகளில் யானையையும் பெறுதல் கூடும். காடை முதலான சிறு பறவைகளை நாடிச் சென்றவன் சிலவேளைகளில் அவற்றையும் பெறுமல் வறிதே திரும்பலாம். ஆதலின் மக்களாது நோக்கம் உயர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்று புலவர் ஒருவர் அறிவுறுத்தினார்.

‘யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே
குறும்பூற் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே’

என்பது அப் புலவர் மொழியாகும். ‘விண்ணில் குறி வைத்துச் சுடுகின்றவன் தவறினாலும், மரத்தில் குறி வைத்துச் சுடுபவைனைவிட உயர்மாகவே சுடுவான்’ என்று ஜீயார்ஜ் ஹெர்பர்ட்ட் (George Herbert) என்னும் அறிஞர் குறிப்பிட்டார். இதனாலும் ‘யானை பிழைத்த வேல் பிடித்தல் பெருமையளிப்பதே’ என்னும் வள்ளுவர் கருத்து வலியுறுவதாகும்.

பகைவரிடம் சிறிதும் இரக்கம் காட்டாமல் செய்யும் ஸறத்தை, அறிஞர் பேராண்மை என்று குறிப்பார். அப்

பேராண்மைக்கும் கூர்மையளிக்கும் சீர்மையான செய் வொன்று உண்டு. போரில் தம்மை எதிர்த்த பகைவர்க்கு ஒரு தாழ்வு வருமாயின் அதனை அவர் போக்கிக்கொள்ள, அருள் நோக்கம் செய்தல் வேண்டும். அஃது ஹராண்மை என்று உரைக்கப்படும்.

‘பேராண்மை என்ப தறுகண்டுள் யூற்றக்கால
ஹராண்மை மற்றதன் எஃகு’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம் ஆகும்.

அடுத்த போர்தொறும் தொடுத்து வெற்றி மாலையே புனைந்த வீரர் தலைவருகிய இராவணன், வில்லில் வல்ல இராமனுடன் புரிந்த முதற் போரிலேயே தனது படைகள் யாவும் பட்டொழிய நின்றுன். குடையும் கொடியும் தெரும் முடியும் இழந்து வருந்தித் தகைவிழ்ந்து நின்றுன். வில்லும் அம்பும் இன்றி வெறுக்கையனும் வெட்குற்று நின்றுன். கால் விரலால் நிலை கீறி நின்ற அவனது நிலையைக் கண்டு இரங்கினுள் பெருந்தகையாகிய இராமன். அவனை நோக்கி, “அறந்தினால் அன்றி, மறத்தினால் அமர் வெல்லுதல் அமர்க்கு அரிதாகும். இதனை உள்ளத்தில் உறுதியாகக் கொள்ள வாய். பாவியே! உன் ஊரிலுள்ள உறவினருடன் சேருதற்கு விரைந்து செல்லுவாய். இப்பொழுதே என்கையால் இறந்திருப்பாய்! உன் தனிமையைக் கண்டு இரங்கி, யான் அங்ஙனம் செய்ய எண்ணிலேன். உனக்கு துணையாக உற்ற படைகளும் பிறவும் பெருங்காற்றினுடைக்கப்பெற்ற பூனைப்பூவென போயினமை கண்ட யன்றே! இன்று போய்ப் போர் செய்தற்கு நாளை படையுடன் வருவாய்!” என்று அருளுடன் இன்மொழி கூறினான். இத்தகைய இராமனது அருண்மொழிகை விளக்கும் கம்பநாடாது கவிதைகள் கற்று இன்புற பாலனவாகும்.

‘அறத்தி ஒளின்றி அமர்க்கும் அரும்பகை கடத்தல்
மறத்தி ஒளிரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி

பறத்தி நின்றெடும் பதிபுக்க் கிளையொடும் பாவி
இறந்தி யானது நிலைக்கிளன் தளிமைகள் டருங்கி'

'ஆனை யாட்டைக் கைமந்தன மாருதம் அறைந்த
பூஷை யாயின் கண்டனை இன்றுபோய்யும் போர்க்கு
நாளை வாவேள நல்கினன் நாசினங் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.'

இங்ஙனம் அறம் திறம்பாத தமிழர் மறத்திறனை
இராமன்பால் கம்பர் ஏற்றிக் கூறினார்.

பழந்தமிழ் மறவர் போரில் புறங்காட்டுவது என்பது
எந்தாளும் இல்லை. வெண்ணிப் பறந்தமீல் என்னும்
இடத்தில் நிகழ்ந்த பெருப்போரில் சோழன் கரிகாலனை
எதிர்த்த பெருஞ்சேலாதன் தன் மார்பில் வேல் கைத்து
உருவப் பெற்றார். அதனால் முதுகில் உண்டான
புண்ணும், தோற்றேஷுடியற்ற புறப்புண்ணுகும் என்று
எண்ணினான். அந் நாணத்தால் வாளோடு வடக்கிருந்து
உயிர்நீத்தான். இச் சேரமன்னனது வீரம் மானம்
தவருத மாண்புடையதாகும்.

முதுகுடிப் பிறந்த மகனிரும் சிறந்த வீர வாழ்க்கைய
ராய்த் திகழ்ந்தனர். உடம்பிலுள்ள நாம்பிபல்லாம்-
மேலெழுந்து தோல் திரைந்த முதியவன் ஒருந்தி, தன்
மகன் போரில் புறங்கொடுத்து ஓடினான் என்று சிலர்
உரைக்கக் கேள்வியற்றார்கள். உடனே அவள், 'ஐயோ!
எனது மறக்குடியின் மானம் மாண்பொழிந்ததே! என்
செய்வேன்!' என்று துடித்தாள். கையில் வாஞ்சுடன்
போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டாள். என் மகன் போரில்
புறங்காட்டியது உண்மையாயின், அவனுக்குப் பாலூட்டிய
என்னுடைய மார்பகங்களை அறுத்தெறிவேன் என்று
வஞ்சினம் கூறினாள். போர்க்களம் புதுந்து, தான் கைக்
கொண்ட வாளினால் ஆங்குக் கிடந்த பினாங்களைப் புரட்டி
உருட்டிப் பார்த்தாள். அவற்றிடையே தன் மகனது பின்

மானம் என்பது யாது? எஞ்சூள்ளும் தந்திலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமே மானமெனப்படும். இதனையும் போன்றை ஏன்றே வள்ளுவர் குறிப்பார்.

‘ஸ்ரினும் ஸ்ரீஸ் செய்யாரே ஸ்ரோடு
போன்றை வேண்டு பவர்’

என்பது அவர் சொல்லமுதம். சிறந்த குடியில் பிறந்தவர் புகழையும் மானத்தையும் நிலைநிறுத்த விரும்புவர். அவர் புகழைச் செய்யுமிடத்து மானம் அழியும் செயல்களை மனத் திலும் கொள்ளார். மகில் போன்ற மாண்புடையோரும் மானம் குன்றுதற்குக் காரணமாகிய செயலை ஒரு குன்றி யளவாயினும் செய்வராயின் தாழ்வர் என்று குறித்தார். மானம் அழிய வந்தவிடத்து இறவாது ஊனேம்பும் வாழ்க்கை, பின்னும் இறவாமைக்கு மருந்தாமோ? என்று கேட்பார் வள்ளுவர்.

கவரிமான் தன் உடம்பில் உள்ள மயிர்த்திரளில் ஒரு மயிர் உதிர்ந்தாலும் உயிர் வாழாது. அதுபோல உயர் குடிப் பிறந்த நல்லார் உயிர் நீங்கத் தாம் மானம் எய்தும் எல்லைவரின் அதனைத் தாங்காது இறப்பர். பின்னும்போவதாய உயிரை நீத்தேனும் எந்நாளும் நிற்பதாய மானத்தைக் காப்பர். இக்கருத்தை,

‘மயிர்நீப்பிள் வாழாக் கவரிய அன்றுர்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்’

என்னும் வள்ளுவரது வாய்மொழி இனிது விளக்கும். இதனை, ‘மானம் நோக்கின் கவரிமான் அனைய நீரார்’ என்னும் கம்பரது மொழியும் நன்கு வளியுறுத்தும்.

மக்கள் தலைக்கண் உள்ள மயிரை அணிசெய்ய அரும்பாடு படுவர். நறுமணத்தைவங்களைப் பூசி, நன்றாக வாரிப் பேரழகு செய்வர். மகளிரோ, தம் கூந்தலை மலரானும்

வுடலையும் கண்டாள். அவன் பகைவனது வேலால் இரு கூருகச் சிதைந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். அவளைப் பெற்ற நாளினும் பேருவகை கொண்டாள்.

மற்றெரு வீர மகன், முதல்நாள் போரில் தன் கணவனை இழந்தாள். அதற்கு முன்னால் நிகழ்ந்த போர்களில் தமையன்மாரையும் இழந்துவிட்டாள். பின்னும் போர் முரசின் முழக்கத்தைத் கேட்டுப் பெரு வீரம் கொண்டாள். தன் குடிக்கு ஒரு மகன் போர் புரியச் செல்லவேண்டுமென விரும்பினால். தனக்கிருந்த ஒரே தனிமகனை அருகழைத்தாள். அவனது குடுமியில் எண்ணெய் நீவி இடையில் வெள்ளாடை உடுத்திக், கையில் வேலினைக் கொடுத்தாள். ‘மகனே ! செருமுகம் நோக்கிச் செல்க !’ என விடுத்தாள். அவளது உறுதியான மறத்தை என்னென்று உரைப்பது ! இத்தகைய மானம் குன்றுத மறத்தைப் பேணி வந்தனர் தமிழ் மறவர்.

மறவர்களேயன்றிப் பிறகும் மானத்தைப் பேணக் கடமைப் பட்டவர். ‘மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிது’ என்றார் பூதஞ்சேந்தனூர் காட்டுப் பசவைக் கொன்ற கடும்புவி. அப் பச தனக்கு இடப்பக்கமாக விழுமாயின் அதனை உண்ணுது அகலும். அது போலவே விழுமியோர் தம் மானம் கெட வரும் வாளரசையும் விரும்பார் என்று நாலடி நால் நவின்றது.

‘கடமா தொலைச்சிய காறுறை வேங்கை
இடப்பீற்ற துண்ணு திறக்கும்—இடமுடைய
வாளகம் கைபுறினும் ஓண்டார் விழுமியோர்
மானம் அபுங்க வரின்’

என்பது அந் நாலடிப் பாடலாகும். பகுத்தறிவற்ற விலங்காகிய வேங்கையும் மானமுடைய மறத்தையே விரும்புகிறது.

மானம் என்பது யாது? என்னான்றும் தந்திலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துமி உயிர் வாழாமையுமே மானமெனப்படும். இதனையும் போன்மை என்றே வள்ளுவர் குறிப்பார்.

‘சிரிலும் சீரல் சொய்யாரே சீரோடு
போன்மை வேண்டு பவர்’

என்பது அவர் சொல்லமுதம். சிறந்த குடியில் பிறந்தவர் புகழையும் மானத்தையும் நிலைநிறுத்த விரும்புவர். அவர் புகழைச் செய்யுமிடத்து மானம் அழியும் செயல்களை மனத் திலும் கொள்ளார். மகை போன்ற மரண்புடையோரும் மானம் குன்றுதற்குக் காரணமாகிய செயலை ஒரு குன்றி யளவாயினும் செய்வராயின் தாழ்வர் என்று குறித்தார். மானம் அழிய வந்தவிடத்து இறவாது உணேம்பும் வாழ்க்கை, பின்னும் இறவாமைக்கு மருந்தாமோ? என்று கேட்பார் வள்ளுவர்.

கவரிமான் தன் உடம்பில் உள்ள மயிர்த்திரளில் ஒரு மயிர் உதிர்ந்தாலும் உயிர் வாழாது. அதுபோல உயர் குடிப் பிறந்த நல்லார் உயிர் நிங்கத் தாம் மானம் என்தும் எல்லைவரின் அதனைத் தாங்காது இறப்பர். பின்னும் போவ தாய உயிரை நீத்தேனும் எந்தாரும் நிற்பதாய மானத் தைக் காப்பர். இக்கருத்தை,

‘மயிர்நீப்பிள் வாழாக் கவரிமா அன்றுர்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்’

என்னும் வள்ளுவரது வாய்மொழி இனிது விளக்கும். இதனை, ‘மானம் நோக்கின் கவரிமான் அஜைய நீரார்’ என்னும் கூற்று மொழியும் நன்கு வலியுறுத்தும்.

மக்கள் தலைக்கண் உள்ள மயிரை அணிசெய்ய அரும் பாடு படுவர். நறுமணத்தைலங்களைப் பூசி, நன்றாக வாரிப் பேரழகு செய்வர். மகளிரோ, தம் கூத்தலை மலரானும்

மனைப் பொருளானும் அனி செய்து மகிழ்வர். கருமயிர் நரைக்காத வண்ணம் காப்பதற்கு எத்தனையோ மருந்து களைத் தேடித் திரிவர். இத்துணை அருமையாகப் பேணப் படும் தலைமயிர், அதற்குரிய இடத்தை விட்டுக் கீழே விழுந்து விடுமாயின் அதனை மதிப்பார் யாவர்? அது போலவேதான் மானம் இழந்த மக்கனும் அறிவுடையோ ரால் பெரிதும் இழப்படுவர்.

'தனையின் இழிந்த மயிரையார் மாந்தர்
நினையின் இறிந்தக் கடை'

என்பது அக்கருத்தை விளக்கும் வள்ளுவர் சொல்லமுதம் ஆகும்.

ஒருவன் தள்ளை இச்சீர்வார் பின்னர்ச்சென்று நிற்பது மானம் இழந்த செயலாகும். அந்திலை, இவ்வுலகத்திலும் அவனுக்குப் புகழ் பயவாது; வானுலகத்தும் அவனைச் செலுத்தாது. அங்ஙனம் ஒருவன் உயிர் வாழ்தலினும் அதனைச் செய்யாது இறந்தான் என்று சொல்லப்படுதல் நன்றாகும். கல்துண் பெரும் பாரத்தையும் தாங்கும் வல்லமையுடையது. அதனால் தாங்க முடியாத அளவு பெரும் பாரத்தை அதன்மீது ஏற்றினால் அத்தூண் தளர்ந்து வளைந்து கொடுப்பதில்லை. அது பின்து உடைந்து சிடைந்து விடும். அதனைப் போன்றே மானத்தைப் பெரி தென் மதிக்கும் மறவர், தம்மினும் வளியின் மிக்க பகை வரைக்கண்டு பணியமாட்டார். மானம் அழிய நேர்ந்தால் உயிரை நீக்கி உயர் மானத்தைக் காப்பர்.

'உற்ற இடத்தில் உயிர் வழங்கும் தன்மையோ
பற்றல்லர்க் கண்டால் பணிவரோ—கற்றுன்
பிளந்திறுவ தல்லால் பெரும் பாரம் தாங்கின்
தளர்ந்து வளைடுமோ தான்'

என்பது அவ்வையாரின் அழுத மொழியாகும்.

சோழன் கோச்சிசெங்கணைனுக்கும் சேர்மான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்பாற்கும் கழுமலம் என்ற இடத்தில் கடும்போர் நடந்தது. போரில் சேரன் தோல்வி யற்றுச் சோழனுல் சிறை செய்யப்பெற்றார்கள். சிறைக் கோட்டத்தில் அடைக்கப்பெற்ற சேரன் தனது மான முடைய வீரம் குலைந்ததை நினைந்து கலங்கினார்களுநாள் நீர் வேட்கையால் வகுந்திய அச் சேரன் சிறைக் காவலரிடம் சிறிது நீர் வேண்டினார்கள். சிறைக் காவலர் சேரனை மதியாது இகழ்ந்து பேசினார். அவரது இகழ்ச் சியைக் கண்டு இதயம் பொருத சேரன், அக் காவலர் கொணர்ந்து கொடுத்த நீரையும் பருகாது உயிர் நீத்து மானத்தைக் காத்தாள். அவன் உயிர் நீங்குங்கால் ஏடு ஒன்றில் எழுதிவைத்த அரிய பாடல் அவளது மானத்தின் வழுவாத மறத்திறனை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

‘குழவி இறப்பிழும் ஊன்தடி பிறப்பிழும்
 ஆளன் நென்று வாளிற் றப்பார்
 தொடர்ப்படு ஞாவியின் இடர்ப்படுத் தீஇய
 கேள்வி கேள்வி வேளாள் கிறுபதம்
 மதுகை யிள்றி வயிற்றுத்தீத் தனியத்
 தாமிரங் துண்ணு மாவை
 ஈன்ம ரோகில் வுகைத் தானே’

என்பது சேரமான் கணைக்காவிரும்பொறை துஞ்சும்போது சொல்லிய செஞ்சொல் பாடலாகும்.

‘பின்னை இறந்து பிறந்தாலும் தசைப் பின்டமாக உருப்பெருது பிறந்தாலும் அவற்றையும் வாளால் வெட்டியே புதைக்கும் வீர மரபினர் சேர் ஆவார். அம் மரபில் பிறந்த யான் பகைவர் வாளால் பட்டெழியாது சங்கிலியால் பினிக்கப்பட்ட நாகைப்போலச் சிறையில் அடைபட்டுத் துயருற்றேன். இங்கனம் மானம் இழந்தும்

வயிற்றில் தோற்றிய தீயை ஆற்றவேண்டிப் பகைவாபால்; இரந்து பெறும் தன்னீரை உண்ணக் கடவேணு அத்தகைய ஒருவளைச் சேர மன்னர் பெறுவார்களே; இவ்வுலகில்! என்று வீரமொழி கூறியவன்னம் உயித்தான். தனது மரபின் மானத்தைக் காத்தான் இத்தகைய மானம் குன்றுத் தமிழர் என்று தகூக்கொன்று போற்றியதாகும்.

புணர்ச்சி என்பது ஒரு நாட்டினராதல் என்று உரைப்பர் பரிமேலழகர். பழகுதல் என்பது பலகால் கண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதல் என்பர். உடன் உயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய் நட்பே உணர்ச்சியொத்தல் என்று உரைப்பர். இவற்றுள் புணர்ச்சியால் தோன்றும் நட்பினை நோக்குவோம் ஒரே ஊரில் தொன்றி வாழ்ந்த உரிமைபற்றிக் கொள்ளும் நட்பும், ஒரே தெருவில் பிறந்து வாழ்ந்த உரிமைபற்றிக் கொள்ளும் நட்பும், ஒரே நாட்டில் பிறந்த உரிமைபற்றி உளதாய் நட்பும் ஆகிய எல்லாம் புணர்ச்சி என்ற வகையைச் சார்ந்தனவேயாம்.

சோழன் குராப்பன் ஸித் துஞ்சிய பெருந் திருமாவளவனும். பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் தம் முன் நட்புடையராய் ஒருங்கு இருந்தாரைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனுங்கள் என்னும் கவிஞர் பெருமான் கண்ணுற்றார். இரு பெருநாட்டு முடிகெழு வேந்தரும் தமிழகம் என்னும் ஒரே நாட்டினர் என்னும் புணர்ச்சியால் பொருந்திய நட்பைக் கண்டு வாயார வாழ்த்தினார் ‘நீவிர் இருவீரும் ஒருவர்க் கொருவர் உதவி, நட்பு மாருது ஒருக்கவீராயின், இந்திலவுகு முற்றும் நும் கையகப்படுவது பொய்யாகாது. ஆதவின், .

‘இன்றே பேர்க்கும் புணர்ச்சி, வென்றுவென்(று)
அடுகளத் துயர்க்கும் வேலே, கொடுவரிக்
கேண்டாக் குயின்ற சேண்டினங்கு தொடுபொறி
நெடுதீர்க் கெண்டையோடு பொற்த
குடுமிய வாகபிறர் குள்றுக்கு நடே’

என்று வாழ்த்தியருளினார்.

பலகால் ஒருவரைக் கண்டும் உரையாடியும் பழகிய காரணத்தால் உளதாகும் நட்பு மற்றொரு வகையானது. பாரியும் கபிலரும் பலகால் பழகிய காரணத்தாலேயே ஆருயிர் நண்பர் ஆயினர். நக்கீரரும் பிற சங்கப் புலவர்

ஒனும் தம்முள் பலகால் பழகிய காரணத்தாலேயே ஒருவரை ஒருவர் பிரிதற்குப் பெரிதும் வருந்தினர். ஒரு நாள் பழகினாலும் பெரியோர் நட்புப் பெரிதும் வேருள்ளி விடும். நூறு ஆண்டுகள் பழகினாலும் மூர்க்கர்தம் நட்பு நீர்க்குள் பாசியைப்போல் வேர்க்கொள்ளாது என்று விளம்புவார் அதிவீரராமர்.

‘உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். இதனுலேயே சங்கத் தலைவராகத் திகழ்ந்த நக்கீர், மற்றைய புலவர்களைப் பிரிய நேர்ந்த காலை,

‘ஒன்றுயிர்த் துணையாம் சம்கத்து)
உறவை எப்பொழுது கான்பேம்’

என்று ஏங்கினார்.

உணர்ச்சியொத்தல் காரணமாக உண்டாகும் நட்பே ஒப்பற்றது என்பது வள்ளுவர் உள்ளம். இதனை விளக்க, உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகரே, கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்ச்சி யொப்பது என்று குறிப்பிட்டார். கோப்பெருஞ் சோழன் சோழ நாட்டை உறையுரில் இருந்து அரசாண்ட பெருமன்னன். பிசிராந்தையார் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பிசிர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த பெரும் புலவர். ஆந்தை என்பது அவரது பெயர். பிசிர் என்னும் ஊர்ப்பெய நுடன் சேர்த்துப் பிசிராந்தையார் என வழங்கப்பெற்றார். இவர் அறிவு நிரம்பிய மலைவியையும் மக்களையும் தம் கருத்தின்படி குறிப்பறிந்து ஒழுகும் ஏவலாளரையும் உடையவர். தமது ஊரில் வாழும் சான்றேர் பலருடன் பழகியொழுகும் பண்புடையவர். வேற்று நாட்டவராகிய இவர், கோப்பெருஞ் சோழனைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றார். அவனின் உயர்குணங்களைப் பலகால் நினைந்து உள-

முருகினார். அவனை ஒருபொழுதும் கண்டு பேசிப் பழக திருந்தும் அவனிடத்து உயிர்நட்டுப் பூண்டார். அவன் பால் தாம் கொண்ட அன்பு உரிமையால் தம் பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும் பொழுது, ‘என் பெயர் சோழன்’ என்று அவன் பெயரைத் தம் பெயராகச் சொல்லும் இயல்புடையராய் இருந்தனர்.

கோப்பெருஞ் சோழனும் பிசிராந்தையாரது பெருங் தமிழ்ப் புலமையையும் அருங்குண நலன்களையும் கேள்வி யற்ற நாள் முதல் அவரை உள்ளத்தே ஆருயிர் நண்ப ரெனக் கொண்டு மகிழ்ந்தான். பலகால் அப் புலவரை நினைந்து அகம் குழந்தான். அவன் வடக்கிருந்து உயிர் நீக்க முற்பட்டபோது, ‘என் நட்பாளராகிய பிசிராந்தையார் இப்போது என் நிலைமையைத் தெரிந்த விரைந்து இங்கு வந்து சேருவார்’ என்று தன்னுடன் இருந்த அருந்தமிழ்ச் சான்றேர்க்கு உறுதி தோன்ற உரைத்தான். அங்ஙனமே சோழன் வடக்கிருந்த செய்தியைக் கேள்வியற்ற பிசிராந்தையார், ‘எம் ஆருயிர் நண்பனுடன் யாழும் வடக்கிருந்து உயிர்நீப்பேம்’ என உறுதிபூண்டு, சோழன் இருந்து இடத்தை வந்ததைந் தார். தாழும் அவனுடன் உயிர் நீத்தார். இவரது நட்பின் போற்றலைக் கண்டு வியந்த பெருந்தமிழ்ச் சான்றேர் பலவாறு பாராட்டினர். கோப்பெருஞ் சோழ னுடன் வடக்கிருந்த பிசிராந்தையாரைக் கண்ட கண்ண கனார் என்னும் கவிஞர், ‘சான்றேர் சான்றேரைக் கூடி யொழுகுவர், சாலார் சாலார் பாலராவர்’ என்று கட்டுரைத்தார். இதனையே தமிழ் முதாட்டியாரும்,

‘நற்கு உறைக்கயத்தில் நல்லன்னம் சேங்காற்போல்
கற்குரைக் கற்குரே காழுவர்—கற்பிலா
முர்க்கரை முர்க்கர் முகப்பர் முதுகாட்டல்
கர்க்கை உக்கும் கீணம்’

என்று விளக்கியருளினார்.

முக்காரணத்துள் எக்காரணத்தால் நட்பு ஏற்படு மாயினும் அந் நட்பால் இன்பம் பெருகுவதும் துன்பம் அருகுவதும் இயற்கை. நல்லவர் நட்பே என்றும் நலம் பயப்பதாகும். அதுவே மேன்மேலும் பெருகி வளர்வதாகும். பண்புடையார் நட்பு, பிறை நிறையும் தன்மை போல நாள்தோறும் பெருகி வளரும். அதுவே கற்குந்தோறும் கற்றார்க்கு இன்பம் விளைக்கும் அரிய நூலைப் போலப், பழகுந்தோறும் பெருகிய இன்பம் விளைக்கும் என்பர். இக் கருத்துகளை நாலடியாரும் நயமுறவிளக்கும்.

‘பெரியவர் கேள்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வராறுர் யதியம்போல் வைகலும் தேடுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு’

என்பது நாலடிப் பாடல்.

மேலும், கற்றறிந்தார் நட்பு, கருக்கை நுனியிலிருந்து தின்னுதற்கு ஒப்பாகும் ; சிற்றினத்தார் நட்பு, கரும்கை அடியிலிருந்து தின்னுதற்கு ஒப்பாகும் என்று செப்பும். கரும்கை நுனியிலிருந்து கறித்துச் சுவைத்துக் கொண்டே வந்தால் அதன் சுவை பெருகுதலைக் காண்போம். அதனை அடியிலிருந்து கறித்துச் சுவைத்துவரின் இனிமை, செல்லச் செல்லக் குறைந்து வருதலைக் காண்போம். அஃதேபோல் நல்லவர் நட்புச் செல்லச் செல்ல இன்பம் சிறக்கும் ; அல்லவர் நட்புச் செல்லச் செல்ல இன்பம் சிறிதுமின்றித் துன்பம் பெருக்கும் என்று நாலடி நூல் நவிலும்.

நட்பின் இலக்கணம் யாது ? இதனைத் திருவள்ளுவர் நாள்கு பாக்களில் நன்கு விளக்குகிறார். அன்புடைய நண்பரைக் கண்டபோது, அகமலர்ச்சியின்றி முகமலர்ச்சி யொன்றே காட்டி நட்குமது நட்பு ஆகாது. அன்பால் அகமும் மலர் நடக்குமதே நட்பாகும் என்பர். கேடு

விளைக்கும் தீநெறிகளில் நன்பர் செல்லுங்கால் அவரை விலக்குதல் வேண்டும். நன்னெறிகளில் செல்லாக்கால் அன்னவரைச் செலுத்தவேண்டும். அவர்க்குத் தெய் வத்தால் கேடுவரின் அது விலக்கலாகாமையின் அதனை உடனிருந்து அனுபவிக்க வேண்டும். நன்பர்க்குத் துன்பம் வத்தால் அப்பொழுதே சென்று உதவி அதனைக் களையவேண்டும். எக் காலத்தும் அந் நட்பில் வேறு படாது விரும்பிப் பழகவேண்டும். நன்பர் ஆறம் பொருள் களில் தளர்ந்தவிடத்து அத் தளர்ச்சி நீக்கி அவற்றின் கண் நிறுத்தவேண்டும். அங்களம் நிறுத்துதல் நட்பின் முடிந்த எல்லை என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

கற்றவர் அவைக்கண் நிற்றலுடையாற்கு ஆடை அவிழுமாயின் அப்பொழுதே விரைந்து கைசென்று உதவி, ஆடையைக் கட்டும். ஆடை அவிழந்ததை முளை அறி தற்கு முன்பே கை தெரிந்து கட்டுதல் போல, நன்பர் மூக்குத் துன்பம் வத்ததை அவன் அறிதற்கு முன்பே விரைந்து சென்று விலக்குவதே உயர்ந்த நட்பிற்கு இலக்கணமாகும்.

‘இடுக்கை இழந்தவள் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கன் களைவதாம் நட்பு’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

நன்பர் மூவகைப்படுவர். தலையாயநன்பர் பனையைப் போன்ற பண்பினர். இடையாயார் தென்னைக்கு இளையாவர். கடையாயார் கழுகணையர். இங்ஙனம் ஒப்புமைப் படுத்தி உரைக்கும் நாலடி நூல். பனங்கொட்டையினை நிலத்தில் இட்ட ஞான்று இட்டுரமும் ஊற்றிய நீருமே சார்வாக நீண்டு வளர்ந்து பயன்தரும். அதைப்போன்று தலையாய நட்பினர் முதல் நாள் அன்பு செய்த அளவிலே பண்பறிந்து அந் நட்பினைப் பெருக்கி வளர்ப்பர். தென்னைக்கு இடையிடையே பக்குவம் செய்தாலள்ளிப் பயனளிக்காது. அதைப்போன்று இடையாய நட்பினர்க்கு இடை-

இடையே உதவி செய்தாலன்றி அவரது நட்புப்பெருங்காது. முக் மாத்திற்கு நாள்தோறும் பக்குவம் செய்தாலன்றி அது மிக்கோங்கி வளராது. அதைப் போன்று கடையாய நட்பினர்க்கு என்றும் ஏதேனும் உதவி செய்து கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றி, உதவி இடையே நின்றெழுஷியின் அன்றே அவர் தம் நட்பும் அகல்வதாகும்.

பாகன், யானையிடத்துப் பன்னெடுங்காலம் பழகினும் அவ்யானை, பாகனைக் கொல்லும் பொல்லாத இயல் புடையது. அதனைப்போன்று தீயவர் பால் எத்தனைக் காலம் பழகினுலும், எத்தனை நன்மைகளை அவர்களுக்குச் செய்தாலும் நன்பர்க்குத் தீங்கே விளைத்து நிற்பார். நாய்க்கு உணவுட்டி வளர்த்த தலைவன், அதன்மீது வேலைப் பாய்ச்சினும் அவ் வேல் தனது மெய்யில் இருக்க, வாலைக் குழுத்துத் தனது நன்றி உணர்வைக் காட்டி நிற்கும். அந்நாயைப் போன்று, தம்மை நல்யினும் அன்பு காட்டும் செம்மையில் குஞ்சுத் நன்பரே சிறந்தவர் என்பார். இதனுலேயே பாரதியாரும்,

‘வாளைக் குறைத்து வரும் நய்தார்—அது
மனிருங்குத் தோழனாடு பாப்பா’

என்று பாடியுள்ளார். ஆதவின் யானை அளையவர் நட்பைத் தள்ளவேண்டும்; நாயனையார் நட்பைக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லும் நாலடி நன்னால்.

‘பேயோடாயினும் பிரிவரிது’ என்பது பழமொழி. ஒருவளேடு நட்புச் செய்தபின் அந்நட்பினின்று நீங்கு தல் அரிது. அங்ஙனம் வேற்றுமையின்றி நட்புக் கொள் வதால் அவன்கட் பழிபாவங்கள் நண்பரையும் சாரும். ஆதவின் ஆராயாது நட்புச் செய்வது போலக் கேடு தருவது பிறிதில்லை என்பார் பெருநாவலர்.

‘கண்ணாரைக் கைவிடுதல் கானக நாடு
விஸங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது’

என்று சொல்லும் நாலடி நூல். ஒருவனை நண்பனுக் ஏற்றுக் கொள்ளற்கு முன் அவனது குணமும் செய் கையும் நல்லவோ அல்லவோ என்பதைப் பலகால் ஆராய் தல்வேண்டும்; பல வழிகளால் ஆராய்தல் வேண்டும். அங்குளம் ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ளவிடின் முடிவில் தான் சாதற்குளதுவாய் துன்பத்தை அந் நட்பேவிளைப்பதாகும். தகுதியற்ற ஒருவனை நட்புச் செய்தால் பின்பு அவன் பக்கயாலேயே அழிய நேரும். ஆதலின் ஒருவனது குணம், குற்றம், குடிப்பிறப்பு, குறைவற்ற சுற்றம் இன்னவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆராய்ந்தே நட்புக்கொள்ளவேண்டும் என்பார் வள்ளுவர். சுற்றப்பினிப்புடையார் நண்பரோடும் பினிப்புண்டு வருவாதலின் ஒருவனது சுற்றத் தொடர்பைப் பற்றியும் உற்று நோக்குதல் வேண்டும் என்று உரைத்தருளினார்.

ஒரு சிலர் நட்பைப் பொருள் கொடுத்தேனும் பெறுதல்வேண்டும் என்பார் திருவள்ளுவர். அத்தகையார் யாவர்? சிறந்த குடியில் பிறந்து பழிக்கன்சும் பண்புடையார் நட்புப் பலநலம் விளைப்பதாகவின் அவர் விரும்புவதோன்றனைக் கொடுத்தேனும் அன்றார் நட்பை அடைதல் வேண்டும். தாம் தகாத செயல்கள் செய்யக்கருதினால் சிந்தை நொந்து வருந்துமாறு கூறி விலக்கியும், தகாத செயல்களைச் செய்தக்கால் பின்னும் செய்யாதவகையில் இடித்து உரைத்தும், தக்கக் நற்செயல்களைச் செய்யாதவழிச் செய்விக்கவும் வல்ல நல்லாரையும் ஒருவன் தானே நாடிப் பொருள் கொடுத்தாயினும் அவர் நட்பைப் பெறுதல் வேண்டும்.

வேறு சிலர் நட்பைப் பொருள் கொடுத்தேனும் விலக்குதல் வேண்டும். அன்னவர் யாவர்? இன்பக்காலத்துக் கூடியும், சிறு துன்பம் சேர்ந்ததாயினும் அன்றே அகன்றும் செல்வாரது நட்பை அறவே

ஒருவன் ஆடித்திரிந்து அரும்பொருளை ஈட்டும் நாளில் எல்லோரும் உறவினர் என்று சொல்லி அவனைக் கூற்றவர். உறவும் நட்பும் உயர் வானத்து மீனினும் பலவாகப் பெருகவிடும். அவன் ஒரு சிறு இடம் எய்திட்டு அவ் இடஞ்சிறவேணையில் தொடர்புடையோம் என்று சொல்லுவார் சிலரே என்பர் சமன முனிவர்.

‘களரு போர்தீல் கழிக்கைஞர் வானத்து
மேளு மீனில் பல்லாவர்—ஏன்
இடரோருவர் உற்றக்கால் ஈங்குள்ற நால்
தோடர்புடையேம் என்பர் சிலர்’

என்பது அம் முனிவர் அருளிய மொழி.

இத்தகைய இழிந்த நட்பினரை ‘அமரகத்து ஆற்றுக்கும் கல்லாயா அன்னுர்’ என்று சொல்லுவார் வள்ளுவர். பேர் வாராத முன்னென்றாம் வீரனைத் தாங்குவது பேச்று, போர் வந்தபோழ்து அப் போர்க்களத்திலையே சீரனைக் கீழே வீழ்த்துப் போகும் புரவியை ஒம்பாது நட்பினும் தனித்திருப்பது சிறப்புடைத்து. இத்தீநட்பாளர் சொல்வதொன்று செய்வதொன்றுக்கவே இருக்கும். ஆதவின் இவர் தொடர்பு, நனவின்கண்ணே அன்றிக் கணவினும் நனிதுண்பம் வீணப்பதாகும். இவர்கள் மனைக்கண் இருக்கும்போது மக்குந்து உரையாடுவர். பலர் கூடிய மன்றில் சென்று சேர்ந்தால், தம் நன்பஞ்சப்பற்றி ஒன்றேனும் நன்று உரையார், பழித்துரைப்பார். இவர்கள் நட்புச் சிறிதும் சேர இடம் தரவாக்கது என்பர் வள்ளுவர்.

‘எனைத்தும் குறுகுல் ஒம்பல் மனைக்கீழி இ
மன்றில் பழிப்பார் தோடர்பு’

என்பது அவர் சொல்லமுதம்.

மகளிர் மனம் ஒருநிலை உறுவதில்லை. அஃதெதபால் தீநட்பாளரும் உற்றரூர் போன்று நடிப்பர்; பற்றலாய்ம்

பெருங்கேடு விளைப்பர். இவர்கள் கண்ட பொழுது கனித்த முகங்காட்டிக் களிப்பாக உரையாடுவர். நெஞ்சுத்து வஞ்சமே நிறைந்து ஒழுகுவர்.

‘புறம்நட்ட(டு) அகம்லேர்ப்பார் நச்சப் பகைமை
வெளியிட்டு வேழுதல் வேண்டும்’

என்பார் குமாரகுருபரர். உடம்பில் தோன்றிய புண்ணைக் கருவி கொண்டு அறுத்தேனும் மருத்துவம் செய்து ஆற்று தல்வேண்டும். அப் புண்ணை, நமது உடம்பைச் சார்ந்ததே என்று எண்ணிப் பொதிந்து வைத்தால் புழுத்து நாறி உடலையே அழித்துவிடும் அன்றே ! ஆதலின் கூடா நட்பினராய வஞ்சரை அஞ்சி அகலுதல் வேண்டும். இன்றேல் இவர்கள் உட்பகையாயிருந்தே உயிர்க் கேடு விளைப்பர்.

காமமும் வெகுளியும் காரணமாகவே பகைமை விளைசின்றது. மனத்தால் மாறுபட்டு ஊறிமைக்கும் எண்ணமே பகைவர்பால் என்றும் பெருகி நிற்கும். நேராக எதிர் நின்று தம் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற இயலாத இழினர் வஞ்சித்து ஒழுகுவர். நட்பாளர் போன்று நடித்து உட்பகையாய் ஒழுகி நிற்பர். தமது பகைமை உணர்ச்சிக்குப் பயன் விளையும் காலத்தை எதிர் நோக்கியே பொய்ந்தடபாடுவர். அங்குணம் வஞ்ச நட்பினராய் ஒழுகும் உட்பகைஞரால் விளையும் கேடு அறிந்த பகைவரால் அடையும் கேட்டினும் பெரிதாகும். மெய்ப்பொருள் வேந்தரை அற்றத்தில் வெல்ல வந்த முத்தநாதன் பொய்த்தவ வேடம் புளைந்து வந்தானன்றே ! ஆவன் போரில் நேராக எதிர்த்து நின்று வென்றி காண முடியாமையால் வஞ்சகமாக மெய்யெலாம் நீறு பூசி, வேணிகள் முடித்துக்கட்டி முனிவிளைப்போல் வந்து நினைத்ததை முடித்தான். அவனது சொல் இனியதாக இருப்பினும் மெய்ப்பொருள் வேந்தர்க்கு உயிர்க் கேட்டையன்றே விளைத்தது ? ஆதலின் ‘சொல் வணக்கம் ஒன்றுக்கண் கொள்ளற்க’ என்று சொல்லுவார் வள்ளுவர்.

‘இனியவர் என் சொலினும் இன்சொல்லே இன்னு
கனியும் மோழியும் கடிவே’

என்று கூறுவார் குமாகுருபார்.

இங்ஙனம் உட்பகையாய் ஒழுகும் நட்பாளர்கள் தொழுத கையுள்ளும் படைஒடுங்கும் என்று உரைப்பாச் வள்ளுவார். முத்தாதன் முனிவன் வடிவில் வந்தன ஆயினும் கையினில் படை காந்த புத்தகக் கவுளி ஏத்தியன்றே மெய்ப்பொருள் வேந்தரைக் காண வந்தான்? கூனநால் இருப்பதாகக் கூறிய பையுள் கூர்க்கத்தி யன்றே இருந்தது! உலகம் போற்றும் உத்தமராய காந்தி யாட்களைக் கொல்லுதற்கு வந்த கோட்சே என்பாறும் அப் பெருமானது அருந்திதான்டனைப் போன்றன்றே பன் வெடுதாள் பழங்கு வந்தான்! இறைவழிபாட்டிற்கு ஏழுந் தருளிய அடிகளாரைத் தலைவணங்கிக் காங்கூப்பி நின்றன ஆயினும் அவன்று கையுள் கைத் துப்பாக்கியன்றே மறைந்து இருந்தது? ‘ஒன்றுர் தொழு கையுள்ளும் படை ஒடுங்கும்’ என்ற பொய்யில் புலவரது பொய்யாத மொழி, இவ் இருபதாம் நூற்றுண்டிலும் செய்யானதைக் கண்டு உலகமே நடுங்கியதன்றே! அப் பகைவர் அழுத கண்ணீரும் அத்தகைய கொடுமையுடையது என்பர் திருவள்ளுவர். அவர்கள், நம்துயர் கண்டு வருந்தி அன் புக்கடயார் போன்று கண்ணீர் பொழிவர். அதனை உண்மையென நம்பிக் கண்ணீரைக் கையால் துடைப்பினும் அதனைத் தீண்டிய கையே கிரித்து சாம்பராகும். அத் துணைக் கொடியர் உட்பகையாய் நட்பாளர் என்பர்.

இத்தகைய பொய்ந்தநட்பாளருடன் நாழும் பொய்யாகவே நட்புடையார் போன்று நடிப்பதில் குற்றமில்கீ, புறத்தே அவர் மகிழும் வள்ளனம் செய்து அகத்தில் அந்தட்புச் செத்தொழியுமாறு செய்வது அரசநிதி என்று போற்றுவர் பொய்யில் புலவர்.

க. பெரியரும் சிறியரும்

உலக இயற்கை இருவேறுபட்ட இயல்பை உடையது. ஆண்மையும் பெண்மையும், அறிவும் அறியா மையும், ஓளியும் இருஞும், வெம்மையும் தண்மையும், செல்வமும் வறுமையும், வளிமையும் எளிமையும், பெருமையும் சிறுமையும், நட்பும் பகையும் ஆகிய பல் வேறுபட்ட மாறுற்ற இயல்புகளை இவ்வுலகில் கண்டு வருகின்றோம். இறைவனையும் அம்மையப்பஞக்கக் கண்டு மகிழும் முறையே தமிழரிடையே பண்டு தொட்டு இருந்து வருகின்றது. இவ் உண்மையைத் தெய்வப் புலவராகிய திருவள்ளுவரது,

**‘இருவே(று) உலகத் தியற்கை; திருவேறு
தேவனிய ராதவும் ஹேறு’**

என்ற தெள்ளமுத வாக்குத் தெள்ளிதின் விளக்கும்.

பெரியரும் சிறியரும் தம்முள் மாறுபட்ட இயல்பிளர். இவ்விரு திறத்தினரும் உலகில் உளராயினும் பெரியர் சிலராகவும் சிறியர் பலராகவுமே இருக்கக் காணகிறோம். அதற்கும் காரணம் வள்ளுவரே சொல்லியருள்வார்.

**‘இள்பல ராகிய காரணம், சூழ்பார்
சிலர்;பலர் நோல தவர்’**

என்பது அவர்தம் சொல்லமுதம். முன்னைத் தவமே ஒருவரைப் பெரியராக்கும் பெற்றியது. தவமின்மையே ஒருவரைச் சிறியராக்கும் தண்மையது. தவத்திறனால் அருங்க்செயல் ஆற்றுபவரே தகுதியுடைய பெரியர். அது செய்ய இயலாதார் சிறியராவர். அவர்தம் செயலீக் கொண்டே தகுதி வேறுபாட்டை அறியலாம் என்பர் வள்ளுவர்.

‘பெருமைக்கும் எனைச் சிறுமைக்கும் தந்தம்
க்குமையே கட்டினைக் கல்’

என்பது அவர்தம் சொல்லமுதம்.

ஒருவர் பெருமை பெறுதற்கு இரு காரணங்கள் உள். ஒன்று குடிப்பிறப்பு; மற்றொன்று தொழில் சிறப்பு. வாழையடி வாழையாக வரும் சிறந்த குடியில் பிறப்பதே பெருமை. ஆனால், அக் குடிப் பிறப்பிற்கும் பொருந்தாத தீயொழுக்கங்கள் சேருமாயின் அச் சிறப்பு அகல்வதாகும். இதனையே, ‘பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கொடும்’ என்று பேசவார் வள்ளுவர். சிறந்த குடியில் பிறந்தாரிடத்து இயல்பாகவே உயர்ந்த பண்புகள் அமைந்திருக்கும். கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முள்ள மாறுபடாத செம்மையும், பழி பாவங்கட்டு அஞ்சம்-நாணமும் அவர்க்கு இயல்பாக அமைந்தவை. இவை அமைதற்குக் கல்வியறிவு, அன்னர்க்குத் தேவையில்கூ. அவர்கள் வறியாரை மலர்ந்த முகத்துடன் என்றும் வரவேற்பர்; தம்பால் உள்ளளவற்றைக் கரவாது உவந்து ஈவர்; அன்பு கணிந்த இன்சொற்களைப் பேசவர்; எவரையும் இகழார். பல்கோடிச் செல்வத்தைக்கொண்டு கொடுப்பினும், தம் பெருமை குன்றும் தொழில்களைப் புரியமாட்டார். பிறர்க்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லாது வறுமையுற்ற காலத்தும், தம் வள்ளன்மையில் குறையார்.

சித்திர வேலைப்பாடுகள் மிக்க வியன்பெரு மாளிகையில் செய்கை அழிந்து சிதல் மண்டுவதும் உண்டு. எனினும், தங்குதற்கு இடனின்றி முழுதும் அழிதல் இல்கூ. முழுநிலவைப் பாம்பு ஒரு பக்கம் பற்றிய தாயினும் மற்றெருநூ பக்கத்தால் ஒளி வீசி உலகை விளக்குமன்றே! வெள்ளப் பெருக்கு இல்லாத வேணிற் காலத்தும் ஆறு, தன்பால் ஊறிவரும் நீரால் உலகை ஊட்டுமன்றே! இவற்றைப்போலவே குடிப் பிறந்தார்க்கு வறுமை ஒருகால் பெருகி வருத்தியதாயினும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் என்று சொல்லும் நாலடி நன்னால்.

'அற்றேன்றும் கிளா விடத்தும் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க்கு அகைவிடத்து—ஊற்றுவர்
அற்றக் கடைத்தும் அகல்யா(று) அகற்றத்தகால்
தேற்றேன்த தெண்ணீர் படும்'

என்பது முனிவர் மொழி.

விருந்து போற்றும் பெருந்தகவுடைய வேளாளர் குவச் செல்வராய இளையான் குடிமாறர் வளம் சுருங்கவும் மனம் சுருங்குதலின்றி அறத்தைத் திறம்பெற ஆற்றினார். இல்லத்தில் உள்ள பொருளை எல்லாம் விற்றும் பணி ஆற்றினார். தம்மையும் விற்றுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் கடன் பெற்றுக் கடமை ஆற்றினார். இவ் அடியவரைப் போன்ற உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு எத்துணை வறுமை எய்தினுலும் இல்லை என்று சொல்ல உள்ளம் இசைவதில்லை.

'நஸ்க குடிப்பிறந்தார் நஸ்கார்ந்தா ராறுவும்
வில்லையென யாட்டார் கிசங்து'

என்பது தமிழ் முதாட்டியின் அழுத மொழியன்றே !

நிலத்தின் இயல்பை அதன்கண் முனைத்த முனை தீவிது காட்டிவிடும். அஃதன்றி நிலத்தில் கிடந்த மண்ணின் இயல்பை அதனை மிதித்துச் சென்ற கால்கள் காட்டிவிடும். அதுபோலவே ஒருவனது வாயில் பிறக்கும் சொற்கள், அவனது குலத்தின் இயல்பைக் காட்டும் என்பர் தெய்வப்புலவர். வழிவழியாக வரும் குலநல முடையான்கண் அங்கு கலவாத பண்பற்ற சொற்கள் பிறக்குமாயின் அவனது குடிப்பிறப்பில் சான்றேர் ஜியறுவர்.

சிறத்த குடியில் பிறந்தார்க்கு அமையவேண்டிய உயர்ந்த பண்புகளுள் மரனமும் ஒன்றாகும். எக் காலத்தும் தம் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால்

தாழ்வு வந்தவிடத்து உயிர் வாழாமையுமே மானம் என்பர் பரிமேலழகர். குடிப்பிறந்தார், தம் மானம் அழியவரும் செயல்களைச் செய்தற்குச் சிந்ததவிலும் என்னோர். ‘மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிது’ என்பர் தம் முன்ஞோர். தம் நிலையில் திரியாது அடங்கி நின்ற பெரியார், மலையினும் மரணப்பெரியாக மதிக்கப் படுவர். அவர், தம் நிலையில் தவறுவாராயின் தலையினின்று வீழ்ந்த மயிரளையர் என்பார் வள்ளுவர். மயிர், தலையில் இருக்கும்வரை அதனை அணிசெய்ய எத்தனை செயல்களை மேற்கொள்வோம்! அது கீழே விழுந்து விடுமாயின் தீண்டுவாரும் உள்ளே? அதுபோலவே குடிப்பிறப்பால் மலையைப் போன்ற மான்புடையாரும், தம் மான்பு குள்றுவதற்குக் காரணமாய செயலை ஒரு குள்றிமணி அளவாயினும் செய்வாயின் அத்தனை மான்பும் இழுந்து அழிவர் என்பார் வள்ளுவர்.

‘குள்றின் அளையாரும் குள்றுவர் குள்றுவ
குள்ற அளைய செயின்’

என்பது அவர்தம் சொல்லமுதம்.

குடிப்பிறப்பிற்கு அரண் செய்வது மானமுடைய வாழ்வே. அம் மானம் அழிய வந்தவிடத்து உயிரைக் கொடுத்தேனும் அதனைக் காப்பது குடிப்பிறந்தார் கடன். ‘உயிர் வாழ்க்கையில் கொண்ட வீருப்பால் மானம் இழுந்த பின்னும் வாழும் ஊன் ஓம்பும் வாழ்க்கை இறவாயைக்கு மருந்தாமோ!’ என்று கேட்பார் வள்ளுவர். கவரியான் தனது உடம்பில் உள்ள மயிர்த்திரளில் ஒரு மயிர் நீங்கிணாலும் உயிர் வாழாத இயல்புடையது. குடிப்பிறந்தார்க்கு அத்தகைய மான உணர்ச்சி வேண்டுவதாகும். சிறந்த மானம் உயிர் இழுப்பால் ஏத்தும் எல்லை வந்தால் அதனைத் தாங்காது நீந்தேனும் மானத்தை நிலைநாட்டுவர். சோழன் கோச செங்கணைஞல் சிறை செய்யப்பெற்ற சோமள் கணைக்காவிரும்பொறை, தன்

அரசு மரபின் மானத்தைக் காக்கத் தன் நுயிரை நீத்தான் அன்றே ! கோப்பெருஞ்சோழன், தனது மக்கள், தன் னுடன் மாறுபட்ட செயல் பொன்னுள மானத்தைப் போக்கியது என்னும் எண்ணத்தால் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான் அன்றே ! இங்ஙனம் தமக்கோர் இழில் வந்த வழி வாழாது உயிர் நீத்த உத்தமரை உலகம் தொழுது ஏத்தும் என்று மொழிவர் வன்னுவர்.

‘இவிவிள் வாழாத மானம் உடையார்
ஒனிதொழு தேந்தும் உள்கு’

என்பது அவர் தம் சொல்லமுதம்.

பெரியார்க்குரிய அரிய பண்புகளுள் பெருமித மின்சையும் ஒன்றாகும். உயர்குடிப் பிறப்பும் கல்விச் சிறப்பும் செல்வச் செழிப்பும் ஒருவர்க்குச் செருக்கைக் கொடுப்பன. இவையே பெருமை எய்துவதற்கும் காரணமாவன. செல்வம், தவம், கல்வி, ஆள்வினை இவற்றின் பெருமை சிறுமைகளாலேயே உயர்குலம், இழிகுலம் என்பன பிரிக்கப்படும்; மற்றைய எல்லாம் வெறும் சொல்லளவே என்று நவீலும் நாலடி நன்னால். செருக்கும் பெருமையும் சேர்க் காரணங்கள் இருப்பினும், அவை சொல்லாத உள்ளத்தோபெரியராவர். பணிவும் இன் சொல்லும் அவரை அணிசெய்வனவாகும். செல்வச் செருக்கால் சிறந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தாராயினும் அவர் பெரியராகார். உயர்ந்த ஆசனத்தில் உட்காரத் தகுதியிருப்பினும் அங்ஙனம் அமராது தாழ்ந்த வறு நிலத்து இருந்தார் சிறியராகார்.

‘மேலிகுந்தும் மேஸ்ளா் மேஸ்லர், கீழிகுந்தும்
கீழ்லார் கீழ்ல் வியர்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். இதனையே அதிவீராமர்,

வள்ளுவர் சொல்லதூதம்

‘பெரியோர் எல்லாம் பெரியஞும் அல்லர்
சிறியோர் எல்லாம் சிறியஞும் அல்லர்’

என்று சொல்லியிருளினார்.

மக்களுள் முழுதும் குணமே நிறைந்தாரும் முற்றிலும் குற்றமே நிறைந்தாரும் எவரும் இலர். ஆதவின் ஒருவரது குணத்தையும் குற்றத்தையும் நன்கு நாடி, அவற்றுள் மிக்கள் யாவையென்பது அறிந்து, அவரைக் கொள்ளுதலே தள்ளுதலே செய்தல்வேண்டும் என்பர் வள்ளுவர். பெரியராயினார், பிறர் தம் பெருமைக் குணங்களையே விதந்து பேசுவர். குறைகளைத் தம் வாயால் கூருர்.

‘அற்றம் மறைக்கும் பெருமை, சிறுமைகள்
குற்றமே கூறி விடும்’

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம்.

மற்றவரால் பெரியரென மதிக்கப்பட விரும்பும் மக்கள் சில நற்பண்புகளைக் கைக் கொள்ளவேண்டும்; அவற்றை மறவாமல் நோன்பெனக்கொண்டு ஒழுக வேண்டும் என்பர் குமரகுருபர். பிறரது சிறந்த குணங்களை விரித்துப் பேசுவதையும், இழிந்த குற்றங்களை அறிந்திருப்பினும் அவற்றைக் கூருது உள்ளத்துக் கொள்வதையும், எவர்க்கும் பணிந்த இன்சொல்கீல வழங்குவதையும் பெரியார்கள் விரதமெனக் கொள்ள வேண்டும் என்று விளக்குவார்.

பிறரால் பெருஞ்சட்டு வேண்டுவான் யான்டும் மறவாமே நேர்படுதான் றுன்டு—பிறர்பிறர் சிரெல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து யார்யார்க்கும் தாழ்ச்சி சொல்ல'

என்பது அவர் காட்டும் நீதிநெறி.

சிறந்த குணங்களால் நிறைந்த பெரியோசூச் சான்றேர் என்றும் பண்புடையார் என்றும் வள்ளுவர் பாராட்டுவர். உயர்குணங்கள் பலவும் நிறைந்து அவற்றை ஆளும் தன்மையே சாருண்ணம் என்பார். 'பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகல்' என்பது கவிதை தொகைக் கூற்று. எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதலே பண்பெனப் படும். 'உலகத்தொடு ஒட்ட வொழுகல்' என்று வள்ளுவரும் சொல்லுவார். பண்பும் சால்பும் நிறைந்தோரே பெரியர் என்ற உண்மையைத் தின்மையுற விளக்க, நம் தெய்வப் புலவர், தம் திருக்குறள் தெள்ளமுத நூலில் பண்புடைமையை நூரூவது அதிகாரமாக அமைத்தருளினார். முன் மொழிந்த தொண்ணுற்றெலுள்பது அதிகாரத்துள்ளும் சொல்லிய நலவியல்புகள் எல்லாம் இனிது அமைந்தவரே பண்புடையார் என்பது வள்ளுவர் உள்ளமாக இருக்க வேண்டும். இன்றேல் பண்புடைமை என்பதனை நானு என்னும் நிறைவுற்ற எண்ணில் கைத்து இயம்ப வேண்டுவதில்லை.

பின்னொக்கைச் சான்றேராக்குவது பெற்றேர் கடன் என்று கற்றவர் பேசுவர். 'சான்றேரன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடன்' என்றே பொன் முடியார் நன்மொழி புகலவார். 'சான்றேரன்' என்று, தன் பின்னொயைப் பிறர் புகழ்ந்து சொல்லக்கேட்டால் பெற்ற தாய் பேருவகை அடைவான் என்று நம் பெருநாவலரும் பேசுவார். இத்தகைய சால்புக்கு இலக்கணந்தான் யாதோ?

'அள்புநாள் ஒப்பாவு கள்ளேட்டால் வாய்க்கூயா(டு) ஜந்துசால் பூன்றிய தூண்'

என்பது வள்ளுவர் சொல்லமுதம். சால்பு என்பது மக்கள் மனத்தே எழுப்பும் மாண்புடைய அறமாளிகை. அவ் அறப் பெருமாளிகைக்கு ஜம்பிபருந் தூண்கள் வேண்டும். அவை அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்

ஞேட்டம், வாய்மை என்னும் தூய்மையான உயர்பண்புகள். இவ்வைத்தனுள் முதற்கண் குறிக்கப்பெறும் அன்பே பெருந்தூணுகைவரத்தூணுகை நெஞ்சநிலத்துதாட்ட வேண்டும். மற்றைய நான்கும் பக்கத் தூண்களாக மிககோங்க வேண்டும்.

இத்தகைய சான்றேர்பால் நல்லனவெல்லாம் இயல்பாகவே உள்ளனவாகும். அவர்கள் பிறர் தீமையைப் பேசார். தாம் மேற்கொண்ட மேலான செயல்கீஸ் செய்து முடிக்க, அதற்குத் துணையாவார் எத்தகைய ராயினும் அவரைத் தாழ்ந்து, தம்மொடு கூட்டிக் கொள்ஞவர். தம்மில் உயர்ந்தார்பால் கொள்ஞும் தோல்வியை இழிந்தார்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கார். அஃது அவர்தம் சால்பின் சிறப்பை அளந்தறியும் அளவு கோலாகும் என்பர் திருவள்ஞவர். தமக்குத் துண்பம் செய்தார்க்கும் இன்பமே செய்து நிற்பர். ‘இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல் சால்’பெனச் சாற்றிய வள்ஞவர், இன்னு செய்தாரை ஒறுப்பதற்கும் அதுவே வழியெனக் கூறினார்.

சான்றேர் சிலர் வாழ்வதனுலேயே இவ் உலகம் அழியாது நிற்கின்றது என்பது ஆன்றேர் துளிபு. அவர்கள் சான்றுண்மை ஞன்றுவராயின் உலகமே அழிந்துவிடும் என்பர் நம் தெய்வப் புலவர்.

‘சாந்றவர் சாந்றுண்மை குஜ்ரின் இகுநிலந்தான்
தாங்காறு மன்றே யோறை’

‘பண்புதடயாப் பட்டுள்ளு(டு) உலகம் அழுவின்றேல்
பண்புக்கு மாய்வது மன்’

என்பன வள்ஞவர் தெள்ளமுத மொழிகள்.

உலக நிலைபேற்றிற்கு, நம் உயர்நாவலர் உரைத் தருளிய இக்கருத்தினைச் சிற்றறிவாளரும் முற்றுணர்த்து மகிழுமாறு மன்னன் ஒருவன் விளக்கமாக விரித்துரைக்

கிள்ளுன். தந்நலம் சிறிதும் என்னுமைல் பிறர்நலம் பேணுதலே வாழ்வின் குறிக்கொள்கக் கொண்டு பணி புரிவார் சிலர் பாரில் உளர். அவர்களாலேயே இவ் உலகம் திலைத்திருக்கிறது. அப் பெரியோர், தெய்வத் திருவருளாலோ முன்னைத் தவத்தாலோ, தமக்கு இந்திர் உண்ணும் இன்னமிழ்தம் தன்னுவதாயினும் அதனைத் தனித்துண்ணார்; பகுத்துண்பார். எவ்ரொடும் வெறுப்புக்கொள்ளார். பிறர் அஞ்சத்தகும் துன்பத் திற்குத் தாழும் அஞ்சி, அது தீர்த்தற்பொருட்டுச் சோம்பிரோர். புகழ் வருவதாயின் தமது உயிரையும் உயப்புடன் கொடுப்பார். பழி வருவதாயின் உலக முழுதும் பெறினும் கொள்ளார். எதற்கும் கவனில் கொள்ளார். தமது முயற்சியெல்லாம் பிறர்க்கே பயன் படுத்துவார். இத்தகைய வித்தகாலேயே வியன் பேருலகம் நிலவுகிறது என்பது புல்லை சான்ற புரவலனுய கடலுள் மாய்ந்த இனம்பெருவமுதியின் தெளிந்த கருத்தாகும்.

‘உன்டால் அம்பதீவ் வுலகம்; இந்திர்
அமிழ்தம் வியை தாயினும் இளைஞர்
தமியர் உன்டலும் இலரே, முவிவிரர்,
துஞ்சவு மிஸ்பிரீர் அஞ்சவாஞ்சிப்,
புகழேனின் உயிரும் கொடுக்குவார், பறியெளின்
உலகுடன் பேற்றும் கொள்ளார், அயர்கள்
அன்னமாட்சி அனைய ராகித்
தயக்கென முயலா மேன்றுச்
பிறர்க்கென முயலுநர் உள்ளை யானே’

என்பது அவ் வழுதியின் பொருண்மொழிப் பாடல்.

நஸ்மக்கட்டு உரிய உயரிய பண்புகள் இல்லாதவர், எத்துணை நுண்ணிய பேறவாளராக இருப்பினும் அவர்கள் மக்களாகார், மரமாவார் என்பது வள்ளுவர் உள்ளாம். அரம் தானும் கூரியதாய்ப் பிறவற்றையும்

கூரியதாக்கும் சீர்மையுடையது. அதுபோன்றே அறிஞர் தாழும் நுண்மாண் நுழையுவும் உடையராய்த் தம்மைச் சார்ந்தானையும் நுண்ணியராக்கும் திண்ணியராய் இருப் பினும் பண்பாடு இல்லையேல் அவர் மரம் போல்வர். இதனையே தமிழ் முதாட்டியாரும், 'குறிப்பறிய மட்டா தவன் நன்மரம்' என்று வலியுறுத்தினார் போலும்.

சால்புடைய நல்லாரைக் காண்பதுவும், நலமிக்க அவர் சொல்லைக் கேட்பதுவும், அவர்தம் நற்குணங்களை நவில்வதுவும், அவரோடு என்றும் இணங்கி இருப்பதுவும் நன்மையே விளைக்கும் என்பர் அத்தமிழ்ச் செல்வியார். ஊரில் சேரும் அங்கணதீர் அனைத்தும் ஒருங்குசேர்ந்து, பேராற்றிலோ பெருங்குளத்திலோ சென்று கலந்துவிடு மாயின் அதன் பெயரே மாறிவிடும். புண்ணிய தீர்த்தம் என்றே என்னிப் போற்றப்பெறும். வானில் ஓளிரும் முழுமதியின் நடுவே முயற்கறையும் உள்து. எனினும் முயலை நீக்கி முழுமதியைத் தொழுவார் இல்லை. பாலோடு கலந்த நீர், பாலாகவே மதிக்கப்படும். அந் நீர், தான் கலக்கப்பெற்ற பாலீல் நிறம் பிரிந்து தோன்றுவதில்லை. இவற்றைப் போலவே பெரியோரைச் சார்ந்து பழகும் சிறியோரும் பெருமையுறுவர் என்பர் சமணமுனிவர்கள்.

‘குள்ளிய சீர்மையுடையினும் சீர்ப்பறுவர்
குள்ளன்றுர் கேள்மை பெறின்’

என்பது முனிவர் மொழியாகும்.

பெரியவர்கள் துணையைப் பெறுவது பெருநலம் விளைப்பதாகும். சிறியவர்கள் தம் சிறுமை நீங்கப் பெறுவதுடன் சிறிது சிறிதாகப் பண்ணலங்களும் பாங்குடன் ஒங்கப் பெறுவர். அவர்கள் தம்மைச் சார்ந்தாரைத் தாங்கும் பாங்குடையர். தெய்வத்தாலோ மக்களாலோ வந்த துண்பங்களை நீக்கும் வகையறிந்து போக்குவர். பின் அத்தகையன வாராத வண்ணம் முன்னரே அறிந்து கொப்பர். இத்தகைய பெரியாரைப் பேணிக் கொள்வது

பெரிக்கும் சிறியகும்

அரிய பேறு. அது வன்மையுள் எல்லாம் தலை
வன்மை. இவ் வன்மையுடையார்க்குப் பகைவர்
துன்பமும் செய்ய இயலாது என்பர் செந்தாப்போது

பன்புடைய பெரியார்க்கு உரிய அரிய குழு
பலவற்றுள் ஒன்றேனும் அமையப் பெறுது,
பெருகிய மக்களைச் சிறியர் என்றும் தீயார் என்
என்றும் சிற்றினம் என்றும் இகழ்ந்து
திருவள்ளுவர். பெரியரைப் பற்றிப் போ
லரும் சிறியரையும் குறித்தே செல்லுங்

‘செயற்கிய செய்வர் பெறி

செயற்கிய செய்க்காரு

என்று, பாயிரத்திலேயே’
சொல்லி விளங்க வை
தீயார் சொல் கே
பதுவும், தீயாரு
தீமையே. அ
தூரத்தில்
நல்லே

வள்ளுவர் சொல்லமுதல்

ஷதால் சிறியவனும், சிறியார் இனத்தைச் சேர்ந்து பெரியவனும் தன்னியல்பு மாறுகின்றுன் என்ற ராண்மைக்கு மழைநீர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. கூட்டுப்பேர் ஒருவனது மாற்றத்திற்கு ஏற்ற கருவியா பல்வேறு மரங்களும் நிறைந்த காட்டில் கடுந்தின் இடையே உள்ள வெறிகம் சந்தனமும் யூயர்மரங்களும் பிற மரங்களுடன் எரிந்து வன்றே ! அதுபோன்றே சிற்றினத்தைச் சிபரியரும் சீரழிவர் என்பர் சமண-

குகிய மூன்றாணும் தீயராய கீழ்க்காரப்பார் திருவள்ளுவர்.
பூக இகழ்ந்துரைக்கும் நெஞ்சை அள்ளுவன்பர். இத்தகைய மூம் காணவே கூறி தகை தேவர் யவர், கும்